

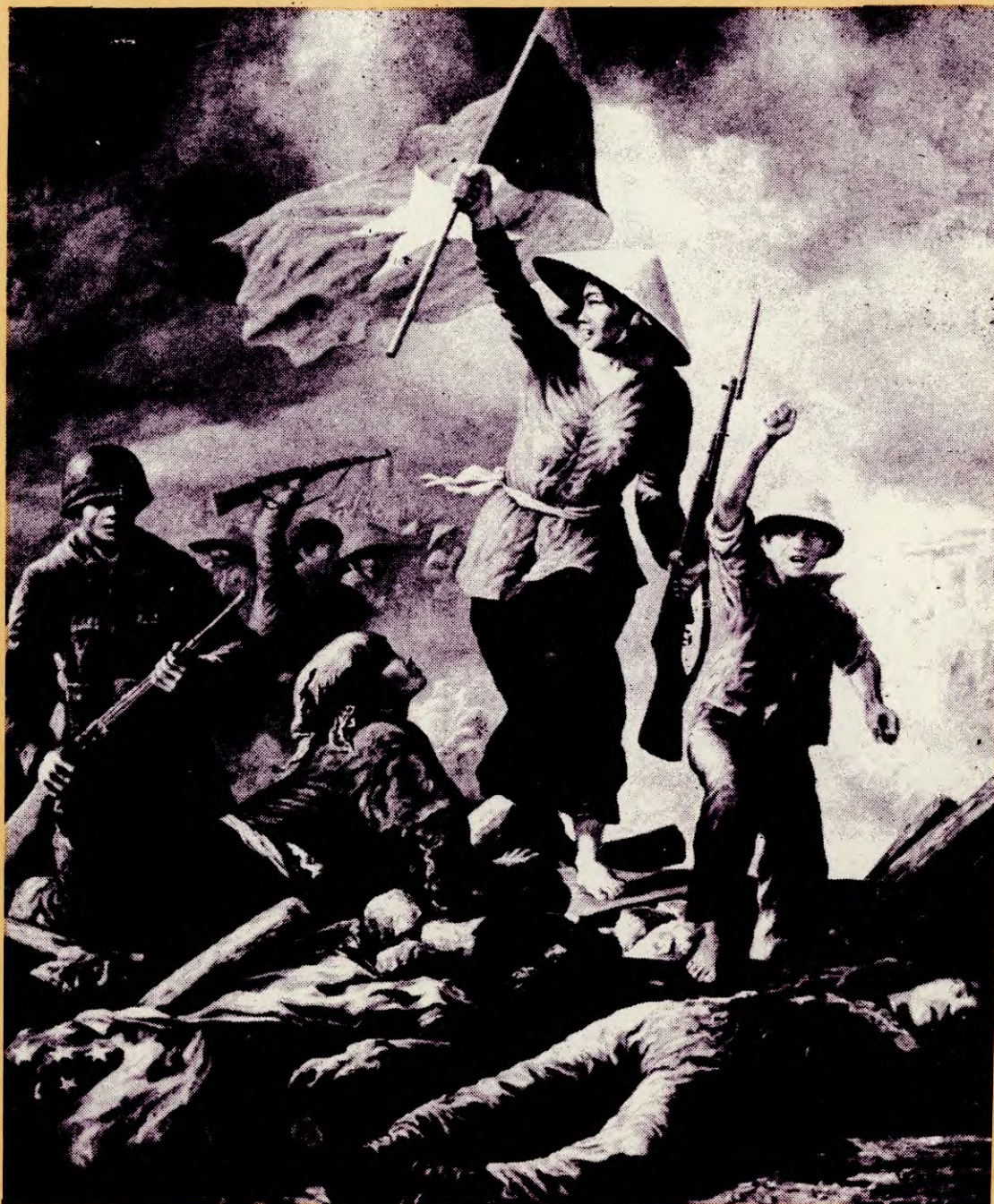

HVA MÅ GJØRES

NR.1 - 1976 Kr.5,-

Avisa til Norges Kommunistiske Studentforbund

3.årg.

TEMA:

Proletarisk internasjonalisme

HVA MÅ GJØRES

AVISA TIL NORGES KOMMUNISTISKE STUDENTFORBUND

Ansvarleg: Bernt Holtmark

Avisa kjem ut med 6 nummer i året.
Abonnementpris: 30 kroner.

ADRESSE:
Hva må gjøres, Boks 2072,
Grünerløkka, Oslo 5.
POSTGIRO: 2 23 26 43

LEDER:

Start 1.mai-bevegelsen nå!

1. MAI EN KAMPDAG.

Fra slutten av -60-åra har DNAs samarbeidstog fått konkurranse av klassekampetog på 1. mai. Disse toga har for hvert år fått økt oppslutning og bredde, og på stadig flere steder blir sosialdemokratene stilt fullstendig i skyggen. 1. mai er i ferd med å gjenvinne sin betydning som kampdag.

" FAGLIG 1. MAI FRONT 1976"

Også i år har kommunistene gått i spissen for breie "Faglig 1. mai front"-markeringer på 1. mai. Disse toga skal føre videre kampen mot DNA/LO-ledelsens misbruk av dagen. Samtidig som de setter arbeiderklassens krav og interesser i sentrum, skal de åpne for krava fra kvinnebevegelsen, ungdommen, de anti-imperialistiske frontene osv. På denne måten blir toga en markering av bredden i de krava arbeiderklassen og andre undertrykte reiser mot den felles fienden, monopolkapitalen, staten og det imperialistiske verdenssystemet.

Klassekampen har blitt skjerpa det siste året. I Norge vokser den økonomiske krisa stadig i omfang, og DNA-ledelsens redsel for å miste grepet viser seg klart i de ville angrepa de nå retter mot kommunister og andre klassebevisste arbeidere.

Internasjonalt er situasjonen prega av framgang i kampen mot imperialismen, men også økt rivalisering mellom supermaktene USA og Sovjet. Et klassekampetog 1. mai må ta utgangspunkt i dette, og reise paroler som:

- bekjemper DNA/LO-toppens kriseforlik med monopolene og totale knefall i tariffoppgjøret
- bekjemper klassesamarbeidslinja i fagbevegelsen og slåss for enhet på klassekampens grunn
- fremmer den proletariske internationalismen og går mot de imperialistiske supermaktene USA og Sovjet.
- bekjemper angrepa på arbeiderklassen og det arbeidende folkets demokratiske rettigheter, angrepa på streikeretten, de politiske oppsigelsene, Hammerværksdommen osv.
- støtter kampen for et sosialistisk Norge.

Samtidig må vi markere bredden bak de krava som reises. Dette er vårt syn på viktige deler av grunnlaget. Den endelige utforminga av parolene vil skje i de lokale 1. mai-komiteene.

1. MAI - EN BEVEGELSE.

Vi kan ikke få et slagkraftig tog ved å vedta et allment parolegrunnlag over hue på folk og rykke inn annon-

ser i avisene et par dager før 1. mai. Dette ville frata 1. mai mye av dens politiske betydning.

Nesten like viktig som antall folk i toget, er det at oppslutningen om de krava som er reist, har økt. Dette krever brede diskusjoner og propaganda i stort omfang i månedene før 1. mai. På den måten blir sjølve dagen en kraftig avslutning på en politisk bevegelse som har styrka klassekampinja på en rekke spørsmål.

START BEVEGELSEN NÅ!

1. mai-bevegelsen på lærestedene må begynne nå. Den første oppgaven blir å bygge sterke og breie 1. mai-komiteer. SV- og DNA-ledelsen har brukt 1. mai til å propagandere klassesamarbeidspolitikken, men erfaringene fra -74 og -75 viser at mange vanlige SV-medlemmer og uavhengige slutter opp om klassekampetoga. Når vi bygger komiteer skal vi mobilisere bredt, og trekke med alle som støtter de viktigste krava "Faglig 1. mai front" reiser.

Den viktigste oppgaven den første tida blir grundige diskusjoner på det politiske grunnlaget, og de lokale krava som skal fremmes på hvert enkelt lærested.

FRAM FOR SEIERRIKE KLASSEKAMPETOG 1. MAI 1976!

Skriv til oss!

Dere som leser "HMG": Er dere fullt ut fornøyd med bladet? Vi i redaksjonen er ikke det. En viktig betingelse for å bedre bladet, er at kontakten med leserne stadig utvikles, at dere kommer med deres mening om bladet og kommer med forslag. Diskuter "HMG" med andre og skriv til oss, særlig om tre ting:

(1) Emnevalget i bladet: Er det noe slags stoff vi mangler? Erder saker vi må behandle grundigere? Kom gjerne med konkrete forslag til politiske artikler, kulturelt stoff o.l., som dere synes det er viktig å ta opp.

(2) Politikken i bladet: Det er viktig at flest mulig trekkjes inn i utformingen av politikken, og kritisk tar opp

innholdet i "HMG" Skriv din mening om det politiske innholdet i forskjellige artikler.

(3) Hvis du har spørsmål eller debattinnlegg så tar vi gjerne opp dette. Mange folk lurer sikkert på ting som vi ikke har tatt opp i bladet. Det må vi rette på!

(4) Dere som har stoff som dere synes har interesse: Send det inn til oss: Politiske art., dikt, noveller, akuttelt fra de forskjellige læresteder.)

Skriv til: "Hva Må Gjøres", Boks 2072, Grünerløkka, Oslo 5.

VÆR MED PÅ STYRKE DEN KOMMUNISTISKE PRESSA!

ABONNER PÅ "HMG".

Jeg vil gjerne abonnere på "HVA MÅ GJØRES". Jeg betaler når jeg får første nummer i postkassa. Prisen for et år er kr. 30,- (6 nr.)

NAVN.....

ADRESSE.....

POSTNR. STED.....

Slippen sendes til "HVA MÅ GJØRES", Boks 2072, Grünerløkka, Oslo 5.

FORSIDA

"Friheten leder folket" av Rolf Groven (fritt etter Delacroixs maleri med samme navn)

• klipp og kommentar

Universitas redaktør:

Ml'erne er på mange områder reaksjonære

Det er redaktøren av «Universitas», Erling Borgen, som sier dette til Arbeiderbladet. Universitas er bladet til Studenttinget i Oslo. Borgen er SV-er og er valgt til redaktør på politisk grunnlag.

Det som nå er viktig er å ta et oppgjør med hele ml-bevegelsen ved Universitetet. De tusener passive studenter må få opp øynene for at «student» er blitt et skjellsord, takket være ml-erne.

Med et eple til frøken:

DNA/LO-ledelsen har stilt seg i spissen for ei ny-Mc Carthyistisk hetskampanje mot kommunister og klassebevisste arbeidere. Målet er å få isolert kommunistene fra resten av det arbeidende folket, og dermed frata dem en kampledelse monopolkapitalen frykter.

På universitetet i Oslo har de fått god hjelp av SV. SV-tillitsmannen Tom Sørbø stempla etter NTL-streika på Blindern mot det nye lønssystemet i staten, hele aksjonen som et typisk eksempel på AKPs overrumplingstaktikk. Arbeiderbladet belønna ham med et stort oppslag på førstesida, mens de fagorganiserte belønna ham ved å ikke gjenvelge ham i styret, etter at han var utsatt for hard kritikk.

29. desember er det redaktøren i «Universitas», Erling Borgen, som gir sitt lille bidrag. Som en liten gutt som stolt har med et eple til frøken, stiller han opp i Arbeiderbladet og erklærer at «ml-erne på

mange måter er reaksjonære» og «at ingen bør ha noe med dem å gjøre». Folk får sjøl vurdere klasseinnholdet av dette, men det er vel ikke uten betydning for ei slik vurdering, at Arbeiderbladet slo det godt opp.

Vi vet ikke om Erling Borgen fikk betalt for intervjuet eller ikke, men det er uansett et underordna spørsmål. Om han er politisk prostituert eller bare løssaktig, er mindre viktig enn at han åpner enn vanlig viser hvem som er hans venner og hvem som er hans fiender. Når han i det nevnte intervjuet heller ikke kommer med et eneste konkret eksempel på hvorfor vi er så reaksjonære (det kunne kanskje støte DNA), kan vi ikke gjøre annet enn å takke for oppmerksomheten. Vi kan også love Borgen at hetskampanja ikke skal klare å knekke den revolusjonære bevegelsen på universiteter og skoler, slik at han har muligheter til flere intervjuer seinere.

Planlegg sommeren rødt

De kommunistiske sommerleirene er en årlig tradisjon som har betydning mye for utviklinga av en ny revolusjonær bevegelse i Norge. Leirenes kombinasjon av grundige, konsentrerte politiske diskusjoner, idrett, kultur og sosial sammensveising, gjør det mulig å oppnå store resultater på kort tid. Det sier en del at de som først har vært på sommerleir en gang, alltid gleder seg til å komme tilbake. På denne måten har leirene også alltid vært viktige for å trekke uorganiserte kamerater nærmere til den kommunistiske bevegelsen.

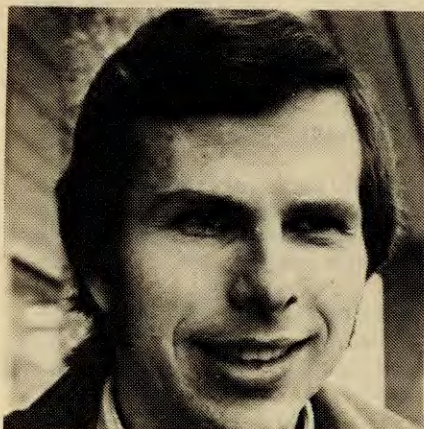
Også i år vil NKS arrangere egne sommerleirer: For Østlandet blir det leir på Tromøya ved Arendal i uka 8.-15. august. Tid og sted for de øvrige leirene kommer i neste nr. av HMG.

Blant de viktigste sakene som vil bli tatt opp på leirene i år er den internasjonale situasjonen og krigsfaren, den revolusjonære studentbevegelsens oppgaver og sentrale spørsmål i forbindelse med programdiskusjonen foran AKP(m-l)s 2. landsmøte. Også programmet kommer vi nærmere tilbake til seinere.

Mange synes kanskje det er tidlig å begynne å snakke om sommerleirene allerede i februar. Men en viktig erfaring er nettopp at det er av stor betydning å «planlegge sommeren rødt». Sommerjobb, ferie osv. bør allerede nå planlegges ut fra at en ukens sommerleir er en del av sommeren for alle revolusjonære. Samtidig bør alle kommunister allerede nå begynne å diskutere sommerleirene med våre sympatisører. Det er i tida fram til skoler og universiteter stenger for sommeren vi sikrer at også årets sommerleirer blir et viktig skritt framover for den kommunistiske studentbevegelsen.

Dementi

Det er ikke bevist at denne mannen er SIPO-AGENT

Dette er Bjarne Eikefjord, ledende AUF-er ved universitetet i Oslo. Hver lørdag kan du lese hans reaksjonære betraktninger om studenter, politisk kamp blant de utdannings-søkende og andre spørsmål i en fast spalte i Arbeiderbladet. DNA-ledelsen vet å belønne sine mest trofaste tjenere.

Eikefjord er drivende i den anti-kommunistiske hetskampanja som DNA/LO-ledelsen har kjørt fram. Han har i DNS hevda å ha sett de berykta «utrenskningslistene» fra Sogndal (som «NÅ» seinere måtte bekrefte var et falsum), han spredde systematisk løgner om kommu-

nistene under Hitra-aksjonen osv. Eikefjord har også befalsutdannelse fra det militæret.

Nå er han sint fordi «Hva må gjøres» har kalt ham for SIPO-agent, og krever et dementi. Det skal han få. Så lenge en slik påstand ikke kan bevises 100% blir den bare et påskudd Eikefjord kan bruke for å vri oppmerksomheten bort fra den reaksjonære politikken han står for. Allikevel er det ingen grunn for progressive til å være naive, personer som Bjarne Eikefjord bør alltid følges med stor oppmerksomhet.

FKPs degenerering gir marxist-leninistane ei viktig lærdom. Eit parti som i tiår trufast kjempa for Finlands folk og revolusjonen, avsto frå å utforme ei sjølvstendig line og slutta å tru på det finske folket sine evner og vilje til å føre kampen fram til siger, og byrja til slutt sjølv å tene det noverande sosialimperialistiske Sovjetunionen sine stormakts-interesser i Finland, skriv Raimo Mankinen i denne artikkelen. Han syner korleis dei finske revisjonistane på alle vis støttar dei nye tsarane i Kreml og både økonomisk og politisk utgjør ei femtekolonne for sosialimperialismen. Han spør: korleis kan Sovjet hindre «kontrarevolusjon» i Finland? Med våpenmakt? I Tsjekkoslovakia vart «kontrarevolusjonen» slegen attende med pansarar og okkupasjonstropper. Burde den finske «revolusjonen» verkeleggjerast og det politiske livet «normaliserast» på same måten? Korleis skil seg i så fall FKP-teoretikarane sin «revolusjon i to fasar» frå eit Sovjetstøtta statskupp?

REVISJONISTANE SI STILLING I FINLAND

Finland er eit av dei landa i Europa der revisjonistane har monaleg støtte blant massane. Finlands Kommunistiske Parti (FKP) har ca. 42 000 medlemmar og har sidan krigen fåttkring 20% av røystene ved val.

I dag har FKP leiinga i mange faglege organisasjonar, m.a. Byggningsarbeidarforbundet, Livsmiddelarbeidarforbundet, og det har ei viktig stilling i fleire av dei forbunda som sosialdemokratane leiar, t.d. Metallarbeidarforbundet og Trearbeidarforbundet. Den politiske utviklinga av partiet har vore mykje lik utviklinga i dei andre vest-europeiske kommunistpartia. Politikken etter verdskrigen vart opportunistisk og det breidde seg ei rett revisjonistisk retning innafor partiet. Da FKP tok del i regjeringa 1944-48 vona dei på "ein ny veg til sosialismen", og partileiinga hadde ikkje store vanskar å revidere partiprogrammet etter Krustsjov-revisjonistane si programfråsegn i 1956. Da den internasjonale kommunistiske rørsle vart splitta, støtta FKP Krustsjov og gjekk mot all ope debatt om meiningsskilnadane innom partiet. Berre eit av medlemmane som vart valt til Sentralkomiteen 1957 støtta den marxist-leninistiske lina, og vart da og ute-stengt frå partileiinga.

RESULTATA AV REVISJONISMENS MAKTOVERTAKNING

På 60-talet utvikla det seg ei ekstrem revisjonistisk line i partiet, som ope motsette seg teorien om proletardiktaturet, preika den "parlamentariske vegen til sosialismen" og endatil sette spørsmålsteikn ved FKP ein eksistens gjennom å freiste sameine partiet med dei venstresosialistane som hadde samarbeidd med FKP sidan 1944 i Demokratiska Förbundet för Finlands Folk (DFFF). I 1966 vart den gamle parti-

leiinga sett tilside og den nye leiinga stillte seg bak den nye revisjonismen gjennom å forme om partiprogrammet i 1969.

At FKP stillte seg bak det ope klasse-samarbeidet gjekk heller ikkje borgarane hus forbi. Den borgarlege pressa konstaterte at FKP hadde "blitt fornuftige" og president Kekkonen heldt til og med ein tale om det kommunistiske partiet sin nye natur. I 1966 gjekk FKP inn i regje-

terte han under rubrikken "ein ufattelag attityd". SUKP freista tinge med FKP for å få dei til å endre standpunkt, men lukkast ikkje.

DEN INDRE SPLITTINGA I FKP

Dei indre motseiingane som kom fram i høve okkupasjonen av Tsjekkoslovakia leidde til at FKP vart splitta offentleg. Opposisjonen som i ord førte ei meir "leninistisk" line enn partileiinga, fekk støtte frå venstre-

FINLANDS KOMMUNISTISKE

Alliert til ei su

ringa med sterk støtte frå Sovjetunionen. Under denne "folkefront"-regjeringa 1966-71 vart den statsmonopolistiske kapitalismen kraftig utvikla i Finland - mellom anna vart småbrukarklassen utplyndra, og det inntektspolitiske systemet med staten, fagrørsla og arbeidsgjevarane sin "heilage treeining" vart skapt. Revisjonistane sin heilhjerta støtte til den statsmonopolistiske kapitalismen vekte sterk motstand i arbeidarklassen og framfor alt blant småbrukarane, og vart vidare reflektert til dei intellektuelle som vart radikaliserast. Denne misnøgda gav seg uttrykk i at partiet si parlamentariske støtte minsk.

Denne politikken førte til ei splitting av det kommunistiske partiet, og to skilde organisasjonar har oppstått innom same partiet. Desse fraksjonane har ope parallellorganisasjonar og eigne masseorganisasjonar blant studentane, ungdommen osv, og dei stiller og på skilde lister i dei fleste vala. Sosialimperialismen sin innverknad har vore avgjerande på partiet si utvikling.

OKKUPASJONEN AV TSJEKKO-SLOVAKIA

Trass i einskapen mellom FKP's nye line og den moderne revisjonismen representert ved SUKP, freista ho og å frigjere seg frå SUKP's innverknad. Denne utviklinga gjekk ikkje å sameine med Sovjetunionen si utvikling til ein sosialimperialistisk stat. Følgeleg orsaka okkupasjonen av Tsjekkoslovakia 1968 ei ope krise i sambandet mellom SUKP og FKP. Stutt etter okkupasjonen uttalte formannen i FKP, Saarinen, at ein kan ikkje tillate at nokon blandar seg inn i andre land sine indre tilhøve.

Partiet sin dåverande vise-formann gjekk til og med så langt at han i ein tale brukte ordet "okkupasjon". Russerane reagerte kraftig på denne talen: avisa TRUD kommen-

fløya i partiet og av den misnøgda FKP's regjeringsspolitikk hadde skapt i arbeidarklassen. Hausten 1968 etter okkupasjonen byrja opposisjonen å publisere si eiga avis, Tiedonantaja, som støtta sosialimperialismen. Denne hjørnesteinen i ideologien til opposisjonen har sjølv sagt og avgjort den positive innstillinga SUKP har til denne.

Opposisjonen har styrka stillinga si i FKP dei siste åra. Med den "radikale" opposisjonspolitikken sin har den vunne ei viktig stilling i ungdoms- og studentrørsla og blant dei arbeidarene som er i mot inntektspolitikken. Desse masserørslene har dei på ymse vis freista anvenda til støtte for sosialimperialismen. Mange organisasjonar, som har kommet i hendene på opposisjonen (t.d. SOL - Socialistiska Studentförbundet), har offentleg trekt attende sine tidlegare standpunkt der dei forkasta okkupasjonen av Tsjekkoslovakia.

SOVJETISK STØTTE TIL OPPOSISJONEN I FKP

Opposisjonen har i kampen i partiet fått all tenkjeleg stødnad frå Sovjet. Det første teiknet på dette var at APN (sovjetisk telegrambyrå) samtidig som Tiedonantaja byrja koma ut, starta eit finskspråkleg teoretisk veketidsskrift, "Sosialismens teori og praksis", som nærmast var retta til FKP's medlemmar, og alltid stør opposisjonen. Det er og ein offentleg løyndom at trykkeriet Kursiivi, som trykkjer Tiedonantaja har fått store økonomiske middel frå "utlandet".

Særskild aktiv vart Sovjet frå sommaren 1970 da sjefen for Europaavdelinga av SUKP's byrå for Internasjonale saker, Beljakov, vart utnemnd til ambassadør i Helsinki. Han konsentrerte seg mest om å løyse motseiingane i FKP. Denne åtgjerda hang visseleg saman med målsettinga å minske Finlands nøytralitet, noko Sovjet energisk arbeidde for. Sovjet

trengte ein påliteleg og sterk alliert i Finland som kunne gå deira ærend.

Sommaren 1970 var berre opposisjonsleiarane i FKP inviterte til Sovjet. Dei påfølgjande månadene tok Beljakov del i mange av FKP-leiinga sine møter. Målet med denne demonstrative verksemda var å presse FKP. Men det lukkast ikkje.

I desember 1970 greip president Kekkonen inn gjennom å innby Sovets viseutanriksminister på ei løynd

lege samkomene som leiinga for FKP og SUKP har minst to gonger om året, har SUKP regelbunde støtta opposisjonen sine standpunkt. Dette, liksom den veksande støtta opposisjonen har vunne, har tvunge FKP's majoritet til retrett i mange spørsmål og har auka motseiingane i partiet. FKP's ekstraordinære kongress 1970, 16. og 17. partikongressane 1972 og 1975 innebar tydelege framgongar for opposisjonens line.

EIT VRANGBILETE AV PROLETARISK INTERNASJONALISME

FKP's opposisjon kallar tilhøvet sitt til sosialimperialismen for "proletarisk internasjonalisme" og i målsettinga si til å få dette omgrepet til å tene Sovjet sin stormaktspolitikk har dei forvrengt den proletariske internasjonalismen til ein karikatur.

Partiopposisjonen syner til at SUKP er "den sterkaste og eldste avdelinga i den kommunistiske rørsla" og at FKP berre er ein av 89 andre "avdelingar". Med ein teori som denne freistar ein no å gjere den finske arbeidarrørsla til ein reiskap for Sovjet sine interesser.

Dei sovjetiske revisjonistleiarane si line er heilt klår. Dei freistar stemple alle freistnader til sjølvstende som "borgarleg nasjonalisme". Representanten for SUKP, M. Masherov,

konstaterte i ein tale for FKP's delegasjon 29/3-73:

"Desseverre legg einskilde medlemmar av FKP vekt på nasjonal kommunisme og ein uvenleg innstilling til SUKP og Sovjetunionen. Kampen mot borgarleg nasjonalisme som i Finland framfor alt gjev næring til antisovjetisme, har ofte vorte sett fram, men vorte upåakta av partiorganisasjonane og pressa."

Den "proletære internasjonalisme" som opposisjonen propaganderer kan stutt samanfattast slik:

"Å vere for eller imot Sovjetunionen avgjer i dag liksom i framtida alle spørsmål i klassekampen, nasjonalt som internasjonalt." (3) (Mi understreking.)

Tydelegare kan det ikkje seiast: den proletariske internasjonalismen sine edle prinsipp om alle folk sin likeverd og solidaritet vert bytta ut mot snever sjåvinisme, hevdning av dei noverande Sovjetleiarane sine klasseinteresser og logring for supermakta. Dette er kjerna i FKP's "internasjonalisme".

FKP'S OG SOVJET'S ØKONOMISKE INTERESSER

Sovjet legg stor vekt på å skape økonomiske band mellom Sovjet og Finland. Til å hjelpe seg har dei FKP. Sambandet Finland-Sovjetunionen sin tidlegare sekretar Tovio Karvonen sa det slik i 1970 i FKP's sentralkomite: "Den kritikken som vart lagt fram på SUKP's 20. partikongress mot personkulten og åtgjerdene etter dette for å normalisere partilivet og medborgarverksemda førte snart til eit fruktbart samarbeid mellom FKP og SUKP såvel som mellom den finske og den sovjetiske statsleiinga og andre styresmakter. Regelbunde konsultasjonar vart sett igong... I samband med desse tingane har FKP framført dei første tankane om former og åtgjerdar for utvikling av konkret økonomisk samarbeide. Til desse høyrer m.a. bygningsprosjekt i Sovjet, startinga av båttrafikk til Tallinn, økonomisk samarbeid i industribransjer, utvikling av kulturutveksling, utdeling av stipend for finnar ved sovjetiske yrkesskular og tekniske skular, utveksling av praktikantar osv." (4)

FRAMANDARBEIDARAR TIL SOVJET

FKP veit sanneleg korleis å løyse problema for monopolkapitalen heime. Høyr berre kva den sovjetiske historikaren V. V. Pohlebkina seier: "Til dømet vart forflyttinga av finske arbeidarar til avvikring og bygningsarbeid på sovjetisk territorium diskutert under konsultasjonane i juni 1967 mellom FKP's delegasjon og representantar for SUKP. Dette prosjektet heng saman

E PARTI-permakt.

vitjing. Her uttrykte han truleg otte for "folkefronten" sin skjebne, og for Beljakov si verksemd, som skilde seg frå Sovjets tidlegare diplomatiske verksemd i Finland. Denne vitjinga vart først seinare kjent gjennom svensk presse. Beljakov vart kalla heim, tydeleg som ein følgje av Kekkonens åtgjerdar.

Men den sovjetiske innblandinga i FKP's indre motseiingar heldt i alle høve ikkje opp med dette. I dei offent-

FORMANN I FINLANDS

KOMMUNISTISKE PARTI

ARNE SAARINEN.

VBS-AVTALEN

UNDERTEGNES I 1948

med FKP si streving etter å finne løysingar på arbeidsløyseproblema i Finland" !! (5) (Mi understreking).

Sett frå arbeidarane sin synsstad tyder sjølvstekt forflytting til Sovjet det same som for dei som har vorte tvungne til å flytte til dømes til Sverige. Med eitt unntak: arbeidarane i Sovjet får lov å leve utan familiene sine!

FKP OG VSB-AVTALEN

FKP MOT FINLANDS NØYTRALITET

Sidan 1948 har det vore ein militær forsvarsavtale mellom Finland og Sovjet, nemleg venskap-, samarbeid- og bistandsavtalen (VSB). Denne avtalen har Sovjet ope utnytta for å utøve press på Finland, m.a. under notekrisa 1961. Da kravde Sovjet at Finland skulle gå inn i militært samarbeid i forsvaret av finsk territorium, dersom ikkje presidentvalet vart ordna slik Sovjet ville. Under denne krisa vart Sovjets stormaktspolitikk ope støtta av FKP.

Mot slutten av 60-tallet uttrykte FKP i samband med 20-årsjubileet av VSB-pakta at ein så det som mogeleg at Finland kunne halde seg nøytral i ein krisesituasjon. I dette spørsmålet har FKP såvel som Sovjetunionen endra synspunkt. FKP's sentralkomite konstaterte i ein resolusjon 24/2-73:

"I spørsmål som gjeld krig og fred, tilhøvet til Sovjet, kampen mot imperialistane sin åtakspolitikk, er Finland ikkje, og kan heller ikkje vere, høytal. Berre i venskapet med Sovjet kan landet vårt gå framover på freden og framskrittets veg." har til og med kome med eit framlegg om å setje avtalen inn i Finlands grunnlov: "Det er viktig at den utanrikspolitiske grunnlina vert styrka med følgjande passus i grunnloven: Venskapslege tilhøve til Sovjetunionen utviklast og oppretthaldast etter dei prinsipp som vert uttrykt i venskaps-, samarbeids- og bistandspakta mellom dei to land." (6)

FKP sitt syn på VSB-avtalen si tyding i dei økonomiske tilhøva

mellom Finland og Sovjet er særskild viktig. FKP's standpunkt i dette spørsmålet har gått avgjerande lenge enn dei finske og sovjetiske offisielle tolkingar. Erkki Tuominen konstaterte i FKP's sentralkomite, 1973:

"Spørsmålet om Finlands og Sovjetunionens økonomiske samarbeide og handel er samstundes eit spørsmål om realiseringa av VSB-pakta." (8) Vidare: "FKP har konsekvent hevda det synspunkt at ein frihandelsavtale med EEC ikkje stemmer overens med VSB-avtalen." (9)

Ei slik tolking er sjølvstekt ikkje bokstaveleg i samsvar med ordleten i avtalen. Difor byrja ein på FKP's initiativ å snakke om "ånda" i avtalen. Revisjonistane sitt føremål med arbeidet mot EEC var med hjelp av denne kampen å få Finland knytt til den austlege integrasjonsorganisasjonen SEV, noko som har lykkast.

Ein annan taktikk er denne: Først skriv FKP si presse (framfor alt Tiedonantaja) om eit eller anna utanrikspolitisk "mistak" frå Finland si side. Deretter vert dette sitert av ei autoritativ sovjetisk avis, slik at finske massemedia og styresmakter vert tvungne til å ta stilling i spørsmålet. Slik har ein freista isolere personar og grupper som er "ubehagelege" for Sovjet. Sovjet freistar no med FKP si hjelp å forby all kritikk av Sovjet. FKP's teoretiske organ skreiv nyleg: "Etter kommunistane sitt syn lyt ein ikkje tillate anti-sovjetiske fenomen å opptre i pressa, radioen eller televisjonen. Dei krev av regjeringa... at slike fenomen vert forhindra av di dei står i motsetnad til Finlands offisielle statlege stilling." (10) I følgje Tiedonantajas tolkning skulle ei lov om dette og omhandle "finlandisering", "fåren frå aust" osv. Her står revisjonistane beinveges imot arbeidar-klassen sin ytringsfriheit og freistar og å hindre den marxist-leninistiske rørsle sin lovlege rett til politisk verksemd.

FKP'S SYN PÅ SOVJETS INNVERKNAD PÅ FINLANDS INDRE UTVIKLING

I dette tiåret har FKP streva etter ei stendig meir intim utvikling av rela-

sjonane mellom Sovjet og Finland og kalla det ei "utbreiing av demokratiet" i Finland (11). I kretsane kring FKP har det og vore gjort freistnader på å legge vekt på Sovjet si rolle som aktiv kraft i Finlands indre utvikling, sjølv om det naturleg nok samstundes har freista nekta for at Sovjet blandar seg inn i Finlands indre tilhøve.

Ein av sosialimperialistane sine mest trugne vapenbrør skreiv nyleg følgjande om det antimonopolistiske demokratiet og den sosialistiske revolusjonen:

"Å trå inn på det antimonopolistiske og anti-imperialistiske demokratiet veg ved å gå "åleine" er i dei tilhøva som eksisterar i dag, ikkje mogeleg. Berre samarbeid med den sosialistiske verdsordninga og framfor alt med Sovjetunionen kan hindre at kontrarevolusjonen vert innført utanfrå. Allereie når ein byggjer ut den demokratiske fronten bør ein minnst dette og føre ein resolutt kamp mot all nasjonalisme og alle uttrykk for nasjonal avgrensing." (12)

Teorier som desse vekker sjølvstekt ei mengd spørsmål, så som t.d. korleis Sovjet kan hindre "kontrarevolusjon" i Finland? Med vapenmakt? I Tsjekkoslovakia vart "kontrarevolusjonen" slegen attende med panser og okkupasjonstropper. Burte den finske "revolusjonen" verkeleggjerast og det politiske livet "normaliserast" på same måten? Korleis skil seg i så fall FKP-teoretikarane sin "revolusjon i to fasar" frå eit sovjetstøtta statskupp?

FKP's degenerering gir marxist-leninistane ei viktig lærdom. Eit parti som i tiår trufast kjempa for Finlands folk og revolusjonen, avsto frå å utforme si line sjølvstendig og slutta å tru på det finske folket sine evner og vilje til å føre kampen fram til siger, og byrja til slutt sjølv å tene det noverande sosialimperialistiske Sovjetunionen sine stormaktsinteresser i Finland.

R. M.

SV's linje i Samskipnaden: en gavepakke til staten

STATEN HAR MAKTA.

Vi kommunister har alltid slått fast at samskipnadene er kapitalistiske bedrifter der staten har makta.

Denne makta er sikra ved at staten fastsetter rammene for samskipnadenes økonomi, og ved at statens representant i Hovedstyret kan anke alle avgjørelser inn til Kirke- og Undervisningsdepartementet.

I ord er samskipnadene oppretta for å ivareta studentenes velferd, men alle vet at det i praksis er tvert om. Staten bruker samskipnadene til å velte stadig større byrder over på studentene og de ansatte ved studiestedene, og betaler stadig mindre sjøl. For staten er altså samskipnadene våpen som brukes til å rette angrep mot studentene og de ansatte.

STUDENTFLERTALLETS ROLLE.

Studentene har et flertall i hovedstyret i samskipnaden. Statens hensikt med dette er klar: Med studentrepresentanter som er villige til å administrere innafor de rammene staten trekker opp, styrkes ideene om "studentenes egen bedrift", "at studentene er arbeidsgivere" osv. Staten slipper å benytte seg av ankeretten, slipper å avsløre seg som den virkelige maktøver. I stedet for felles kamp mot staten, vil kampen tilsynelatende se ut som en kamp mellom ulike studentgrupper, eller mellom studenter og ansatte.

De representantene SV har fått valgt inn i hovedstyrene har nettopp spilt den rollen staten ønsker. De har satt sin egen karriere i første rekke, og villig administrert de angrepa staten har retta mot studenter og ansatte i form av prisstigning og rasjonalisering. De har aktivt bekjempa den kampen som er reist mot statens politikk, f.eks. i

husleiestreikene, om nødvendig også med politi. Slike studentrepresentanter er en viktig støtte for staten.

INGEN "NATURLOV".

Ut fra egne erfaringer synes nå en del SV-ere å mene at det er en naturlov at studentrepresentantene går mot interessene til studentene og de ansatte. "Full statlig overtagelse" er botemidlet. Men erfaring viser også at studentflertall i hovedstyret kan bli et våpen mot staten, om enn av begrensa betydning. Her som ellers er det politikken som avgjør.

Bildet:
Nå som før vil det være studentenes egen kamp som avgjør levekåra våre.

Et eksempel viser klart at det ikke er studentflertallet i seg sjøl, men nettopp et flertall av typen Tron Værnes, som er et våpen for staten. Da studenter som konsekvent sto på ei kamplinje mot statens politikk fikk flertall i hovedstyrene i Bergen og Tromsø, gjennomførte staten sjøl SVs politikk i en viss grad. Studentenes flertall ble tatt bort.

FORHOLDET STUDENT/ANSATT.

Når studentene tidligere har reist kamp mot samskipnadens angrep på levekåra sine, har de ofte kommet i et motsetningsforhold til de ansatte. Det umiddelbare grunnlaget for denne motsigelsen er at de ansatte lønnes av samskipnadene.

Kommunistene har alltid slått fast at det er statens ansvar både å trygge arbeidsplassene og sikre velferden for ungdom under utdan-

ning. De ansattes arbeidsplasser er avhengige av studentenes kjøpekraft. Staten reduserer stadig denne kjøpekrafta ved økte priser, mindre bevilgninger til drifta og stadig nedgang i realverdien av lån og stipend. Grunnlaget for enhet mellom studenter og ansatte springer ut av dette, og kan ikke være noe annet enn en kampenhet mot statens politikk. Mange studenter og stadig fler ansatte innser dette, mens SVs studentpamper og sosialdemokratiske fagforeningspamper konsekvent har prøvd å splitte oss.

SVs FORSLAG LØSER INGEN PROBLEMER.

SV hevder at statlig overtagelse vil bedre grunnlaget for enhet med de ansatte, siden skillet mellom den formelle og den reelle makt i samskipnaden blir oppheva. Dette er feilaktig. Også etter at staten har overtatt vil f.eks. en husleiestreik som rammer samskipnaden økonomisk "sette arbeidsplassene i fare", og staten og samskipnadsledelsen vil da som nå kjøre ut mot studentene, snakke om ansvaret for de ansatte osv.

SV synes å mene at de ansatte er for dumme til å forstå at det er staten som i dag har all makt i samskipnaden, og at de bare kan skjønne det ved at staten overtar helt. Realiteten er sjølsagt at det objektive grunnlaget for splittelse vil være uforandra, og at bare kamp for ei riktig politisk linje kan skape en virkelig enhet.

HA INGEN ILLUSJONER!

Dette betyr sjølsagt ikke at spørsmålet om studentrepresentantene i hovedstyret på noen måte er avgjørende i interessekampen. Representanter som konsekvent stiller seg på studentene og de ansattes side kan i beste fall avsløre statens planer, stikke kjep- per i hjula for dem, avsløre fagforeningspampene når de går mot de ansattes interesser, og bruke hovedstyret som talerstol for en riktig politikk. Når staten prøver å kvitte seg med slike studentrepresentanter skal vi reise kamp mot det.

Men nå som før vil kampen ute blant studentene og de ansatte være det som avgjør. SVs "kampkrav" er politisk feilaktig, og en innrømmelse av eget nederlag i interessekampen. Alle progressive bør bekjempe dette nye "flaggskipet".

Kjelder:

- 1) Tale ved Tiedonantaja-fest 27.10.74
- 2) Taisto Sinisalo, tale i Moskva 11.2.74
- 3) Liisa Linsiö, Tiedonantaja 24.1.75
- 4) Suomalais-Neuvostoliittolaiset ystävyssuhteet ja SKP, s.11
- 5) Soumi ystävänsä ja vihollisensa, s.394
- 6) Kansan Uutiset 16.2.75
- 7) Tiedonantaja 26/73
- 8) Kommunisti 8/75
- 9) Innleing i FKP's sentralkomiteé 28.5.71 ved Toivo Karvonen
- 10) Toveri 4/75

REVISJONISTENE AV VÆPNER FOLKET

Allende beholdt det kapitalistiske statsapparatet inntakt. Det samme gjalt militærapparatet. Isteden prøvde han å kjøpe opp offiserene med velferdsbevilgninger. -(Noe som gav dem et godt påskudd til å spille lojale så lenge det var nødvendig).

OKTOBER 72: ARBEIDERKLASSEN TRUER BORGERSKAPETS STAT.

Før oktober 72 var tida ikke moden for fascistkupp. Arbeiderklassen utgjorde ingen trussel mot statsmakta, og den delen av borgerskapet som ikke hadde interesse av fascismen, stod fremdeles sterkt. Men fra oktober skjerpa situasjonen seg. Boikott fra utenlandsk imperialismen førte til varemangel. Inflasjonen økte voldsomt, lønnsstopp ble innført, og en omfattende svartebørs oppstod, drevet av de store handelshusa. Varemangelen ramma også lastebileierene, som gikk til streik, støtta av mellomstor og småindustri, mange akademikere og studenter, og i høy grad av CIA. Småkjøpmennene som svartebørsen hadde satt utafør distribusjonen åpna og stengte når det passa dem. Fascistgjenger dro rundt og banka opp de som holdt oppe.

Regjeringa svarte aldri på krava som lastebileierene hadde satt fram. Men arbeiderklassen svarte: Dette landet stoppes og settes igang av arbeiderene. De okkuperte fabrikkene for å holde produksjonen igang, danna arbeiderkomiteer i fabrikker og boligstrøk, som blandt annet tok seg av varedistribusjonen. De dannet forsvarsgrupper for småkjøpmennene og distribuerte varene tilbake til dem. Nå begynte arbeiderklassen å utgjøre en virkelig trusel mot borgerskapets makt, og spørsmålet om statsmakta kom på dagsorden. UP reagerte med å gå imot og bekjempe de folkelige organene som var oppstått.

MARS 73: VALGENE EN EFFEKTIV LYNVLEDER.

Allende ble nødt til å trekke offiserene inn i regjeringa, begrunna med at det var nødvendig for å stoppe høyreoffensiven. I denne situasjonen gikk så UP inn i valgkamp foran parlamentsvalgene i mars. Den folkelige bevegelsen skulle ledes inn i parlamentariske former. Valgene viste at Allendes oppslutning nå hadde økt. Men

Denne artikkelen er en kortfatta beskrivelse av hvordan voldsmakta i Chile tok makta og knuste Allendes forsøk på å rive Chile løs fra USA-imperialismen og slo ned den gryende massebevegelsen som var oppstått. Chile er også et eksempel på hvordan revisjonistene med sine teorier om "fredelig overgang" og "to-fasestrategi" bidrar til å avvæpne folket og legge veien åpen for fascistkupp. Artikkelen er bygd på et intervju med en flyktning som vil være anonym.

dette var ikke noen reell framgang for arbeiderklassen. Det nye parlamentet fikk ikke vedtatt noe som helst.

Valget hadde fungert som en effektiv lynavleder. Bare det lille ml-partiet hadde propagandert valgboikott.

JUNI 73: PRØVEKUPP

Fram til oktober var de væpna styrkene tilsynelatende lojale. Men med den endra situasjonen fra høsten 72, utvikla det seg en organisert kuppgruppe i hæren. Utad lå hæren ennå lavt i vannet, men innad begynte forberedelsene. Folk som var lojale til UP ble forflytta, planer utarbeida. I juni kom så "tankopprøret". Fem tanks og to hundre mann omringa prsidentpalasset. Hæren la seg rundt og "slo" ned opprøret. Med dette oppnådde hæren å se: Hvordan reagerer masseorganisasjonene og slumboerene? Hvordan er beredskapen hos UP's militærfraksjoner? Hvordan reagerer offiserer og soldater?

Og Allende reagerte som bestilt: Den 29. juni holdt han en nå kjent tale der

han roste de væpna styrkenes troskap fordi de kom regjeringa til unnsetning.

HÆREN TREKKES INN: BUKKEN PASSER HAVRESEKKEN.

Utover sommeren ble kravet om oppløsning av parlamentet reist med økende styrke. Allendes svar var: Chiles vei er fredelig. Samtidig gikk han med på våpenkontrolllova og trakk 6/7 av de femten generalene inn i regjeringa.

Våpenkontrolllova bestod i forbud mot å ha skytevåpen, ammunisjon, kniver eller eksplosiver. Hæren fikk med dette legitimert rassiaer mot progressive, hvor som helst og når som helst. Folk med tomflasker ble satt inn for molotovcocktails. Det var militærretten som dømte brudd på våpenkontrolllova. Nå hadde fascistgruppa nådd fram innafor militæret. Hæren holdt stadig øvelser av typen: Nå er det kupp for eller imot Allende. Slik ble motsigelsene i hæren registrert. Stenging av kvartaler, veier og bruer, ble daglige foreteelser.

Allende ble tvunget av de andre generalene til å avsette hærsjefen, Pratts, som støtta UP. Som ny hærsjef utnevnte Allende en han stolte på, Pinochet.

I august 73 innførte hæren unntakstilstand med portforbud i Santiago fra kl. 2400-0600. På tross av voldsomt press fra arbeiderklassen ble ikke unntakstilstanden oppheva. Allende, og det Moskvatro partiet

PC, støtta unntakstilstanden, stadig begrunna med faren fra høyre.

SEPTEMBER 73: KUPPET

Om kvelden 10. september gikk marinen ut for å delta i en fellesmanøver med US-NAVY. Slike øvelser varte vanligvis i 10 dager, og folk pustet lettet ut. Samme dag gjentok militærledelsen sin troskapsed til regjeringa. Om kvelden kom flåten inn igjen, og om natta ble grensene til Bolivia, Peru og Argentina stengt. Den Bolivianske armeen marsjerte opp til grensa i store mengder.

Unntakelsestilstanden betydde at gatene var tomme da hæren slo til kl. 0300. Offentlige bygninger, gater og plasser ble besatt av tanks og soldater. Folk var ubevæpna, og hæren møtte svært lite motstand. Boligområdene ble tatt ved hjelp av flyvåpenet og napalmbomber, soldatene tok de okkuperte fabrikkene en etter en.

"HÆREN" SOM DELTE SEG, EN ILLUSJON.

Hvordan møtte partiene i UP situasjonen? Både PC, sosialistpartiet PS, og MIR hadde en analyse som gikk ut på at hæren ville dele seg ved et eventuelt militærkupp. Lojalistene skulle ledes av Pratts. PS og PC var delt i to deler, en militær og en ikke-militær. De militære kadrene skolerte seg for å ta ledelsen blant de deserterende soldatene. Det samme gjorde MIR. Massevæpning var det aldri snakk om.

I tilfelle kupp skulle PC's militære kadre samle seg på tre steder i byen, blant annet på den tekniske skolen. Etterhvert befant det seg ca. 800 våpenløse revisjonister her. Til-

feldigvis viste det seg at også PS og MIR hadde valgt dette som oppmøteplass, og da troppene ankom gjorde de derfor et kjempevarp.

Etter kuppet viste det seg at partiens militære grupper var sterkt infiltrert av CIA. Dette kan ha vært en av årsakene til at de fleste av dem overhodet ikke fungerte under eller etter kuppet.

"Hæren som delte seg", viste seg å være en bannfalsk illusjon. Så godt som ingen soldater eller befal deserterte. Ryktene om hæren nordfra under Pratts levde hardnakket inntil Pratts stod fram offentlig og støtta juntaen.

Etter kuppet hørte vi stadig fra SV hold at hæren i Chile var verva, at den ikke kan sammenliknes med den norske hæren. "Chiles skjebne beviser ingenting".

Men: Chiles hær består av to deler, de verva styrkene, og en ordnær hær av utskrevne soldater, omlag like store. Begge ble brukt under kuppet, begge var like lojale mot militærledelsen. Hæren var som helhet et redskap for monopolkapitalen og imperialismen.

REVISJONISTENES SVIK

I sitt program sier SV: "Men sosialistene vil ikke la borgerskapets våpenmakt stanse en sosialistisk massebevegelse. De vil i tide sørge for at en slik voldsbruk fra borgerskapet blir møtt med nødvendig motmakt fra arbeiderklassen".

De bruker mange ord på å forsikre oss om at revolusjonen sikkert vil bli fredelig (vi kan jo melde oss ut av NATO). Samtidig er det vanskelig å fortie det faktum at sosialismen

aldri er blitt innført på fredelig vis. Derfor henger de på en hale om at de "i tide" vil forberede oss på "motvold". Men er det slik at kupp-makerene i tide vil si fra: "Vi kommer til å bruke våpen mot dere, så dere må nok forberede dere"? Eller at en eventuell invasjonshær vil sende marsvarsel tre måneder i forveien? Hendene i Chile viser noe annet. Steg for steg ble folket avvæpna, skjult av fraser om å "beskytte den lovlige regjeringa", inntil fascistene var sterke nok til å slå til.

Men revisjonistene kan ikke trekke slike slutninger av historia. Deres mål er statskapitalisme med de sjøl bak roret. Derfor må de føre arbeiderklassen bak lyset, slik at den ikke reiser seg å krever statsmakta.

PC, Sovjets agenter i Chile, var en god hjelper for monopolkapitalen og imperialismen, ved å bygge opp illusjonen om "den demokratiske tradisjonen i militærapparatet". - Og illusjonsmakeriet fortsetter: "Muligheten for å erobre makten uten våpen i bestemte land og under bestemte historiske betingelser, er ikke motbevist av det fascistiske kuppet i Chile. Det er bare noe som reaksjonen i egen interesse og i forening med småborgerlige revolusjonsmakere vil ha folk til å tro". (Rene Castillo, medlem av ledelsen i PC, i brosjyren "Chiles folk skal seire", NY DAG, Oslo 1975). Men revisjonistene vil bli avslørt av folkene i

verden: "Allendes store feil var at han ikke ga oss våpen. Mange også kvinner ville ha kjempet". (Bondeskone fra Talca, sitert i New York Times, 24 september 1973).

Fire medlemmer av juntaen forlater Høyesterett i Santiago fulgt av væpna livvakter.

Oversiktsbilde fra Breivika studentby i Tromsø. Byen ble bygd som et provisorium i 1972, men er ennå i bruk som "transit-havn" for folk som mangler anseitet til de andre byene. Folk bor her opp til 4 semestre. Som en kuriositet kan det nevnes at listene rundt takene kostet 80 000 kr., og de ble satt på for at byen ikke skulle "se ut som en brakkeby".

Av dei landsomfattande husleigestreikane på studentbyane i 1975, var det berre i Tromsø ein nådde konkrete resultat i kroner og øre. Vi skal sjå litt på røynsleane frå streiken i Tromsø, som vara i omlag 11 mndr. Ved at vi nyttar desse røynsleane kan streiken i Tromsø få stor tyding og på lang sikt.

viktige delsigrar i Tromsø

BAKGRUNNEN FOR STREIKEN.

Dei økonomiske tilhøva for studentane har vorte stendig verre dei siste åra. I Tromsø var det stor forståing for at krisa i Samskipnaden (SS) berre kan få ei løysing gjennom at staten tek det økonomiske ansvaret. Så studentane ville ikkje gå med på korkje husleigeauken for 1975, eller at krisa i SS vart lessa over på studentane eller dei tilsette på anna vis.

Eit grunnlag for aksjonen som retta ei rekke krav til staten vart vedteke. Det peika på at krisa i SS ville føre til stendige angrep mot studentar og tilsette, og at vi ikkje ville godta dette. Etter grundige drøftingar vart det vedteke å gå til husleigestreik, ved berre å betale inn "gamal" leige. Streikekomitear og ein redaksjon i avisa "Husleigestreik" vart vald. Streiken kom til å gjelde frå og med januar, av di administrasjonen i SS gjekk inn for husleigeauke med attendevirkande kraft!

UTVIKLINGA AV STREIKEN.

Frå starten hadde streiken svær oppslutning, om lag 95%. Stoda i startfasen var såleis bra: Vi hadde ein politikk for einskap med dei tilsette, retta kampen inn mot staten og hadde stor entusiasme og einskap mellom studentane. Men nett dette og manglande røynsler frå slike kampar gjorde at politiske veikskapar vaks fram.

Særleg skjøna vi ikkje klårt nok at "streiken må vekse i styrke, eller så døyrr han" utover våren. Vi såg ikkje klårt nok at streiken var ein politisk aksjon mot staten, og ikkje ein tradisjonell økonomisk streikerkamp. Difor tok vi alt for lett på å auke presset mot staten, sjøl om berre eit slikt press kunne gje von om tingingar. Dette såg ein mellom anna på organiseringa av streiken

om våren. Berre eit fåtal av dei streikande var aktive på møte, i avisarbeid osb. Undervurdering av staten, "ugrunna optimisme", og skort på politiske diskusjonar og aktivitet, var viktige politiske feil i arbeidet om våren.

Dette tydar ikkje at det vanta politiske motseiingar i streiken. Særskilte strid sto det om studentane skulle halde fram å sitje i SS-styret, eller om vi skulle trekke studentrepresentantane attende. Denne saka vart særskilt aktuell av di staten tok styrefleirtalet frå studentane, når studentane sine representantar opptrådte i tråd med den politikken eit stort fleirtal av studentane sto på. Dei vedtok mellom anna det eine underskotsbudsjettet for SS i Tromsø etter det andre, og ikkje det "balanserte" budsjettet med spark til både studentar og tilsette som staten ville ha. Og i Bergen misa studentane fleirtalet, men "merkeleg nok" ikkje i Oslo, - men der har og "studentrepresentantane" ein eigen måte å drive politikk på.

I Tromsø sto to liner skarpt mot kvarandre på om vi skulle trekke oss attende fra SS-styret eller ikkje. Den eine var ei fraseradikal og "prinsipiell" line frå SV, som meinte vi skulle ut straks, dvs. føre sumarferien. Mot dette hevda NKS at det var eit taktisk spørsmål om vi skulle sitje der eller ikkje, og at vi ut frå stoda i streiken kunne tapa taktiske føremoner om vi trakk oss attende frå styret. Den siste lina vann fleirtal mellom dei streikanda.

"FRASERADIKALISME" ER HØYREPOLITIKK !

SS-styret (utanom studentrepresentantane) ville fylgje ei "hard line" mot dei streikanda. Vi kunne fått "Oslo-tilhøve" om hausten, og det var studentane i Tromsø ikkje førebudde på. Det syner kor lett vi tok på sentrale politiske spørsmål i streiken, at vi til dømes ikkje førebudde oss på korleis vi skulle takle tap av boretteit på førehand.

Eit av dei få korta vi hadde på handa i den kritiske sumarfase, var nett studentane i SS-styret. Dei nytta ein "bø-taktikk" og måla fanden på veggen (kantine-boikott m.m.) om SS-styret satte ut i livet dei reaksjonære åtaka mot dei streikande. Denne taktikken lukkast, slik at studentane uhindra fekk flytte inn att på hyblane sine om hausten. Det var altså ei klar føremon for dei streikanda at vi hadde folk i SS-styret om sumaren.

At denne taktikken ikkje er noko ein kan basere seg på, er ei anna sak. Mellom anna ga folk i SS-styret seinare uttrykk for at dei skulle køyrd hardare ut om hausten. Men det endrar ikkje at den "fraseradikale" line ville ført med seg store attendeslag i kampen om ho vart realisert, av di ho ikkje tek alvorleg på å nytte sjøl den minste

lille føremon i kampen, men berre vil proklamere seg vekk frå alle problem.

STODA UTOVER HAUSTEN.

Oppslutninga om streika fell alt i september til om lag 60%, og der låg ho til streiken slutta. Orsakane til dette var fleire: SS-styret truga med harde tiltak mot dei som var i streik, mellom anna namsmann og rettsleg inkasso. Tap av boretteit etter jul var eit anna trugsmål. Staten gav styret blanco-fullmakt til å gjere kva dei ville ved å avslå studentane si anke. Vidare gjekk nok ein del trøyt av di vi ikkje hadde fått tingingar med staten, og dei såg ikkje lenger utsikt til siger i kampen.

No var det altså meir naudsynt enn nokon gang å utvikle eit politisk press som kunne avgjere kampen, samt at vi utvikla politikk for å møte trugsmåla frå SS-styret. Det vart etter kvart ein stendig klarara politisk kamp mellom dei som ville freiste å løyse desse oppgåvene, og dei som ville gje opp.

Desse to linene sto særskilt klart mot kvarandre ved eit framlegg om å

med så og så stor sjansje ville gje oss tingingar med staten. Dette saman med at vi ikkje makta å utvikle ein overtydande politikk for korleis vi skulle møte trugsmåla frå SS-styret, var hovudgrunnen til at streika syntestendig større oppløysingstendensar.

NKS freista alvorleg å løyse desse sentrale politiske problema, men vi kom aldri langt nok. Når streika fell meir og meir samanå gjekk NKS til sist inn for ei samla retrett. Tidleg i november vart eit tingingsresultat frå SS-styret og streikekomite vedteke, og streiken vart samrøystes lagt ned.

På møtet som vedtok å legge ned streiken var derimot ein sentral SV-ar klar nok. Han sa at han hadde vore for å legge ned streiken med ein gong oppslutningsvar under 75%. I praksis tydde dette at han hadde vore mot streika heila hausten. Andre frå SV som var til stades kom ikkje fram og sa noko anna, så vi må gå ut frå at dette var SV si line på hausten. Men av di dei ikkje turde og legge seg ut med massane sa dei aldri

Dette er "samlingsrommet" på Breivika. Ei Moelven-brakke er satt av til sosiale formål for beboerne, og den ser altså slik ut.

trappe opp det politiske presset ved å trekke attende studentane i Universitetsstyret, Universitetstinget og instituttråda i protest mot dei åtaka SS-styret retta mot dei som streika. NKS og dei fleste aktivistane i streika stødde framlegget, medan SV og KUL i hovudsak var mot. Dei siste vann og fekk vedteke at vi berre skulle halde oss vekk frå desse organa på eit møte.

Orsaken til at dette og andre framlegg fell, var at dei i for stor grad hadde karakter av einskildtiltak, og ikkje var lekk i ein samla plan som

åpent kva dei meinte, men freista å skipe til anarki, mismot osb. slik vi har skildra det. SV var såleis ikkje berre mot å halde fram med streik om hausten, dei dreiv og narr med folk og førte dei bak ljuset, slik som Mr. 75% gjorde.

STRIDA OM AKSJONSFORMENE.

NKS meiner at vi har vunne viktige sigrar og store politiske røynslar gjennom husleigestreiken, og at husleigestreik er eit av dei sterkaste våpen studentrørsla rår over. I Tromsø så vi korleis vi vann kon-

krete resultat trass i dei store politiske og organisatoriske mistaka vi gjorde. Vårt syn er at vi må studere røynslene våre frå denne husleigestreiken nøye, slik at vi kan slå hardare og betre neste gong.

Stikk i mot dette ville SV drøfte om det er mogleg å vinne ein slik streik, om ikkje kampforma har dei og dei "begrensningane" osv. Det er om lag som å skulde på kniven når ein har skore seg i fingrane. Og dette lyt vere ein viktig politisk lærdom for vanlege SV-arar og sympatisørar, at skal ein få til noko bra og nyttig i kampen for studentane sine kår, har partiet SV nok ein gong synt at det ikkje er rette staden å halde til. SV ville som vanleg ikkje vere med i det daglege arbeidet i streiken, samstundes som dei førte fram dei vanlege skuldingane om "NKS-dominans". Ut over heile hausten var SV oppteke av å spreie nederlagsstemning og pessimisme, og ville berre diskutere kva som var den "nedre grense" for å halde fram med streik. Dei sa ikkje berre nei til alle framlegg om å trappe opp streiken, men og til ein diskusjon om linene for å halde fram i det heile. Til sist makta vi å praktisere at mindretalet må fylgje fleirtalsvedtak i streiken, slik at streikefronten sto samla utad. Berre ved eit par høve vart fleirtalsvedtak brote, som då leigebuarmøte vedtok å nytte sperre konto på september-innbetalinga i protest mot trugsmåla frå SS-styret. Berre eit par dagar før innbetalingsfristen kom SV med ein løpeseddel som oppmoda om å bryte dette vedtaket!

OPPORTUNISTANE SI ROLLE.

KUL spela inga sjølstendig rolle i

den viktigaste studentkampen i Tromsø i nær eit år. Dei hadde ingen sjølstendig politikk på streiken i det heile. I praksis fall dei oftast ned på SVs line i dei sentrale stridsspørsmåla. Ei lita historie seier mykje om KUL og husleigestreiken: Ein KUL-ar satt i Studentutvalet, den daglege leiinga for studentane i Tromsø. Han skulle vere med på eit møte i den sentrale streikekomiteen som SU-medlem, men han gjekk heller på ein forelesning av Einar Gerhardsen (jau, landsfaderen) av di det var "meir interessant". Samstundes turde dei ikkje tone flagg og seie klart kva dei gjekk inn for, men nytta alle slags taktiske krokvegar. I oktober ville dei såleis ikkje stemme for eller mot å halde fram med streiken, men i staden nytte november-innbetalinga som ei "uravrøysting". Samstundes fremma ein SV-ar mistillit til streikekomiteen, slik at vi i byrjinga av november både kunne vore utan leiing i streiken og uten peiling på om vi var i streik eller ikkje!

TINGINGSRESULTATET.

I pengar vann vi ikkje meir enn 80 kroner for einskildhyblar. Men og det er ein siger. Det syner at streika ga økonomiske resultat, og at vi gjennom streika makta å slå attende ein del av husleigeauken. Heller ikkje på den økonomiske sida hadde kampen vært fånnytt.

Men dei politiske sigrane var viktigare. Streikekomiteen vart godekte som tingspartnar, og vårt syn på tilhøvet mellom bortebruarstipend og husleige vart i hovudsak godekte av SS-styret. Vidare vart det og laga ei felles fråsegn om krisa i SS som vart stila til staten. Jамført med

den arrogante avvisinga av underskotsbudsjettet frå studentane om våren, er dette ein klar framgong.

Nokon stor siger vann vi altså ikkje, men jamført med stoda før streiken, og røynslene fra andre husleigestreikar, nådde vi ein del.

GODE RØYNSLER FRÅ STREIKEN.

Uten ei såvidt sterk politisk leiing som streikekomiteane var, ville oppløysingstendansane utan tvil kome før og sterkare enn dei gjorde. Leinga makta etter kvart å utvikle gongmøter og gongkontaktar om hausten. Dette dreiv diskusjonane godt framover og retta opp veikskaper i streiken. Vidare ga streikekomiteen ut avisa "Husleigestreik" som tok opp "siste nytt", politiske motseiingar osv., og såleis band dei streikande fastare saman. Ho kom ut med meir enn 30 nummer! Dette syner at vi makta å nytte det viktige prinsippet om at aktivistane skal sitte i leiinga.

Vidare hadde vi ei korrekt line for at staten var hovudfienden, og ei korrekt line for einskap med dei tilsette. At studentane viste at vi ikkje var ute etter å "knuse heile Samskipnaden", og at vi arbeida for å styrke einskapen med dei tilsette, gjorde at reaksjonen ikkje makta å få til noko alvorlig splitting mellom studentar og tilsette. Tvert om fekk vi støtte frå NTL-avdelinga til dei SS-tilsette. Men særleg i byrjinga skorta det på forståing for kor viktig denne alliansepolitikken var, slik at vi gjorde for lite arbeid med dette under eitt.

Slik ser dublettene ut på Breivika studentby. Mens enkelthyblene bare er på litt under 7 kvadratmeter, kan beboerne av dubletter virkelig breie seg på 1½ Moelven-brakke. Dublettene er bygd to og to sammen, slik at dette "komplekset" inneholder to stykker.

Landbrukshøgskolen på ÅS

»Hva må gjøres» har besøkt Landbrukshøgskolen på Ås, og slått av en prat med en kamerat fra NKS-laget der om det politiske miljøet, aktuelle kampsaker og forholda for studentene på skolen. Her kan du lese mer om skolen der SV går inn for »kollektivisering» av jordbruket under kapitalismen, og KUL hevder at bøndernes eneste progressive trekk er at de proletariseres stadig raskere.

- På landbrukshøgskolen utdannes det folk innafor ulike greiner av landbruket. Kan du si noe om hvilke lag i befolkninga studentene rekrutteres fra?

- I den seinere tida har det skjedd en klar forandring i rekrutteringa. Tidligere hadde folk som begynte her så og si bare jordbruksbakgrunn, men nå er det langt fra sånn. En av grunnene til det er de nye opptaksreglene som utelukkende tar hensyn til artiumskarakterene. Før ble det krevd ganske lang praksis fra landbruket. Til forskjell fra før kommer også en relativt større del av studentene fra småbruksmiljø.

- "Torvald" er et klengenavn på NLH-studenten, og han eller hun blir ofte framstilt med busserull, greip og fjøslukt. Hvilke posisjoner havner folk i etter at de er ferdig her?

- Mange knyttes til den tradisjon-

elle veiledningstjenesten innafor jordbruk og skogbruk som herredsagronomer og herredsskogmestere. Endel blir lærere på jordbruksskoler, skogskoler o.l. mens noen få blir direkte knytta til forskning på NLH. Andre havner i de politiske og økonomiske organisasjonene som er knytta til landbruket, stillinger på forskjellige nivåer i landbruksmonopolet. Til slutt vil jeg nevne at sivilagronomene utgjør en relativt stor del av dem som får forholdsvis feite stillinger innafor "u-hjelpe".

Landbrukshøgskolen er heller ikke uvesentlig som rekrutteringssted for topposisjonene i Senterpartiet. Folk som Borten, Korvald og Treholt er utdanna her. Sammenfatta kan vi si at NLH utdanner folk til statsbyråkratiet og forskjellige organisasjoner i landbruket. Myten om at vi havner i fjøset er i alle fall grunnløs.

NLH:en broilerfabrikk?

På NLH er intensjonene i PH- og DH-reformene gjennomført i praksis. Skolen er det mest avanserte uttrykket for statens gjennområsjonalisering av høyere utdanning.

- studietida utvida med ett år, til 4 år
- 5-10 eksamener hvert semester
- store fellesforelesninger, mange småkurs
- utvida studenttall fra 500 til 850 uten utbygging av nye undervisningsplasser
- 20-30 forelesningstimer i uka fordelt på 5-10 forskjellige kurs
- sommersemester, bare 1 måned studiefril
- studentene skal oppnå 90 vakter på 4 år. Ingen kurs ligger over 5 vakter, gjennomsnittet ligger på 2
- det er umulig å trekke studiet lenger enn fastsatt tid. Dersom en kutter ut et år, må en søke på nytt for å komme inn.

Misnøyen med den nye ordninga er sjølsagt stor blant flertallet av studentene. Kommunistene slår fast at alle ansvarlige henvendelser og korridorpolitiske virkemidler har vist seg nytteløse, og at studentene sjøl må reise kamp mot de uholdbare arbeidsforholda.

fortsett vend

Bildet viser noen av de nye studenthyblene på landbrukshøgskolen.

resolusjon som stempla småbøndernes aksjon som hovedsaklig reaksjonær. Det eneste progressive trekket ved småbønderne var at de sto i ferd med å proletariseres. Det var en ledende SV-er som la seg på denne linja, resten stilte seg mer tvilende og støtta en politikk for "inntekstutjamning" mellom store og små bønder. I tråd med KUL hevda SV at "kollektivisering" eller samvirke blant bønder under kapitalismen, var en viktig forutsetning for at bønderne konsekvent kunne slåss for sine kår. Ut fra dette hevda de at Hitra-bønderne måtte forkaste det aksjonsgrunnlaget de sto på. En samvirkebevegelse leda av den kapitalistiske staten skulle altså redde småbønderne.

Det de ledende SV-erne ønsket, var å legge hovedvekt på motsetningene mellom store og små bønder, samtidig som de sprer illusjoner om statens klassekarakter og SVs rolle på Stortinget. Det er viktig å legge merke til at SV ikke bare sprer illusjoner om reformer for småbønderne under kapitalismen, men at de forkynner en teori om hvordan monopolenes stat gjennom "samvirke-tiltak" skal kunne tjene bøndernes

NKS på landbrukshøgskolen har lenge ført kamp mot KUL, som her har en "skolert" representant og noen få etterplaprerer. KUL har her som andre steder den funksjon å vifte med røde flagg og tåkelegge

den kommunistiske teorien for folk. Samtidig forkynner de en politisk linje med det mest reaksjonære innhold. Man skulle tro at deres teorier om småbøndernes grunnrente gjorde det umulig for dem å eksistere i et landbruksmiljø. Men sannsynligvis skjeler de fram mot stillinger i statsbyråkratiet og Landbruksmonopolet, hvor deres bondeteorier skulle ha gode muligheter til å bli allment akseptert.

- Hvordan har NKS forsvart den kommunistiske teorien og den progressive bevegelsen mot denne gruppa?

- Kampen mot KUL var i begynnelsen noe usikker og famlende. Fra å slå deres reaksjonære angrep tilbake på ulike områder, har vi nå styrka oss sjøl teoretisk og offensivt fremma den vitenskapelige sosialismens syn på bondespørsmålet.

- Studentersamfunna har i flere år vært viktige fora for den progressive bevegelsen både som redskap i dagkampen og kampen for sosialis-

men. Reaksjonære krefter har f.eks. i Oslo satt mye inn på å knuse Rød Front. Hvordan fungerer studentersamfunnet på Ås?

- Vi har som tidligere nevnt slåss fram politiske valg i studentersamfunnet de siste tre semestrene. For øyeblikket sitter et "Grønt alternativ" ved makta. NKS deltar aktivt i samfunnet og fremmer resolusjoner om støtte til Hammerverk-arbeiderne, krav om forbud mot Norsk Front, støtte til den antifascistiske kampen i Spania osv. Vi arbeider også for at politiske spørsmål som idag er sentrale i klassekampen skal diskuteres i studentersamfunnet.

Mot de grønne stilte en "sosialistisk" front som består av SV-ere, uavhengige og andre. Vi har gitt en betinget støtte til denne fronten. Vi har skarpt kritisert de feilaktige og reformistiske delene av programmet, f.eks. synet på Sovjet og strategien for sosialismen. Likevel har vi altså gitt en betinget støtte til denne reformistiske og revisjonistiske fronten, først og fremst fordi deres program gir oss bedre muligheter til å propagandere vår egen politikk. På sikt må vi likevel basere oss på at det er absolutt nødvendig å mobilisere de progressive studentene bak et alternativ som klart retter seg mot den imperialistiske supermakta Sovjet, og som ikke sprer feilaktig politikk om veien til sosialismen.

NKS på landbrukshøgskolen har stått i spissen i kampen for å politisere miljøet. Kommunistene har vært den ledende krafta i å reise en progressiv bevegelse på skolen. Framtida for den progressive bevegelsen er nært knytta til utviklinga av AKP(ml) og dets studentforbund, NKS. Vi oppfordrer folk til å ta kontakt med oss, bli med på studier av den vitenskapelige sosialismen, delta aktivt på ulike områder i klassekampen og på den måten bli med i kampen for et sosialistisk Norge.

En av de opprinnelige undervisningsbygningene på NLH. Denne er kalt "Den gamle undervisningen".

Ås:

Kommune 32 km. sør for Oslo mot Moss. Ca. 10 000 innbyggere. Rik jordbruksbygd med store og mellomstore bruk. Delvis preget av soveby for folk med arbeid i Oslo. Landbrukshøgskolen med ca. 1000 ansatte og 900 studenter dominerer stedet.

Fredag 5.12.75 ble styret i Sosiale Etaters Fagforening i Oslo suspendert fra tillitsverva sine. Den offisielle begrunnelsen for suspensjonen er at styret har brutt vedtektene for Norsk Kommuneforbund. Men i realiteten er suspensjonen et politisk angrep på foreninga, et angrep retta mot alle som våger å bryte med DNA-toppens politikk i fagbevegelsen. Hva må gjøres har hatt en samtale med forkvinna i det suspenderte styret, Lillian Hoffmann.

SEF -EI FORENING I FRAMGANG.

Lillian Hoffmann:

Først litt om bakgrunnen for suspensjonen. SEF har i løpet av de siste åra utvikla seg fra å være ei passiv fagforening til å bli ei aktiv og kampvillig forening. På årsmøtet i 1974 sa foreninga opp det kollektive medlemsskapet i DNA. Det falt endel tungt for brystet, og AP satte igang sin "fei dem ut"-kampanje. Denne kampanja ble gjenopptatt da det tidligere DNA-dominerte styret på siste årsmøte blei erstatta av et styre med tverrpolitisk sammensetning.

AP-laget i foreninga har hele tida forsøkt å så mistillit til det sitten-

de styret. Våren 1975 satte folk derfra i gang ei underskriftskampanje med krav om ei egen forening for kontorpersonalet, der bl.a. de deltidsansatte skulle utelukkes. Styret i SEF så dette som et grovt angrep på foreninga, og tok kontakt med NKF for å få stoppa denne fraksjonsvirksomheten. Men ingenting har blitt gjort fra forbundets side. Tvert imot har det vært avholdt flere møter mellom initiativtagerne til underskriftskampanja og NKF bak styrets rygg. Etter at SEF-styret hadde støtta daghjemsstreiken, ble de samme underskriftene brukt til å kreve suspensjon av styret!

Dette viser at når DNAs monopol i fagbevegelsen begynner å rakne,

er DNA-ledelsen desperate nok til å sette flertallet i ei hel forening utafør forbundet, dersom de tror dette kan bryte ned kampvilja i foreninga.

HØSTEN -75: SEF I SPISEN FOR KAMP MOT KRISEBUDSJETTET.

HMG:

Er det noen sammenheng mellom suspensjonen og den økonomiske krise vi er inne i?

Lillian Hoffmann:

Det er viktig for monopolkapitalen i krisetider at fagbevegelsen holder seg i ro. Vi ser nå klart hvem som løper deres ærend for å skremme de fagorganiserte til passivitet.

1976-budsjettet er det hittil hardeste krisebudsjettet for helse- og sosialsektoren i Oslo. Derfor var styret i SEF en av initiativtagerne til en aksjon mot dette budsjettet, en aksjon som samla underskrifter fra 2350 helse- og sosialarbeidere i Oslo. Og hva gjør forbundet for å ivareta medlemmenes interesser. Jo, de lovpriser det offentlige budsjettet for 1976! Og det er jo ikke så merkelig når vi vet at DNA dominerer både de kommunale organa, forbundsledelsen og topp-

DNA om partifelle i SEF-styret: «FORDEKT AKP'ER»

Det suspenderte styret i Sosiale Etaters Fagforening i Oslo.

en politisk streik. Dette var nok et angrep på retten til politisk streik, en rett som LO-kongressen i 1969 enstemmig slo fast hørte til arbeiderklassens demokratiske rettigheter, men som vi nå ser bare kan vinnes gjennom kamp.

En av begrunnelsene for suspensjonen var beskyldninger om økonomiske misligheter. Dette har forbundsledelsen nå trukket tilbake, men beskyldningene er ikke offentlig dementert. Grunnen til det må være at ledelsen i NKF ser seg tjent med at slike rykter spres.

Samtidig som slike rykter sår mistillit til SEF-styret, trekker de oppmerksomheten vekk fra den eneste virkelige årsaken til suspensjonen: Støtte til daghjemstreika. Forbundsledelsen ønsker ikke søkelys på dette, fordi det ville avsløre deres enestående angrep på valgte tillitsmenns rett og plikt til lojalt å støtte medlemmenes interesser mot arbeidsgiverne.

DNA'S KAMPANJE RAMMER ALLE KAMPVILLIGE ARBEIDERE.

Hetsen og suspensjonen i SEF retter seg i navnet mot AKP(ml), men rammer i realiteten alle som stiller seg på ei kamplinje i motsetning til LO- og forbundsledelsens samarbeidslinje. DNA-ledelsen er så desperat at de ikke går av veien for å slå til mot sine egne medlemmer. Et eksempel er at en av medlemmene i det suspenderte styret som er DNA'er, beskyldes for å være fordekt AKP-er av DNA-ledelsen.

Hetsen og suspensjonen kan bare slås tilbake dersom medlemmene står samla og trapper opp aktiviteten. Det er også det som skjer innafor SEF nå. Til tross for at forbundet har tatt alle midler i bruk for å hindre medlemmene i å diskutere suspensjonen, har det blitt avholdt to informelle medlemsmøter, med større oppslutning enn noen gang tidligere.

Ei underskriftskampanje som ble satt igang umiddelbart etter at styret ble suspendert, har til nå samla ca. 1000 underskrifter bak kravet om at det må holdes ekstraordinært årsmøte i foreninga. Dette kravet er ikke innfridd, og ledelsen i forbundet truer med å bryte vedtektsregelen om at et slikt møte skal innkalles når minst 25% av medlemmene krever det. administrasjonen innafor helse-sektoren.

Suspensjonen kommer i ei tid med et viktig tariffoppgjør like rundt hjørnet. DNA- og LO-ledelsen har lagt opp til ei linje for tariffoppgjøret som er ei gave til monopolkapitalen i ei krisetid. Derfor blir det også svært viktig for monopolenes allierte i forbundsledelsen å lamme SEF som har stilt krav til tariffoppgjøret som står mot LOS kriseforlik, f.eks. krav om frie

MELDING til medlemmer av Sosiale etaters fagforening

Norsk Kommuneforbunds forbundsstyre vedtok 5. des. d.å. å suspendere styremedlemmene i Sosiale etaters fagforening fra sine verv.

NKF har nedsatt et administrasjonsutvalg til å bestyre foreningen inntil videre.

Administrasjonsutvalget har vedtatt å utsette det ordinære halvårsmøtet i Sosiale etaters fagforening 10/12 1975.

Administrasjonsutvalget vil på et senere tidspunkt komme med en redegjørelse til medlemmene angående den oppstått situasjon.

Kontoret vil være åpent som tidligere og Administrasjonsutvalget oppfordrer gruppetillitsmennene å fortsette sine funksjoner.

Administrasjonsutvalget

Anker Hansen Gunnar Bettum Gunnar Nøttestad
Arne Skogstad Frank Brunsell

forbundsvise forhandlinger og et generelt lønnskrav på 30%.

SUSPENDERT FOR Å STØTTE DAGHJEMSSTREIKEN.

HMG:

Forbundsledelsen oppgir brudd på vedtektene som grunnlag for suspensjonen. Kommenter til dette?

Lillian Hoffmann:

Teknisk sett kan en si at styret har brutt vedtektene, da det står i normalvedtektene at foreningene har i oppgave å utføre oppdrag som er blitt gitt av forbundsstyret. Forbundsstyret ga oss i oppdrag å forhindre daghjemstreika. Styret

kunne ikke oppfylle dette vedtaket fordi vi anså daghjemstreika som Suspensjonen i SEF gjelder prinsipper og rettigheter som er viktige for alle fagorganiserte. Den er et angrep på såvel medlemsdemokrati- et som retten til politisk streik. Suspensjonen av styret i SEF er derfor et angrep på alle som er fagorganiserte. Derfor: Støtt kampen mot suspensjonen! Ta opp saka i foreninger og på allmøter!

STØTTE KAN SENDES TIL:

Helge Roald,
Boks 1003, Sentrum,
OSLO 1.

Lillian Hoffmann, forkvinne i SEF

TEMA: Proletarisk

INNHOOLD:

Marxismens klassikere om den proletariske internasjonalsismen.....	s. 18
Studiebilag: Kinas Kommunistiske parti om fredlig sameksistens.....	s. 21
Intervju med Tron Øgrim om betydninga av anti-imperialisme.....	s. 25
Presentasjon av "Anti-imperialistisk komite for 3.verden".....	s. 30
Chile-juntaen kan ikke boikottes ihjel.....	s. 31
Formannen i NKS om solidariteten med de sosialistiske landa.....	s. 34
Angola: Offer for supermaktenes rivalisering.....	s. 36
Angolas frigjøringskamp; En borgerlig-nasjonal revolusjon.....	s. 38
Jugoslavia - revisjonismens fyrtårn i Europa. Fotoreportasje.....	s. 40
Ebbing på defensiven etter møte i studentersamfundet i Oslo.....	s. 41

Marxismens klassikere har alltid lagt stor vekt på betydninga av den proletariske internasjonalsismen, og de felles interessene til undertrykte og utbytta over hele verden. »Proletarer i alle land, foren dere» har vært ei viktig rettesnor for kommunistenes arbeid. Disse sitatene fra verker av Lenin, Stalin og Mao Tsetung tar opp viktige sider ved den proletariske internasjonalsismen.

KLASSIKERNE OM DEN PROLETARISKE lenin

"Sosialistene må ikke bare kreve ubetinget og omgående frigjøring av koloniene uten noen form for kompensasjon, - et krav som i sitt politiske uttrykk innebærer nettopp

anerkjennelsen av selvbestemmelsesretten-, sosialistene må på den mest besluttsomme måten støtte de mest revolusjonære elementer i de borgerlig demokratiske nasjonale frigjøringsbevegelser i disse land, og hjelpe dem når de gjør oppstand eller hvis de går til revolusjonær krig mot de imperialistiske makter som undertrykker dem" (Den sosialistiske revolusjon og nasjonenes selvbestemmelsesrett, Ny Dag 1971, s.136)

Den spanske borgerkrigen var et lysende e

".....det er for det første også nødvendig bestandig å gjøre det klart at bare sovjet-systemet er i stand til å gi nasjonene virkelig likeberettigelse, ved først å samle proletariatet og siden alle de arbeidende masser til kamp mot borgerskapet; for det andre er det nødvendig at alle kommunistiske partier yter direkte hjelp til de revolusjonære bevegelser i de avhengige eller ikke-likeberettig-

nternasjonalisme

...bel på at arbeiderklassen og andre undertrykte i alle land har felles interesser. Bildet er fra forsvaret av Madrid 7. nov. -36.

INTERNASJONALISMEN

ede land (f. eks. i Irland, blant negre i Amerika osv.) og i koloniene". (Utkast til teser om det nasjonale og koloniale spørsmål til Kominterns 2. kongress 1920.)

"Den kommunistiske internasjonale bør bare støtte de borgerlig-demokratiske bevegelser i koloniene og tilbakeleggende land på den betingelse at elementer til de framtidige proletariske partier, som

er kommunistiske ikke bare i navnet, i alle tilbakeleggende land skal samles og oppdras i bevisstheten om deres særlige oppgaver, nemlig å bekjempe de borgerlig-demokratiske bevegelser innafor deres egen nasjon. Den kommunistiske internasjonale bør inngå et midlertidig forbund med det borgerlige demokrati i koloniene og de tilbakeleggende land, men den må ikke la seg oppsluke av det, og må ubetinga bevare den proletariske

bevegelsens sjølstendighet, selv i dens spedeste form.."(Ibid.)

"...som kommunister bør og vil (vi) støtte de borgerlige frigjøringsbevegelser i de koloniale land når de virkelig er revolusjonære, når representantene for dem ikke vil hindre oss i å oppdra og organisere bondebefolkninga og de brede masser av utbytta i revolusjonær ånd. Men hvis disse betingelsene ikke er til

stede, bør kommunistene i disse landene kjempe mot det reformistiske borgerskapet, hvor også heltene fra Den 2. internasjonale hører hjemme" (Tale på Kominterns 2. kongress 1920.)

"Den revolusjonære bevegelse i de framskredne land ville i virkeligheten være et rent bedrag hvis ikke Europas og Amerikas arbeidere i sin kamp mot kapitalen, slutta seg fullstendig og intimt sammen med de hundrer av millioner "koloniale" slaver som undertrykkes av denne kapitalen" (Kominterns 2. kongress, aug.-sept. 1920.)

stalin

"Leninismen har bevist at det nasjonale spørsmål bare kan bli løst i samband med og på grunnlag av den proletariske revolusjonen, og at veien til seier for revolusjonen i Vesten går gjennom den revolusjonære alliansen med frigjøringsbevegelsene i koloniene og de avhengige landa mot imperialismen. Det nasjonale spørsmålet er en del av hele spørsmålet om den proletariske revolusjonen, en del av spørsmålet om proletariatets diktatur.

Spørsmålet er følgende: Er de revolusjonære mulighetene som er latente i den revolusjonære frigjøringsbevegelsen i de undertrykte landa, allerede uttømt, eller ikke, og hvis ikke: er det noe håp, noe grunnlag for å utnytte disse mulighetene for den proletariske revolusjonen, for å omdanne de avhengige og koloniale landa fra å være en reserve for det imperialistiske borgerskapet til å bli en reserve for det revolusjonære proletariatet, til å bli en alliert for de sistnevnte?

Leninismen svarer bekrefteende på dette spørsmålet, dvs. den anerkjenner at det finnes revolusjonære evner i den nasjonale frigjøringsbevegelsen i de undertrykte landa, og muligheten av å utnytte disse for å styrte den felles fienden, for å styrte imperialismen. Mekanikken i imperialismens utvikling, den imperialistiske krigen og revolusjonen i Russland, bekrefter fullt ut leninismens konklusjoner angående dette.

Av dette følger nødvendigheten av at proletariatet i de "dominer-

ende" landa resolutt og aktivt støtter den nasjonale frigjøringsbevegelsen til de undertrykte og avhengige folka." (Om leninismens grunnlag 1924, oversatt fra The Essential Stalin, New York 1972 s.147-148)

"Den utvilsomme revolusjonære karakteren ved det store flertall av nasjonale bevegelser er like relativ og særegen som den mulige reaksjonære karakteren ved enkelte bestemte nasjonale bevegelser. Den revolusjonære karakteren til en nasjonal bevegelse under forhold med imperialistisk undertrykking, forutsetter ikke nødvendigvis at det finnes proletariske elementer i bevegelsen, at det finnes et revolusjonært eller republikansk program for den, at det finnes en demokratisk basis for den.

Den kampen som emiren av Afghanistan fører for Afghanistans uavhengighet er objektivt sett en revolusjonær kamp, trass i de monarkistiske synspunktene til emiren og hans forbundsfeller, for de svekker, oppløser og undergraver imperialismen.

Det er ikke engang nødvendig å nevne den nasjonale bevegelsen i andre større koloniale og avhengige land, som India og Kina, der ethvert skritt på veien til frigjøring, sjøl om det er i motstrid til krava til et formelt demokrati, er et dundrende hammerslag mot imperialismen, dvs. utvilsomt et revolusjonært skritt". (Ibid. s.149)

"e) Interessene til den proletariske bevegelsen i de utvikla landa og til den nasjonale frigjøringsbevegelsen i koloniene, krever at disse to former for revolusjonære bevegelser forenes til en felles front mot den felles fienden, mot imperialismen.

f) Seieren for arbeiderklassen i de utvikla landa og frigjøringa av de undertrykte folka fra imperialismens åk, er umulig uten at en felles revolusjonær front dannes og konsolideres.

g) Danninga av en felles revolusjonær front er umulig med mindre proletariatet i undertrykker-nasjonene yter direkte og bestemt støtte til de undertrykte folkas frigjøringsbevegelse mot dets eget lands imperialismen, for "ingen nasjon kan være fri dersom den undertrykker andre nasjoner" (Marx)...". (Ibid. s.150)

"Lenin hadde rett da han sa at mens den nasjonale frigjøringsbevegelsen tidligere, før verdensrevolusjonens epoke, var en del av den allmendemokratiske bevegelsen, så er den nasjonale frigjøringsbevegelsen nå- etter sovjetrevolusjonens seier i Russland og etter at verdensrevolusjonens epoke er begynt, en del av den proletariske verdensrevolusjonen." (Om perspektivene for revolusjonen i Kina, 1926).

mao

"I denne æra (etter oktober-revolusjonen, vår anm.) kommer enhver revolusjon i en koloni eller halv-koloni som blir retta mot imperialismen, dvs. mot det internasjonale borgerskap og den internasjonale kapitalismen, ikke lenger innafor den gamle kategorien av den borgerlig-demokratiske verdensrevolusjonen. Den er ikke lenger del av den gamle borgerlige eller kapitalistiske verdensrevolusjonen, men av den nye verdensrevolusjonen, den proletarisk-sosialistiske verdensrevolusjonen. Slike revolusjonære kolonier eller halv-kolonier kan ikke lenger regnes som allierte til verdenskapitalismens kontrarevolusjonære front; de har blitt allierte til verdenssosialismens revolusjonære front." (Om ny-demokratiet, 1940. Oversatt fra eng. utgave, Peking 1966 s.7)

KKP

om fredelig sameksistens

Diskusjonen om hvilke prinsipper som skulle lede et sosialistisk lands utenrikspolitikk og hvordan disse prinsippene skulle tillempes, var en viktig del av den store polemikken mellom Sovjetunionens og Kinas kommunistiske parti i begynnelsen av 60-åra. I dag er denne diskusjonen like aktuell. Revisjonistene angriper stadig Kinas utenrikspolitikk, og framstiller Sovjets utenrikspolitiske linje som en støtte til verdens folk. Som studiebilag til Dette nummeret av "Hva må gjøres" bringer vi utdrag fra polemikken om fredelig sameksistens. Artikkelen er bl.a. publisert på svensk oktober Under tittelen "Fredelig sameksistens - to diametralt motsatte typer politikk". Det er den utgaven vi bringer utdrag fra.

Lenins og Stalins politik for fredlig samlevnad

Det var Lenin som førte fram idén om at den sosialistiske staten skulle føre en politik for fredlig samlevnad gentemot stater med andre samhøllssystem. Denna riktige politik føljes længe av Sovjetunionens kommunistiske parti og regjering under Lenins og Stalins ledning.

Frågan om fredlig samlevnad mellom sosialistiske og kapitalistiske länder kunde om jliggen oppstå f re Oktoberrevolusjonen, eftersom det då inte fanns något sosialistisk land. Ikke dess mindre f ruts g Lenin  r 1915/16 på grundval av sin vetenskapliga analys av imperialismen, "att socialismen inte kan segra samtidigt i alla länder. Den kommer först att segra i ett eller i några länder, medan de övriga f r en viss tid kommer att förbli borgerliga eller preborgerliga." ("Den proletära revolusjonens milit rprogram", Valda verk, bd I, andra delen, sid. 592.) Med andra ord, under en viss tidsperiod skulle sosialistiske länder existera sida vid sida med kapitalistiske eller f rkapitalistiske länder. De sosialistiske ländernas själva natur bestämmer att de sosialistiske länderna måste bedriva en fredlig utrikespolitik. Lenin sade: "Endast arbetarklassen kan, när den vinner makten, genomföra en fredspolitik ikke blott i ord ... utan i handling." ("Förslag till resolution om politiken just nu", Samlade verk, fjärde ryska uppl., Gospolitizdat, Moskva, bd 25, s. 291/92.) Dessa Lenins åsikter kan sägas utgöra den teoretiske grunden för den fredliga samlevnadens politik.

Efter Oktoberrevolusjonens segr proklamerade Lenin vid många tillfällen inför världen att sovjetstatens utrikespolitik var en politik for fred. Men imperialisterna var inriktade på att strypa den nyfödda sosialistiske republikken i dess vagg. De satte i gång v pnad intervention mot sovjetstaten. I den situationen framhöll Lenin med rätta att "därest vi inte försvarade den sosialistiske republikken med vapenmakt, kunde vi inte existera". ("Centralkommitténs rapport vid Rysslands kommunistiske partis (bolsjevikernas)  tt nde kongress", Selected Works, International Publishers, New York 1943, vol. 8, s. 33.)

 r 1920 hade det store sovjetfolket besegrat den imperialistiske väpnade interventionen. En relativ styrkejevne hadde oppstått mellom sovjetstaten og de imperialistiske länderna. Efter ett kraftprov som pågått i flera  r h ll sovjetstaten sin ställning. Den b rj de övergå fra krig till fredligt oppbygge. Det var under dessa omständigheter Lenin förde fram idén om en fredlig samlevnadens politik. Från den tidpunkten hadde imperialisterna faktisk inget annet val än att "samle" med sovjetstaten.

Under Lenins livstid var j mveltsl get alltid myk t osäkert og den sosialistiske sovjetrepublikken var f rem l for en presandende kapitalistisk inringning. Gång på gång framhöll Lenin att det, till f lj d av imperialismens aggressive natur, inte fanns någon garanti for att socialism og kapitalism skulle leva i fred länge.

Det var under de förhållanden som rådde ännu inte möjligt for den store Lenin att ingående definiera inneh let i politiken for fredlig samlevnad mellom länder med skilda samhälls-

system. Men han fastl de den riktige utrikespolitiken for den proletära diktaturens första stat og framförde grundidéerna till den fredlige samlevnadens politik.

Vilke var Lenins grundidéer for denna politik?

För det första, Lenin framhöll att sovjetstaten existerade mot imperialisternas vilja. Ehuru den fasthöll vid en fredlig utrikespolitik hadde imperialisterna ingen önskan att leva i fred med den og skulle göra allt som stod i deras makt og gripa varje tilfälle till att bekämpa og till og med förinta den sosialistiske staten.

F r det andra, Lenin framhöll att det endast var genom kamp som sovjetstaten var i stånd att leva i fred med de imperialistiske länderna. Detta var resultatet av upprepede kraftm tninger mellom de imperialistiske länderna og sovjetstaten, som antagit en riktig politik og förlitade sig på stödet från proletariatet og de undertrykta nationerna i världen samt utnyttjade motsättningarna mellom imperialisterna.

Lenin sade i november 1919:

Det  r på samme sätt som det alltid är - när fienden  r slagen börjar han tala om fred. Vi har gång på gång sagt dessa gentleman, imperialisterna i Europa, att vi  r överens om att sluta fred, men de fortsätter att drömma om att förslava Ryssland. Nu har de insett att deras drömmer inte är av  det bestämda att besannas. ("Tal vid första allryske konferensen om partiarbeidet på landsbygden", Alliance of the workingclass and the peasantry, FLPH, Moskva 1959, s. 326.)

 r 1921 påpekade han:

... med allt deras hat mot Sovjetryssland og deres begär att kasta sig över dette land, har de imperialistiske makterna varit nödsakade att förkasta denna tanke därför att den kapitalistiske världens förruttelse fortgår i ökad omfattnig, dess enighet blir allt mindre og trycket från de f rtrampede folken i kolonierna, med en befolkning på över 1.000 miljoner, blir sterkere med varje år, varje månad og till og med varje vecka. ("Tal vid avslutningen av RKP (b:s) tionde rikskonferens", Samlade verk, fjärde ryske uppl., bd 32, s. 412/13.)

För det tredje, vid genomförandet av den fredlige samlevnadens politik använde Lenin ulike prinsipper gentemot de ulike typerna av länder som finns i den kapitalistiske världen.

Han l de s rskild vikt vid att oppr tta v nskaplige f rbindinger med länder som imperialisterna toppred og undertrykte. Han framhöll att "de grundl ggende interesse sammanfaller hos alle folk som lider under imperialismens  k" og att "imperialismens världspolitik leder till oppr ttande av intime f rbindinger, förbund og vänskap mellom alle undertrykte nationer". Han sade att sovjetstatens fredspolitik "kommer att i allt st rre omfattnig framvinge oppr ttandet av intime band mellom RSFSR (Ryske sosialistiske federative sovjetrepublikken) og ett v xende antal grannstater". ("Folkkommissariernas r ds arbete, rapport vid  tt nde allryske sovjetkongressen, Selected Works, New York, bd 8, s. 251 o. 252.)

Lenin sade också:

Vi sätter nu som huvuduppgift för oss själva: att besegra exploatörerna och vinna de vacklande över till vår sida — denna uppgift är världsomfattande. De vacklande innesluter en hel rad borgerliga stater, vilka i sin egenskap av borgerliga stater hatar oss men å andra sidan i sin egenskap av undertryckta stater föredrar att leva i fred med oss. ("Rapport om allryska centrala exekutivkommitténs och folkkommissariernas råds arbete", Samlade verk, fjärde ryska uppl., bd 30, sid. 299.)

Om grunden för fred med de imperialistiska länderna, sådana som Förenta staterna, sade han: "Låt de amerikanska kapitalisterna avhålla sig från att röra oss." "Hindret för en sådan fred? Från vår sida finns det inget. Från de amerikanska (och alla de andra) kapitalisternas sida är det imperialismen." ("Svar på frågor framställda av den amerikanska tidningen New York Evening Journals korrespondent", Samlade verk, fjärde ryska uppl., bd 30, s. 340.)

För det fjärde, Lenin framlade den fredliga samlevnadens politik såsom en politik, vilken det maktägande proletarietet borde följa i sin politik gentemot länder med andra samhällssystem. Han gjorde den aldrig till totalsumman av ett socialistiskt lands utrikespolitik. Gång efter annan klargjorde Lenin att grundprincipen i denna utrikespolitik var proletär internationalism.

Han sade:

Sovjetryssland sätter sin främsta stolthet i att hjälpa arbetarna i hela världen i deras svåra kamp för kapitalismens störtande. ("Till Kominterns IV:e världskongress och Petrograds arbetare- och Röda armédeputerades sovjet", Samlade verk, 4:e ryska uppl., bd 33, s. 379.)

Samtidigt som Lenin i det efter Oktoberrevolutionen utgivna dekretet om fred, föreslog alla krigförande länder att omedelbart sluta fred utan annexioner eller skadestånd, manade han de klassmedvetna arbetarna i de kapitalistiska länderna att genom allsidiga, bestämda och ytterst energiska aktioner "hjälpa oss att med framgång slutföra fredens sak och samtidigt de arbetande och exploaterade befolkningsmassornas frigörelse från allt slags slaveri och all slags exploatering". ("Referat om freden den 26 oktober (8 november)", Valda verk, bd II, första delen, s. 335.)

Det utkast till partiprogram, som Lenin uppgjorde för det ryska kommunistiska partiets sjunde kongress fastställde uttryckligen att "stöd åt det socialistiska proletarietets revolutionära rörelse i de framskridna länderna" och "stöd åt den demokratiska och revolutionära rörelsen i alla länder i allmänhet och i kolonierna och de avhängiga länderna i synnerhet" utgjorde viktiga led i partiets internationella politik. (Selected Works, New York, vol. 8, s. 334.)

För det femte, Lenin höll konsekvent före att det var omöjligt för de förtryckta klasserna och nationerna att samleva fredligt med de förtryckande klasserna och nationerna.

I teserna om Kommunistiska internationalens andra kongress' huvuduppgifter framhöll Lenin:

... att den mest upplysta och demokratiska bourgeoisin redan nu inte ryggar tillbaka för vare sig bedrägeri och förbytelse eller nedgörande av miljoner arbetare och bönder för att rädda privatäganderätten till produktionsmedlen. (Samlade skrifter i urval, Arbetarkultur, bd 17, sid. 189.)

Lenin slöt, att därför är

... varje tanke på att kapitalisterna fredligt skulle underkasta sig den exploaterade majoritetens vilja, varje tanke på en fredlig, reformistisk övergång till socialismen inte bara den största kalkborgerliga dumhet utan även ett direkt bedrägeri mot arbetarna, en skönmålning av det kapitalistiska löneslaveriet och hemlighållande av sanningen. (A. a.)

Han visade upprepade gånger på hyckleriet i vad imperialisterna kallade nationernas jämlikhet. Han sade:

Nationernas Förbund och ententens hela efterkrigspolitik avslöjar denna sanning ännu mera klart och tydligt och stärker den revolutionära kampen överallt, både bland de framskridna ländernas proletariat och bland alla arbetande massor i de koloniala och avhängiga länderna, samt påskyndar sammanbrottet för de småborgerlig-nationella illusionerna angående möjligheten till fredlig samlevnad och jämlikhet mellan nationerna under imperialismen. ("Utkast till

teser i den nationella och koloniala frågan", Valda verk, bd 2, andra delen, sid. 485.)

Medan Stalin upprätthöll Lenins politik för fredlig samlevnad vände han sig mycket bestämt emot att man, för att ställa sig in med imperialismen, undandrog andra folks revolutioner sitt stöd. Han framhöll med kraft att det i utrikespolitiken fanns två motsatta linjer, av vilka "antingen den ena eller den andra" måste följas.

Den ena linjen var att "vi fortsätter att driva en revolutionär politik och samlar proletärerna och de förtryckta i alla länder kring Sovjetunionens arbetarklass — i vilket fall det internationella kapitalet kommer att göra allt vad det förmår för att hindra vår frammarsch".

Den andra linjen var att "vi uppger vår revolutionära politik och går med på att göra ett antal väsentliga eftergifter för det internationella kapitalet — i vilket fall det internationella kapitalet säkerligen inte ställer sig avvisande till att 'bistå' oss med att förvandla vårt socialistiska land till en 'god' borgerlig republik".

Stalin anförde ett exempel. "Amerika kräver att vi i princip ska uppge politiken att stödja arbetarklassens befrielse i andra länder och säger, att om vi gjorde denna eftergift så skulle allt gå som smort... kanske vi bör göra denna eftergift?"

Han besvarade frågan nekande. "... vi kan inte gå med på denna eller liknande eftergifter utan att svika oss själva..." ("Arbetet vid Centralkommitténs och Centrala kontrollkommissionens gemensamma aprilplenum", Works, FLPH, Moskva, bd 11, sid. 58–60.)

Dessa uttalanden av Stalin har fortfarande stor praktisk betydelse. Det finns verkligen två diametralt motsatta slag av utrikespolitik, två diametralt motsatta slag av politik för fredlig samlevnad. Det är en viktig uppgift för alla marxist-leninister att skilja mellan dem, att upprätthålla Lenins och Stalins politik och orubbligt bekämpa förräderiets och kapitalismens politik, politiken att undandra revolutionen stöd såväl som den politik som förvandlar en socialistisk stat till en "god" borgerlig republik — vilka båda Stalin tog klart avstånd ifrån.

Tre skiljaktigheter i princip

Meningsskiljaktigheten mellan SUKP:s ledare å ena sidan och oss och alla marxistisk-leninistiska partier och i sanning alla marxist-leninister å andra sidan gäller inte huruvida socialistiska länder ska bedriva politik för fredlig samlevnad. Den är en principfråga rörande den riktiga hållningen till Lenins politik för fredlig samlevnad. Den tar sig uttryck väsentligen i följande tre frågor.

Den första frågan är denna: Är det, för att uppnå fredlig samlevnad, nödvändigt att föra kamp mot imperialismen och den borgerliga reaktionen, eller är det möjligt att genom fredlig samlevnad avskaffa antagonismen och kampen mellan socialism och imperialism?

Marxismen-leninismen hävdar konsekvent att det, vad de socialistiska länderna angår, inte finns något hinder för att tillämpa fredlig samlevnad mellan länder med skilda samhällssystem. Hindren reses alltid av imperialisterna och de borgerliga reaktionärerna.

De fem principerna för den fredliga samlevnaden framlades i syfte att bekämpa den imperialistiska aggressions- och krigspolitik. Enligt dessa principer är det otillåtet att i förhållandena länder emellan inkräkta på andra länders territorier och suveränitet, att blanda sig i deras inre angelägenheter, att skada deras intressen, förvägra dem jämlikhet och föra aggressiva krig emot dem. Men i imperialismens själva natur ligger att begå aggression mot andra länder och att önska förslava dem. Så länge imperialismen existerar, kommer dess natur aldrig att förändras. Det är därför imperialisterna visar en inneboende motvilja att acceptera den fredliga samlevnadsens fem principer. När helst det är möjligt försöker de att slita sönder och förinta de socialistiska länderna, och de gör sig skyldiga till aggression mot andra länder och nationer och försöker att förslava dem.

Historien visar att det endast är för ogynnsamma objektiva orsakers skull som imperialisterna inte vågar riskera att sätta igång ett krig mot de socialistiska länderna eller är tvungna att gå med på vapenstillstånd och att godtaga ett slags fredlig samlevnad.

Historien visar också att det alltid har förekommit skarpa

och komplicerade strider mellan de imperialistiska och de socialistiska länderna, strider som ibland kulminerat i direkta militära konflikter eller krig. När inga heta krig pågår, för imperialisterna kalla krig, och sådana har de fört utan avbrott ända sedan andra världskrigets slut. De imperialistiska och de socialistiska länderna har faktiskt befunnit sig i ett tillstånd av kallt-krigs-samlevnad. På samma gång som de imperialistiska länderna aktivt utvidgar sina rustningar och förbereder krig använder de alla medel för att politiskt, ekonomiskt och ideologiskt bekämpa de socialistiska länderna och gör sig även skyldiga till militära provokationer och krigshot mot dem. Imperialisternas kalla krig emot de socialistiska länderna och dessas motstånd emot detta är uttryck för den internationella klasskampen.

Imperialisterna driver på med sina aggressions- och krigsplaner, inte blott emot de socialistiska länderna, utan över hela världen. De försöker underkua de revolutionära rörelserna bland de förtryckta folken och nationerna.

Under dessa förhållanden måste de socialistiska länderna tillsammans med folken i alla andra länder beslutsamt bekämpa den imperialistiska aggressions- och krigspolitiken samt föra en kamp mot imperialismen för att ge den lika gott igen. Denna klasskamp fortgår oundvikligen, ömsom i skärpt och ömsom i avspänd form.

Men Chrusjtjov är oemottaglig för dessa obehagliga fakta. Han förkunnar för alla att imperialismen redan erkänt nödvändigheten av fredlig samlevnad, och han betraktar den anti-imperialistiska kamp som föres av de socialistiska länderna och av folken i världen såsom oförenlig med den fredliga samlevnads politik.

Enligt Chrusjtjovs mening ska ett socialistiskt land göra det ena medgivandet efter det andra och fortsätta att ge efter för imperialisterna och de borgerliga reaktionärerna även då dessa gör det till föremål för militärt hot och väpnat angrepp

eller ställer förödmjukande krav som kränker dess suveränitet och värdighet.

Med denna logik framställer Chrusjtjov sina ständiga reträtter, sina åtgärder att kohandla bort principer och sitt undergivna accepterande av de amerikanska imperialisternas förödmjukande krav under Kubakrisen såsom "en seger för den fredliga samlevnaden".

Med samma logik framställer Chrusjtjov faktum att Kina håller fast vid riktiga principer i den kinesisk-indiska gränsfrågan och dess motangrepp mot de indiska reaktionärernas ursinniga militära anlopp, en åtgärd till självförsvår från Kinas sida då läget blev outhärdligt, såsom "ett brott mot den fredliga samlevnaden".

Ibland talar Chrusjtjov också om kamp mellan de bägge olika samhällssystemen. Men hur ser han på denna kamp?

Han har förklarat att "den oundvikliga kampen mellan de två systemen måste bringas att ta formen uteslutande av en kamp mellan idéer..."¹⁷

Här har den politiska kampen försvunnit!

Han har också sagt:

Den leninistiska principen om fredlig samlevnad mellan stater med skilda social-ekonomiska och politiska system betyder inte endast frånvaro av krig, ett tillfälligt tillstånd av osäkert eld-upphör. Den förutsätter att det mellan dessa stater upprätthålles vänskapliga ekonomiska och politiska förbindelser. Det förutsätter upprättande och utveckling av olika former av fredligt internationellt samarbete¹⁸.

Här har kampen försvunnit helt och hållet!

Liksom en illusionist utför Chrusjtjov det ena tricket efter det andra. Först förvandlar han stora frågor till små, sedan reducerar han små frågor till ingenting. Han förnekar den grundläggande antagonismen mellan de socialistiska och kapitalistiska systemen, han förnekar den grundläggande motsättningen mellan de socialistiska och imperialistiska lägren och han förnekar den internationella klasskampens existens. Och så förvandlar han fredlig samlevnad mellan de två systemen och de två lägren till "allomfattande samarbete".

Den andra frågan är: Kan fredlig samlevnad göras till den allmänna linjen i de socialistiska ländernas utrikespolitik?

Vi anser att den allmänna linjen i de socialistiska ländernas utrikespolitik måste förkroppsliga grundprincipen för deras utrikespolitik och inbegripa det väsentliga innehållet i denna politik.

Vilken är denna grundprincip? Den är proletär internationalism.

Lenin sade: "Förbund med revolutionärerna i de framskridna

länderna och med alla de undertryckta folken mot alla och envar av imperialisterna — sådan är proletarietets utrikespolitik." ("Den ryska revolutionens utrikespolitik", Samlade verk, 4:e ryska upplagan, bd 25, s. 69.) Denna av Lenin uppställda princip för den proletära internationalismen bör vara rättesnöret för de socialistiska ländernas utrikespolitik.

Sedan det socialistiska läget skapades, har varje socialistiskt land i sin utrikespolitik haft att syssla med tre slag av förhållanden, nämligen, dess förhållande till andra socialistiska länder, till länder som har andra samhällssystem och till de undertryckta folken och nationerna.

Enligt vår mening bör därför innehållet i den allmänna linjen för socialistiska länders utrikespolitik vara följande: att i överensstämmelse med den proletära internationalismens principer utveckla ett förhållande av vänskap, ömsesidigt bistånd och samarbete mellan länderna i det socialistiska läget; att vinnlagga sig om fredlig samlevnad på grundval av de fem principerna med länder som har skilda samhällssystem och bekämpa den imperialistiska aggressions- och krigspolitiken, och att stödja och bistå alla de undertryckta folken och nationerna i deras revolutionära kamp. Dessa tre sidor av utrikespolitiken hänger samman inbördes och ingen enda av dem kan utelämnas.

SUKP:s ledare har ensidigt reducerat den allmänna linjen för de socialistiska ländernas utrikespolitik till fredlig samlevnad. Tillåt oss fråga: hur bör då ett socialistiskt land ordna sitt förhållande till andra socialistiska länder? Ska det bara upprätthålla ett förhållande av fredlig samlevnad med dem?

Även socialistiska länder måste naturligtvis i sitt förhållande till varandra följa de fem principerna. Det är absolut otillåtligt för något av dem att undergräva ett broderlands territoriella okränkbarhet, att inkräkta på dess självständighet och suveränitet, att blanda sig i dess inre angelägenheter, bedriva undermineringsverksamhet inom det eller att i sitt förhållande till ett broderland bryta principen om jämlikhet och ömsesidig fördel. Men det är långt ifrån tillräckligt att enbart genomföra dessa principer. 1957 års Deklaration säger:

Dessa betydelsefulla principer uttömmar dock inte helt innebörden i relationerna mellan de socialistiska länderna. En oförtytlig beståndsdel i deras relationer är det ömsesidiga broderliga biståndet. Denna ömsesidiga hjälp är ett reellt uttryck för den socialistiska internationalismens princip.

I och med att SUKP:s ledare gjort den fredliga samlevnaden till utrikespolitikens allmänna linje har de i verkligheten likviderat de proletära internationalistiska förhållandena av ömsesidigt bistånd och samarbete mellan de socialistiska länderna och jämställt de socialistiska broderländerna med de kapitalistiska länderna vilket är liktydigt med att likvidera det socialistiska läget.

SUKP:s ledare har ensidigt reducerat den allmänna linjen för de socialistiska ländernas utrikespolitik till fredlig samlevnad. Vi skulle vilja fråga: hur bör ett socialistiskt land utforma sitt förhållande till de undertryckta folken och nationerna? Ska förhållandet mellan det maktägande proletariet och dess klassbröder, vilka ännu inte befriat sig själva, eller mellan det och alla undertryckta folk och nationerna vara enbart ett förhållande av fredlig samlevnad och inte av ömsesidig hjälp?

Efter Oktoberrevolutionen framhävde Lenin upprepade gånger att socialismens land, som upprättat proletarietets diktatur, var en bas för beförande av den proletära världsrevolutionen. Även Stalin sade: "Revolutionen i det segrande landet får inte betrakta sig som sitt eget mål, utan som ett stöd, ett hjälpmedel för att påskynda proletarietets seger i alla länder". ("Oktoberrevolutionen och de ryska kommunisternas taktik", Leninismens problem, sid. 153.) Han tillade, att "den bildar världsrevolutionens första etapp och en mäktig bas för dess fortsatta utveckling". (A. a., s. 157.)

I sin utrikespolitik kan de socialistiska länderna därför under inga omständigheter inskränka sig till att ordna förhållandena till länder som har skilda samhällssystem utan måste också på ett riktigt sätt ordna förhållandena mellan de socialistiska länderna inbördes och deras förhållanden till de undertryckta folken och nationerna. De måste göra stödet åt de undertryckta folkens och nationernas revolutionära kamp till sin internationalistiska plikt och en viktig beståndsdel av sin utrikespolitik.

Till skillnad från Lenin och Stalin gör Chrusjtjov fredlig samlevnad till den allmänna linjen för de socialistiska länder-

nas utrikespolitik och utesluter därvid ur denna politik den proletära internationalistiska uppgiften att hjälpa de undertryckta nationerna och folken i deras revolutionära kamp. Detta är alls ingen "skapande utveckling" av den fredliga samlevnadens politik, det är ett förräderi mot den proletära internationalismen med den fredliga samlevnaden som förevändning.

Den tredje frågan är: kan de socialistiska ländernas politik för fredlig samlevnad vara den allmänna linjen för alla kommunistiska partier och för den internationella kommunistiska rörelsen? Kan den sättas i stället för folkets revolution?

Vi hävdar att fredlig samlevnad betecknar ett förhållande mellan länder med olika samhällssystem, mellan självständiga suveräna stater. Endast efter segern i revolutionen är det möjligt och nödvändigt för proletariatet att föra en politik för fredlig samlevnad. Vad de undertryckta folken och nationerna angår är deras uppgift att sträva för sin egen befrielse och för att störta imperialismens och dess lakejers välde. De ska inte tillämpa fredlig samlevnad med imperialisterna och deras lakejer och det är inte heller möjligt för dem att göra det.

Det är därför felaktigt att tillämpa fredlig samlevnad på förhållandena mellan förtryckta och förtryckande klasser och mellan undertryckta och undertryckande nationer, eller att utsträcka de socialistiska ländernas politik för fredlig samlevnad dithän att den göres till en politik för de kommunistiska partierna och de revolutionära folken i den kapitalistiska världen, eller att göra de undertryckta folkens och nationernas revolutionära kamp underordnad den.

Vi har alltid ansett, att en riktig tillämpning av Lenins politik för fredlig samlevnad från de socialistiska ländernas sida hjälper till att utveckla deras kraft, att avslöja den imperialistiska aggressions- och krigspolitiken och att ena alla anti-imperialistiska länder och folk, och att den därför hjälper folkens kamp mot imperialismen och dess lakejer. Samtidigt utgör folkens revolutionära kamp, genom att den direkt slår emot och försvagar krigets och reaktionens krafter, en hjälp åt världsfredens och det mänskliga framåtskridandets sak och därför också en hjälp åt de socialistiska länderna i deras kamp för fredlig samlevnad med länder som har skilda samhällssystem. Sålunda harmonierar den riktiga tillämpningen av Lenins politik för fredlig samlevnad med intressena hos folkens revolutionära kamp i alla länder.

De socialistiska ländernas kamp för fredlig samlevnad mellan länder med skilda samhällssystem och folkens revolution i olika länder är emellertid två helt skilda saker.

I sitt svarsbrev av den 14 juni till SUKP:s Centralkommitté uttalar KKP:s Centralkommitté:

... det är en sak att tillämpa fredlig samlevnad mellan länder med olika samhällssystem. Det är absolut omöjligt och otillåtligt för länder som tillämpar fredlig samlevnad att ens peta på varandras samhällssystem. Klasskampen, kampen för nationell befrielse och övergången från kapitalism till socialism är en helt annan sak. De är bittra, revolutionära strider på liv och död, som syftar till att ändra samhällssystemet. Fredlig samlevnad kan inte ersätta folkets revolutionära kamp. Övergången från kapitalism till socialism kan i vilket land som helst åstadkommas endast genom att proletariatet i det ifrågavarande landet genomför proletär revolution och upprättar proletär diktatur. (Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje, Kinas kommunistiska partis CK:s svar på Sovjetunionens kommunistiska partis CK:s brev av den 30 mars 1963, sid. 33.)

I ett klassamhälle är det fullständigt felaktigt att betrakta fredlig samlevnad såsom "det bästa och det enda godtagbara sättet att lösa de livsviktiga problem som samhället står inför" och såsom "livets grundlag i hela det nutida samhället". Detta är socialpacifism, som förkastar klasskampen. Det är ett skändligt förräderi mot marxismen-leninismen.

År 1946 skilde kamrat Mao Tse-tung mellan de bägge problemen och förklarade uttryckligen att kompromisser mellan Sovjetunionen och Förenta staterna, Storbritannien och Frankrike i vissa frågor "kräver icke att folken i den kapitalistiska världens länder följer efter och gör kompromisser hemma. Folken i dessa länder kommer att fortsätta att föra strider av skilda slag i överensstämmelse med sina olika förhållanden." (Valda verk, bd IV, sid. 94.)

Detta är en riktig marxistisk-leninistisk politik. Väglett av denna kamrat Mao Tse-tungs riktiga politik genomförde det

kinesiska folket fast och beslutsamt revolutionen till slutet och vann den stora segern för sin revolution.

SUKP:s ledare, som handlar i strid med denna riktiga marxistisk-leninistiska politik, likställer en sida av denna politik som det maktägande proletariatet har att följa i sitt statliga förhållande till länder med skilda samhällssystem, med den allmänna linjen för alla kommunistiska partier, och de försöker att sätta den förstnämnda i den sistnämndas ställe med krav på att de kommunistiska partierna och de revolutionära folken allesammans ska följa vad de kallar den allmänna linjen för fredlig samlevnad. Eftersom de själva inte önskar revolution, förbjuder de andra att göra den. Eftersom de själva inte bekämpar imperialismen, förbjuder de andra att bekämpa den.

Detta har SUKP:s Centralkommitté i sitt öppna brev och Chrusjtjov i sina senaste uttalanden ivrigt förnekat. De har påstått att det är "ett monstruöst förtal" att anklaga SUKP:s ledare för att utsträcka den fredliga samlevnaden till förhållandena mellan förtryckta och förtryckande klasser och mellan undertryckta och undertryckande nationer. De har till och med hycklande förklarat att den fredliga samlevnaden "kan inte utsträckas till klasskampen mot kapitalet i de kapitalistiska länderna och till den nationella befrielserörelsen".

Men undanflykter av detta slag är fruktlösa.

Tillåt oss fråga SUKP:s ledare: Om den fredliga samlevnadens politik utgör endast en sida av de socialistiska ländernas utrikespolitik, varför har ni då intill helt nyss påstått att den är "en strategisk linje, som ska gälla för hela den period då övergången från kapitalism till socialism sker i världsmåttstock"?¹⁹ Då ni kräver av alla de kommunistiska partierna i de kapitalistiska länderna och i de undertryckta nationerna att de ska göra fredlig samlevnad till sin allmänna linje, syftar ni inte då till att ersätta de kommunistiska partiernas revolutionära linje med er politik för "fredlig samlevnad" och tillämpar ni inte då uppsåtligt politiken för fredlig samlevnad på förhållandena mellan de förtryckta och de förtryckande klasserna och mellan de undertryckta och de undertryckande nationerna?

Tillåt oss också att fråga SUKP:s ledare: Eftersom folken i sina revolutioner segrar genom att i första hand luta till sin egen kamp, hur kan då dessa segrar tillskrivas den fredliga samlevnaden eller framställas såsom resultat av denna? Innebär inte era påståenden därom att folkens revolutionära kamp underordnas er politik för fredlig samlevnad?

Tillåt oss ytterligare att fråga SUKP:s ledare: Ekonomiska framgångar i de socialistiska länderna och de segrar de vinner i ekonomisk tävlan med de kapitalistiska länderna spelar utan tvivel en roll som exempel och inspirerar de undertryckta folken och nationerna. Men hur kan det påstås att socialismen kommer att segra över hela världen genom fredlig samlevnad och fredlig tävlan i stället för genom folkens revolutionära kamp?

SUKP:s ledare förkunnar att de litar till att fredlig samlevnad och fredlig tävlan är nog för att "tilldela hela systemet av kapitalistiska förhållanden ett förkrossande slag" och åstadkomma en hela världen omfattande fredlig övergång till socialismen. Detta är detsamma som att säga att de undertryckta folken och nationerna inte behöver föra kamp, göra revolution och störta imperialismens och kolonialismens och dess lakejers reaktionära välde utan att de bara lugnt ska vänta till dess att — produktionsnivån och levnadsstandarden i Sovjetunionen distanserat de mest utvecklade kapitalistiska länderna, då de förtryckta och exploaterade slaverna världen över ska bli i stånd att inträda i kommunismen tillsammans med sina förtryckare och exploatörer. Är inte detta ett försök från SUKP-ledarnas sida att sätta det som de kallar fredlig samlevnad i stället för folkens revolutionära kamp och att likvidera denna kamp?

En analys av dessa tre frågor klargör att vår meningsskiljaktighet med SUKP:s ledare är en stor sådan och rör viktiga principer. Ser vi till sakens kärna kan den uttryckas som följer. Vår politik för fredlig samlevnad är leninistisk och vilar på den proletära internationalismens princip, den bidrar till kampen mot imperialismen och för världsfredens försvar samt överensstämmer med intressena hos den revolutionära kamp som föres av de undertryckta folken och nationerna världen över. Den så kallade allmänna linje för fredlig samlevnad, som SUKP:s ledare följer, är däremot antileninistisk, sviker den proletära internationalismens princip, skadar kampen mot imperialismen och för världsfredens försvar samt står i strid med intressena hos den revolutionära kamp som föres av de undertryckta folken och nationerna.

»Hvorfor driver kommunistene anti-imperialistisk solidaritetsarbeid?» – »Hva er revisjonistens internasjonale linje for slikt arbeid?» – »Hvordan motarbeider Sovjet konkret folkenes frigjøringskamp over hele verden?». Disse og andre viktige spørsmål tas opp i dette intervjuet »Hva må gjøres» har hatt med Tron Øgrim, medlem av sentralkomiteen i AKP(m-l).

«Ingen kamp mot imperialismen uten kamp mot opportunismen»

HVORFOR ER ANTI-IMPERIALISTISK ARBEID VIKTIG?

- Hva er den viktigste årsaken til at kommunistene driver solidaritetsarbeid?

- Solidaritetsarbeid er ikke noe vi driver på grunn av popularitet, eller fordi det er et sted å hente tilhengere. Solidaritetsarbeid er prinsipielt viktig, enten populariteten er stor f. eks. Spania, eller liten som for Palestinerene for noen år siden.

Den mest grunnleggende årsaken til dette for marxister, er at frigjøringsbevegelsene og folka i den 3. verden er drivkrafta i kampen mot imperialismen idag. Denne bevegelsen er en del av den proletariske verdensrevolusjonen.

- Kan du komme nærmere inn på hvorfor disse bevegelsene er en del av den proletariske verdensrevolusjon?

- Dersom en frigjøringsbevegelse kjemper mot ei kolonimakt som f. eks. England, og denne kampen i første omgang bare fører til en borgerlig revolusjon, er den likevel

Soldater fra frigjøringshæren i Zimbabwe (Rhodesia) under trening.

et ledd i den proletariske verdens-revolusjon, fordi den retter slag mot imperialismen. Denne kampen flyter sammen med proletariatets kamp innen supermaktene og i de andre imperialistiske landa. Dette driver det imperialistiske verdenssystemet tilbake. Det er viktige strategiske og prinsipielle grunner som gjør at anti-imperialistisk arbeid må drives. Andre viktige sider ved dette arbeidet er at vi gjennom å propagandere frigjøringsbevegelsenes eksempler, propagerer vi også mulighetene for å kjempe mot imperialismen. Folk lærer om den væpnede kampens sjøl om solidaritetsorganisasjoner ikke tar stilling til væpnede kamp i Norge.

Hovedhensikten med det anti-imperialistiske arbeidet er å utvikle alliansen mellom massene i de kapitalistiske landa og folka som slåss mot imperialismen i den 3. verden. Dette er i proletariatets interesser og ikke i borgerskapets. Følgelig er det ikke noe merkelig i at revisjonismen fra den tid den oppstod, fra Bernsteins og Kautskys tid, tok avstand fra kolonifolkene, og bekjempa alliansen mellom proletariatet i de imperialistiske landa og folka i koloniområdene. Dette henger sammen med at revisjonismen er en ideologi som representerer imperialismens og monopolborgerskapets interesser. Det er ingen tilfeldighet at Lenin sa: "Ingen kamp mot imperialisme uten kamp mot opportuniste". Her ligger de grunnleggende årsakene til vår og revisjonistenes forskjellige linjer i solidaritetsarbeidet.

SOVJET FRYKTER STEPPE-BRANN I DEN 3. VERDEN.

- Noen bruker argumentet om at Sovjet ikke er imperialistisk fordi de har levert våpen til frigjøringsbevegelser. Hvordan er Sovjets politikk ovenfor disse bevegelsene?

- Sovjets forhold til frigjøringsbevegelser må forståes utfra at Sovjet er ei imperialistmakt. Sovjet har derfor ingen grunnleggende interesser av å støtte den 3. verdens kamp. Dette går klart fram av de internasjonale konferansene hvor landa i den 3. verden stiller felles krav. Dette gjelder blandt annet spørsmålet om territorialfarvann og spørsmålet om en ny økonomisk verdensordning. Strategisk går Sovjet mot frigjøringskampen i den 3. verden, dette uttrykkes av Krustsjov: "en liten gnist kan tenne en verdensbrann". Dette var Krustsjovs argument mot frigjøringsbevegelser i begynnelsen av 60'åra. Det sosialimperialismen frykter mest er ikke USA, men en "steppebrann" i hele den 3. verden, som kan drive imperialismen tilbake.

- Hva er Sovjets særtrekk som imperialistmakt?

- Deres særinteresser ovenfor andre kolonimakter er at andre har mange kolonier og Sovjet har få. Derfor ser Sovjet frigjøringsbevegelser fra de "gamle" koloniene under en dobbelt synsvinkel. På den ene sida ser de frigjøringsbevegelsene som en trussel mot det imperialistiske verdenssystemet de sjøl opererer innafor, på den andre sida ser de i frigjøringsbevegelsene en mulighet til å komme inn og opprette nykolonialistiske regimer. Sovjets særtrekk som imperialistisk makt kjennetegnes videre ved at det er et tidligere sosialistisk land og at det behersker en lang rekke revisjonistiske partier. Slik kan det framstille seg som ei "sosialistisk" imperialistmakt. Sosialimperialismen vil derfor anvende en taktikk som er prega av disse særtrekka.

Utfra dette er det frigjøringsbevegelser som sovjet-imperialismen åpent motarbeider og saboterer, andre bevegelser sier den seg å støtte og sender våpen og høylytte "støtteerklæringer". Dette er ikke noe nytt i historien. Under 1. verdenskrig oppretta Tyskland forbindelser med den irske frigjøringsbevegelsen. Tyskland sendte også våpen. Under 2. verdenskrig støtta USA visse frigjøringsbevegelser mot Japan, spesielt i en periode de sjøl var hardt pressa. Dette gjaldt også bevegelser som var leda av kommunister. Dette er ikke noe uttrykk for at USA var anti-imperialistisk, men viser deres motsigelser til det imperialistiske Japan.

- Hans Ebbing hevder i et nummer av "Kontrast" at Sovjets økonomiske og materielle støtte til frigjøringsbevegelsene i Asia og Afrika har vært nødvendig for disse bevegelsenes framgang. Blandt de han nevner er: FNL, GRUNK, Neo Lao Hasat, PLO, Frelimo, MPLA/PAIGC, Nord-Vietnam og Cuba. Er det slik at disse ikke har kritisert Sovjet?

- Ebbing serverer ei liste over frigjøringsbevegelser som Sovjet angivelig støtter. En ting er at han kommer med en åpen løgn. Han hevder at ingen av disse frigjøringsbevegelsene har kritisert Sovjet. Han nevner Cambodja hvor både Sianouk og FUNK har kommet med åpen kritikk av Sovjetunionen. Det finns ei lang rekke frigjøringsbevegelser som har kritisert Sovjet, også i de land Ebbing nevner, f.eks. Zanu som leder den væpnede frigjøringsbevegelsen i Zimbabwe. Den Panafrikanske Kongressen i Sør-Afrika ga en hard kritikk av Sovjet på en FN-sesjon. Videre lager Ebbing en herlig saus ved å kalle Cuba en frigjøringsbevegelse. Cuba er ingen frigjøringsbevegelse, men et sjølstendig land som har alliert seg med Sovjet.

SOVJET SOM "ANTI-IMPERIALIST" I DEN 3. VERDEN

- Kunne du komme nærmere inn på den politikken Sovjet fører ovenfor frigjøringsbevegelser og sjølstendige stater i Latin-Amerika, Indokina og Midt-Østen?

- Vi var inne på Cuba. Sovjet ga innledningsvis ingen støtte til revolusjonen på Cuba. Det cubanske revisjonistpartiet motarbeidet revolusjonen. Dette blir sagt i Castros egne dokumenter fra denne tida. Sovjet skaffa seg fotfeste på Cuba og har tatt strupetaket på den cubanske økonomien. De har bidratt til å støtte ei linje som opprettholder den tradisjonelle imperialistiske monokulturen (sukkerproduksjon for Cubas vedkommende), eller såkalt internasjonal arbeidsdeling. Cuba er avhengig av Sovjet når det gjelder militært materiell, reservedeler etc.. Til gjengjeld spiller Castro

Sovjets rolle på forskjellige forsamlinger av land fra den 3. verden. Dette avhengighetsforholdet karakteriserer Ebbing som et uttrykk for at Sovjet er "anti-imperialistisk".

Videre har vi Vietnam. Det er et faktum at Sovjet ikke yta noe økonomisk støtte før etter Krustsjov. Etter dette ble støtten trappa opp. Det hang sammen med at på dette tidspunkt, i 64/65, var det helt klart at vietnameserne ikke kunne beseires. Sovjet sto da ovenfor et svært prestisjenederlag dersom det bare var de sosialistiske landa med Kina i spissen som støtta. På den andre sida ønska de sjølsagt å få makta over den vietnamesiske revolusjonen. Det var et meget kjølig forhold til de vietnamesiske representantene i Øst-Europa i 60-åra. Vietnameserne fulgte sin egen linje. Når de satte seg til forhandlingsbordet gjorde de det på sine egne premisser.

Når vietnameserne vant skyldes det at de har fulgt den marxist-leninistiske linja med væpna revolusjonær frigjøringskamp. Det er viktig å huske hvordan de europeiske revisjonistpartiene nektet å støtte vietnameserne på deres egne vilkår. Sovjets forhold til Lon Nol-regimet skulle være velkjent. Sovjet forsøkte

å få bygd opp et revisjonistparti som skulle operere legalt under Lon Nol-regimet. Quislingregimet i Sør-Korea, som er et fullstendig illegitimt regime, opprettholder Sovjet forbindelsene med, samtidig som de i ord støtter gjenforeninga av landet.

Ser vi på de øvrige frigjøringsbevegelsene i Asia ser vi at sosialimperialismen motarbeider alle sammen: Frigjøringsbevegelsen på Fillipinene som er leda av det marxist-leninistiske partiet, og deres folkehær New Peoples Army, har Sovjet aldri støtta. Det samme gjelder frigjøringsbevegelsene i Malaya, i Nord-Kalimantan og i Indonesia.

Frigjøringsbevegelsen i Indonesia ledes av det indonesiske kommunistiske partiet. Mot denne geriljaen har russiske offiserer deltatt i regulære kamper. I 1968 deltok sovjetiske helikopterflygere sammen med de indonesiske fasciststyrkene mot den indonesiske bondegeriljaen. I India og Bangla-Desh har det siden slutten av 60-åra vært frigjøringskamper der bønder har reist seg mot den feudale undertrykkelsen. Denne bevegelsen er populært kalt naxalitt-bevegelsen. Naxalittene er blitt fengsla i titusener. Sovjet har varmt

støtta den Indiske regjeringa i denne fascistiske undertrykkinga. Det samme gjelder forholdet i Øst-Bengalen. Under Mujibur Rahman eksisterte det en bondegerilja. Revisjonistpartiet støtta undertrykkinga av den. Revisjonistpartiet gikk i februar i år inn for å likvidere seg sjøl ved å gå inn i et fascistisk parti som Mujibur Rahman skulle stifte. Da innførte Mujibur Rahman et nytt "parlamentarisk" system, fordi han sa det gamle var tilpassa nykolonialismens behov og ikke folkets. Dette nye "parlamentariske" systemet kalte han "demokrati for de fattige og undertrykte". I virkeligheten var det et uttrykk for at korrupsjonen og den økonomiske krisa var blitt så hard, at han avskaffa all opposisjon. De i parlamentet som ikke godkjente dette nye partiet, som skulle bestå av Mujibur Rahmans Awami League og revisjonistpartiet, kunne ikke sitte i parlamentet. I parlamentet ville man automatisk miste plassen sin dersom en stemte mot forslag fra regjeringa eller avholdt seg fra å stemme. Dette "demokratiet for de fattige og undertrykte" fikk øyeblikkelig støtte fra India og Sovjet.

Så kan vi gå over til Palestina. Sovjet støtter ikke palestinerenes rett til Palestina. Suslov hadde et møte med det syriske revisjonistpartiet hvor han kritiserte PLO fordi fronten inneholdt nasjonale borgere, fronten burde konsentrere seg om proletariatet! Samtidig hevdet han at staten Israel var en realitet som ikke kunne avvises. Dette radikale frasepratet hadde bare en hensikt: å åpne for et kompromiss med Israel.

SOSIALIMPERIALISMEN VIL "STØTTE" FRIGJØRINGSBEVEGELSER I MINDRE OG MINDRE GRAD.

- Stadig nye områder frigjør seg gjennom folkekrig og slår sprekker i det imperialistiske verdenssystemet. Kan en se noen klare utviklingstrekk for den sovjetiske sosialimperialismen?

- Det er verdt å merke seg at folkekrigen i Vietnam som starta i 1960, kom Sovjet til å "støtte" etter endel år. Folkekrigen i Cambodja har de aldri støtta. Dette uttrykker at sosialimperialismen har utvikla sin åpent imperialistiske karakter kraftig de siste åra. Sovjets sosialimperialistiske interesser eksisterte allerede i 1960, men på den ene sida ønska de ikke å forspille sine tradisjonelt gode forbindelser med Vietnam - på den andre sida var ikke sosialimperialismen utvikla så langt at den hadde så akutte motsigelser til den 3. verden som idag. Den skjerpa motsigelsen mellom Sovjet og den 3. verden fører til tilbakeslag for Sovjet. Det imperialistiske verdenssystemet krymper og krisa i imperialismen blir

Indiske revolusjonære demonstrerer mot Sovjets væpna provokasjoner mot Kina utafor Sovjets konsulat i Calcutta i 1969. Dokka bærer navnet Kosygin.

bevisst brukt av frigjøringsbevegelsene og land i den 3. verden til å bedre sin posisjon. Sovjet får fler og fler av disse landa mot seg i viktige internasjonale spørsmål. Følgelig tror jeg at vi i mindre og mindre grad får se at Sovjet formelt "støtter" frigjøringsbevegelser. Sovjet "støtter" ingen frigjøringsbevegelser i Asia øst for India. De støtter ikke noen bevegelser i Latin-Amerika. Formelt "støtter" de palestinerne og noen frigjøringsbevegelser i Afrika.

REVISJONISTENE OG SOLIDARITETSARBEIDET.

- Hva er det som karakteriserer de norske revisjonistenes linje i solidaritetsarbeidet opp gjennom historia?

- Når vi snakker om revisjonistene må vi skille mellom revisjonismen som retning, de revisjonistiske lederne på den ene sida og de ærlige folk som tror på revisjonismen på den andre. Dette skillet viser seg og i solidaritetsarbeidet. Revisjonismen som retning representerer imperialismens interesser. Dette kommer ikke av at de som stemmer på SV har noen interesser av imperialismen - tvert imot. Revisjonismen som bevegelse - spesielt den norske - er et komplisert fenomen.

Behandler man den som en blokk vil en sikkert gjøre feil. Når det gjelder spørsmålet om hvem som har tatt initiativet i solidaritetsarbeidet: På en rekke viktige fronter spesielt fronter revisjonistene hevder vi har splitta, er det langt fra bare marxist-leninister som har jobba, men det er marxist-leninister som har tatt initiativet. Dette gjelder Solkom fra 1967. Palestinakomiteen var SUF aleine om å støtte ei tid. Vi tok initiativet til et demonstrasjonsmøte mot fascistkuppet i Chile 3 dager etter, som SV forsøkte å forhindre. Det var til og med ml-ere som foreslo en front for 50 mil, noe som dannet utgangspunktet for AKN (Aksjon Kystnorge). De opportunistiske lederne har snakka mye om imperialisme. Spesielt snakker de mye om USA-imperialismen når vi nevner sosialimperialismen. I praksis har f.eks. NKP aldri stått i spissen for noen kamp mot USA-imperialismen. I 60-åra snakka de nesten aldri om imperialismen. I 65-67 stod NKP-lederene sammen med DNA mot å bruke uttrykket USA-imperialismen i Vietnamarbeidet. De proimperialistiske revisjonistiske lederenes holdning til anti-imperialistisk arbeid er prega for det første av taktiske overveielser og for det andre av sosialimperialismens interesser. Men medlemmer og tilheng-

ere av de revisjonistiske partiene inklusive de som støtta lederne har i alle disse ti åra gjort et stort arbeid sammen med ml-ere og partiløse.

EBBING & Co.:

SOVJET SOM "MOTVEKT" TIL USA.

- Ebbing/Kontrast-fraksjonen har vært de ledende i å angripe ml-ere f.eks. i Chilespørsmålet og i spørsmålet om Kinas utenrikspolitikk. Hvilket forhold mener du denne gruppa har til sosialimperialismen?

- Disse folk utgjør en hemmelig fraksjon i SV. De holder kontakt seg imellom, de har et sentrum osv. Denne gruppa støtter også klart sosialimperialismen. De utvikler nye "teorier" om internasjonal politikk, og ser det som en viktig oppgave å forsvare Sovjet-unionen mot AKPs "anti-sovjetisme". Overrein sa i Tromsø at nøkkelpunktet i den internasjonale situasjonen var at USA var hovedfienden for verdens folk. Han ga også uttrykk for at Sovjet må vurderes som en "motvekt" mot USA.

De vurderer sjølsagt også Sovjet-armeen ut fra denne teorien, og ser f.eks. OKEAN-øvelsen som en "motvekt" mot USA-imperialismen, og som en positiv ting. Ebbing-fløya representerer sosialimperialismen like godt som Martin Gunnar Knut-

Soldater fra den cambodjanske frigjøringshæren på vei mot Pnom Pen under offensiven våren 1975.

sen-fløya, men er mer tilpassa til universitetsmiljøene hvor folk er sterkt kritiske til Sovjets politikk.

- Hva mener du revisjonistledernes forsøk på å splitte de anti-imperialistiske frontene er uttrykk for, og hvilken politikk bør kommunistene ha overfor ulike deler av SV?

- For det første kommer det av den økende innflytelsen til den moderne revisjonismen innafor SV. NKP har hatt stående direktiv om å få brudd med AKP i enhver sammenheng. Det har også sammenheng med konsolideringa av Kontrast-gruppa på et sosialimperialistisk grunnlag. Sjøl nå, da det er klart at det går mot brudd i SV, kan vi se at både NKP og SV er mer pro-sosialimperialistiske enn SF og NKP var i 68/69.

Samtidig er det et uttrykk for at AKP er i framgang. Reaksjonen forsøker nå å lage ei branngate rundt AKP. En god del SV-medlemmer går på disse historiene om "kuppet" av komiteer. Vi må sjøl sagt ikke betrakte alle dem som går på disse historiene og sjøl sprer propaganda om dem, som re-

aksjonære. Det er viktig å vinne dem over på et riktig standpunkt i solidaritetsarbeidet.

Vi kan ikke la oss hindre i å drive solidaritetsarbeid av denne hetsen, fordi solidaritet er et prinsipp for oss. Vi kan heller ikke la det hindre oss i å drive solidaritetsarbeid sammen med folk som er uenige med AKP. Vi må konsekvent forsvare AKP som parti, og solidaritetsarbeidets karakter av å være frontarbeid. Borgerskapet og opportunistene vil ha det til at vi ml-ere "infiltrerer" og "kupper" frontene. Vi må svare på dette ved å vise at det er vi som alltid støtter og respekterer frontene: Vi må aldri la oss narre til å prøve å presse frontene til å støtte våre partipolitiske interesser slik opportunistene gjør det. Vi må vise i praksis at vi er villige til å samarbeide med folk vi i mangt er uenige med når det tjener kampen mot supermaktene og all imperialisme.

Vi skal være klar over at blant unge SV-ere står de sosialimperialistiske ideene egentlig svært svakt. De

fleste som har splitta ut av SU har nettopp gjort det på grunn av KUs sterke stilling. Det er først og fremst i de eldre generasjoner at illusjonene om Sovjet er sterke. Derfor er det også slik at Kontrastismen er et fenomen på universitetene og blant ungdommen. Der trenger nemlig sosialimperialismens politikk og skjules bak en "kritisk intellektuell" maske. Denne gruppa har greidd å så en del forvirring og vunnet en del støtte for sosialimperialismen på skoler og universiteter.

Vi må arbeide dobbelt hardt og vise oss dobbelt lojale overfor de anti-imperialistiske frontenes linjer. Det er viktig å vinne over dem som er ført bak lyset av f. eks. Ebbing til å delta i solidaritetsarbeid, ikke gjennom skjelling og smelling, men gjennom grundig og kameratslig argumentasjon uten å gi konsesjoner til feilaktige ideer. En del NKS-ere har ikke skjønnet dette godt nok.

(Dette er et utdrag av et lengre intervju foretatt i oktober 1975.)

Medlemmer av ei teatergruppe synger for ei gruppe fra den laotiske frigjøringshæren. Mange slike amatørgrupper ble satt igang i de frigjorte områder i Laos for å gi forestillinger for folket og frigjøringshæren.

chile-juntaen kan ikke boikottes ihjel!

SV og NKP i Norge, de nye tsarene i Kreml, trotskister og revisjonister i alle land, har ei felles linje i solidaritetsarbeidet for Chiles folk. Den går ut på å gjøre internasjonal boikott av juntaen til det viktigste i solidaritetsarbeidet. Denne linja er et

ynkelig forsøk på å dreie oppmerksomheten bort fra det viktigste: At bare det chilenske folkets egen kamp kan frigjøre dem, og at seier eller nederlag avhenger av den politiske linja som står i spissen for kampen.

Den moderne revisjonismens historie i Chile-spørsmålet er svært som natta. For å vise at deres nye linje bare er en konsekvent videreføring av gamle synder, skal vi først kort gå inn på utviklinga som førte fram til kuppet, og de moderne revsjonistenes rolle i den.

FOLKEFRONTENS KARAKTER.

Allende ble innsatt som president etter valget i sept. 1970, da han fikk 37% av stemmene. Dette ble mulig fordi høyrekreftene var splittet, slik at Allende kunne inngå en allianse med kristelig-demokratene. Men for dette måtte han betale en dyr pris. Kristelig-demokratene støttet ham som president på betingelse av at han forpliktet seg til å:

1. - ikke opprette en folkemilits, dvs. væpne folket.
2. - garantere opposisjonens organisasjoner og massemedia, som aviser, TV-stasjoner o.l. I praksis betydde dette å sikre borgerskapets ideologiske diktatur.

Allende understreka stadig at hans regjering "ikke var noen marxistisk eller sosialistisk regjering", men derimot en "demokratisk nasjonal-revolusjonær regjering av anti-imperialistisk karakter". Dette prega også Folkefrontens program som gikk inn for statlig overtaking av de utenlandske monopolenes eiendom, styrking av småindustrien og en omfattende jordreform som skulle gi bøndene egne jordstykker. Kommunevalga i april 1971, da Folkefronten fikk 51% av stemmene, viste masseoppslutninga om disse krava.

VEIEN TIL NEDERLAGET.

Vi marxist-leninister understreker at den nasjonale frigjøringskampen bare kan føres til endelig seier dersom den ledes av arbeiderklassen og et revolusjonært parti. Dersom det anti-imperialistiske nasjonale borgerskapet leder kampen, vil det føre til oppretting av et borgerlig nasjonalt diktatur. (Mer om dette i artikkelen på s. 38).

Men Folkefronten i Chile var ikke leda av noe revolusjonært parti, men derimot av en broket koalisjon av venstre-sosialister, revisjonister og reformister. Allende og Folkefronten holdt fast på at en fredelig overgang, først til nasjonal sjølstendighet og seinere til sosialismen, var mulig. Dermed var og den nasjonal-demokratiske revolusjonens skjebne beseglet, og sosialismen forble en utopi.

REVISJONISTENES ROLLE.

Uten et væpna folk måtte Allende basere seg på passiv lojalitet fra de væpnede styrkene og store deler av borgerskapet, inklusive den pro-imperialistiske delen. Derfor måtte Folkefronten også forhindre at massene gikk så langt at de "provoserte" borgerskapet. De siste månedene før kuppet, da klassekampen ble sterkt skjerpa, ble det å stanse streiker, hindre "ulovlig" okkupasjon av jord osv. en stadig viktigere del av regjeringas politikk.

Revisjonistene i regjeringa gikk i spissen for denne politikken. Deres linje var å vise sin "ansvarlighet" for borgerskapet, slik at de i all framtid kunne få være med å administrere den borgerlige staten, og seinere sjøl bli en del av den herskende klassen ved å oppkaste seg til monopolister i den nasjonaliserte delen av industrien. De skjønnet derfor konsekvent de væpnede styrkene, kalte de revolusjonære for "provokatører" og saboterte på alle måter massekampen.

Flere groteske eksempler viser dette. Den 12. mai 1972 tillot intendenten Chavez i Concepcion, som var medlem av revisjonistpartiet CP, en demonstrasjon arrangert av fascistpartiet, nasjonalistpartiet og det kristelig-demokratiske partiet. Samtidig forbød han en motdemonstrasjon arrangert av MAPU, det radikale partiet, det kristne venstre og MIR. Dette skjedde altså på et tidspunkt da fascistisk terror i stort omfang hadde pågått i mer enn 1/2 år. (Det er også verdt å merke seg at sjøl fascistpartiet var fullt legalt under Allende, et konkret uttrykk for resultatene av "hestehandelen" med kristelig-demokratene).

Det synet revisjonistene spredde på armeen kommer klart fram i et intervju med formannen i CP, Corvalan, i tidsskriftet Internasjonal Revy nr. 4/-72. Han sier: "I følge forfatningen blander armeen seg ikke inn i politikken. . . . Det ville være en dumhet å tro at de væpnede styrker stiller seg likegyldige til ånden i tiden. De klassemessige og politiske holdningene i samfunnet strekker seg også til dem. Men tross disse motsetningene har de militære felles moralske vurderinger: respekt for forfatning og lover, lojalitet mot den lovlig valgte regjering".

Dette er en del momenter som forklarer revisjonistenes ansvar, og hvorfor Folkefrontens linje med fredelig overgang forvandla det chilenske folkets drøm om frihet til en blodig undergang.

MOSKVA, SF, NKP og SV.

De nye tsarene i Kreml og revisjonistene i SF og NKP her hjemme, pekte stadig på Chile som et eksempel på at den fredelige overgangen til sosialismen var mulig. Før kuppet understreka de stadig at Chile var det første landet der det skjedde en "sosialistisk omveltning" som virkelig kunne sammenliknes med Norge. Momenter som talte for denne likheten var f.eks. - industrien var relativt godt utvikla - det parlamentariske demokratiet hadde lange tradisjoner - fagbevegelsen var sterk og slagkraftig - de væpnede styrker hadde ikke tidligere grepet inn i politikken.

Etter kuppet kom det andre toner fra dem som nå utgjør SV. Nå ble det viktigste å legge vekt på ulikhetene mellom Norge og Chile, og samtidig å konsekvent unngå å trekke politiske konklusjoner og lærdommer av det som hadde skjedd. De åpne Moskva-revisjonistene gikk enda lenger. De slo fast at en av de viktigste årsakene til kuppet var at "ekstremistene" ikke var blitt undertrykt hardt nok, slik at de hadde skapt kaos og "provosert" hæren og borgerne.

Den moderne revisjonismens innsett i Chile-spørsmålet var altså først å propagandere ei linje som førte rett i blodbadet, og å mobilisere massene bak den ved å si at den førte til sosialismen. Etter kuppet ble deres funksjon å tåkelegge det som hadde skjedd, og i stedet oppfordre verdens folk til å foreta nye "Chile-eksperimenter".

KOMMUNISTENES SYN.

Kina, Albania og den internasjonale kommunistiske bevegelsen støtta konsekvent de tiltaka Allende satte i verk som virkelig ramma USA-imperialismen, fordi disse tiltaka objektivt svekker imperialismen og fremmer sosialismen i verdensmålestøkk. Men samtidig advarte vi stadig mot illusjonene om den fredelige overgangen til sosialismen, og propaganderte for den væpnede kampens vei. I sitt konduktansetelegram til fru Allende etter kuppet gir Chou En-Lai nettopp

uttrykk for vissheten om at det chilenske folket vil trekke de historiske lærdommene av det tragiske nederlaget.

BOYKOTT-KAMPANJA: ET BLINDSPOR.

Revisjonistene i Chile som ellers i verden har ei strategisk linje som går ut på å komme i regjeringsposisjon under kapitalismen. Derfor vil de bekjempe enhver linje som truer dette, f.eks. en væpnad kamp leda av arbeiderklassen og et revolusjonært parti. De vil også rette inn sitt arbeid i Chile, og sin linje for det internasjonale solidaritetsarbeidet etter dette.

Den internasjonale boykott-kampanja mot juntaen er et uttrykk for denne linja. Revisjonistene sprer nå så vel internasjonalt som innad i Chile myten om at juntaen kan styrtes og det chilenske folket frigjøres gjennom en internasjonal boykottaksjon. I stedet for å slå fast at det er det chilenske folkets egen kamp og den politiske linja som avgjør, oppfordrer revisjonistene det chilenske folket til å forlite seg på en internasjonal boykott, og ikke gripe til våpen.

I Norge har SV hengt seg på denne kampanja, og kjører, sammen med de øvrige borgerlige politiske organisasjonene, fram at arbeidet for internasjonal boykott av juntaen er det viktigste i solidaritetsarbeidet.

Soldater fra junta-hæren brenner progressiv litteratur på gata i Santiago en av de første dagene etter kuppet. Det var disse væpnede styrkene formannen i det chilenske revisjonistpartiet, CP, skamroste et par måneder før.

I praksis er det å dolke det chilenske folkets kamp i ryggen, og utlevere dem til i beste fall et borgerlig diktatur med noe mer liberal maske, i verste fall til et nytt blodbad.

Internasjonal boykott har aldri vært noe effektivt våpen for frigjøring av et folk. Erfaringene fra Spania, Sør-Afrika og Rhodesia viser at uansett styrken bak kravet, finner monopolene utveier for å trygge profitten sin. Å si at det viktigste er internasjonal boykott, er det samme som å dømme til det chilenske folket til evig slaveri. Å gjøre det til det viktigste i solidaritetsarbeidet, er å lede dette arbeidet inn på et blindspor som er helt ufarlig for imperialistene.

En internasjonal boykott og indre problemer i Chile, av f.eks. økonomisk karakter, kan føre til økte motsigelser innafor borgerskapet i Chile, men det aldri i seg sjøl føre til at den herskende klassen blir en annen. Juntaen som sitter idag har sjølsagt en kalssebasis, og uten at det åpne terroristiske diktaturet styrtes, er lite oppnådd.

STØTT DEN AKTIVE MOTSTANDEN.

Vi kommunister støtter kravet om at Norge skal bryte de diplomatiske og andre forbindelse med Chile. Men vi ser dette kravet først og fremst som et demonstrasjonskrav, et krav som kan være en markeringa av og vise bredden i motstanden mot juntaen. I samsvare med det som er sagt før har vi liten tro på at kravet blir realisert, og om så skjedde ville det gjøre lite fra eller til i det chilenske folkets kamp for frihet. Dette betyr

også at vi går mot ei linje som gjør boykott-kampanja til det viktigste i solidaritetsarbeidet.

Vi kommunister går inn for støtte til hele motstandsfronten i Chile, dvs. at hver gang hele eller deler av motstandsfronten gjør noe som retter slag mot juntaen og imperialismen vil vi støtte det. Men som kommunister vil vi legge størst vekt på å støtte og propagandere for den aktive væpna motstanden mot juntaen, fordi bare denne på lang sikt åpner for virkelig frigjøring.

Revisjonistene har anklaga oss for bare å støtte en del av motstandsfronten. I virkeligheten er det tvert om. Vi støtter all kamp mot imperialismen, men samtidig slår vi fast at all kamp ikke kan likestilles, og at den aktive motstanden er viktigst og må prioriteres. Revisjonistene setter boykott-linja og en ny fredelig overgang i sentrum, og ønsker ikke å støtte dem som legger vekt på aktiv motstand. Legg f.eks. merke til med hvilken forakt de omtaler marxist-leninistene i Chile.

Vi kommunister vil først og fremst sloss for en solidaritet med det kjempende Chile, og ikke som revisjonistene med det lidende Chile. Dette har til nå vært vår linje i solidaritetsarbeidet. Denne linja har vunnet oppslutning i Den norske solidaritetskomiteen for Chile, og det var en av grunnene til at revisjonistene splitta ut. Når SV nå kjører fram ei linje for avsporing og avvæpning av solidaritetsarbeidet, er det en internasjonalistisk plikt for alle progressive å reise kamp mot denne linja.

En million røde nelliker til barn i Chile

I uka 8. til 14. desember skal barn over hele verden lage postkort med røde nelliker på. Kortene skal sendes til Chiles barn gjennom CI-MEA, en verdensomfattende barneorganisasjon som Unge Pionerer står tilsluttet. Alle norske barn oppfordres til å lage kort i tynn papp (vanlig postkortstørrelse) med røde nelliker på. Vis solidaritet — sendt et kort til Ci-me-a, 1389 Budapest, B.P. 147 Ungarn.

Fra en av de mange solidaritetsdemonstrasjonene for det chilenske folket i Norge. Denne demonstrasjonen ble avholdt da det ble avslørt at juntaens etterretningssjef var utpekt til ny ambassadør i Norge. I tida som kommer blir det viktig å videreføre denne tradisjonen.

Et talende eksempel på den moderne revisjonismens linje for solidaritet med det chilenske folket. Dette er saksa fra SV-avisa "Ny tid" 4. desember i fjor. Adressa peker i retning av SV ikke har suget denne linja av eget bryst, men bare fører videre ei linje fra de nye tsarene i Kreml. I tida som har gått siden denne "kampanja" ble lansert, er det lite som tyder på at den har retta noe sterkt slag mot juntaen, hverken ved å drukne dem i postkort eller på andre måter.

EN KOMITE MOT ALL IMPERIALISME

Anti-imperialistisk Komite for 3. verden ble stiftet 22/6-75. Representanter for kontaktgrupper i Oslo, Bergen, Tromsø, Skien og Trondheim vedtok ei stiftelseserklæring, foreløpige vedtekter og

arbeidsprogram, og valgte et interimstyre som skal fungere til komiteens første landsmøte våren 76. HMG har hatt en samtale med Rolf Løvsjø, medlem av interimstyret.

HMG: Hvorfor ble komiteen dannet?

RL: Seirene i Indokina er en kraftig inspirasjon for undertrykte folk over hele verden. Flere og flere griper til våpen for å kaste av seg imperialismens åk. I bl.a. Palestina, Spania, "Spansk Sahara", Øst-Timor, det sørlige Afrika, Brasil, Filippinene trappes frigjøringskampen opp. Sjøl om det er store forskjeller fra land til land i den 3. verden med ulike politiske systemer, slutter de seg stadig tettere sammen på statsplan mot sin felles fiende: Imperialismen med supermaktene USA og Sovjet i spissen. De krever råderett over sine ressurser, utvidet fiskerigrenser, nedlegging av utenlandske baser etc.

Folkene og landa i den 3. verden er hovedkrafta i kampen mot imperialismen og motsigelsene blir stadig mer skjerpa. Derfor trengs det en anti-imperialistisk komite her i Norge som omfatter hele den 3. verden, og som kan utvikle solidaritetsarbeidet på stadig flere områder.

HMG: Kan du fortelle litt om grunnlaget til fronten?

RL: Vi vil bekjempe all imperialisme, med supermaktene USA og Sovjet i spissen, hvor den enn opptrer. Det betyr at vi spesielt skal drive et aktivt solidaritetsarbeid med de folk og stater i den 3. verden som for tida er spydspissen i kampen mot imperialismen. Videre vil vi avsløre og bekjempe norsk imperialisme, imperialismens agenter her i Norge og gå imot Norges tilknytning til imperialistiske organisasjoner som NATO og IEA. Komiteen bygger på aktivistprinsippet med lokalgrupper over hele landet.

HMG: Hvilke viktige oppgaver har dere for tida?

RL: For tida er det viktig å få igang et aktivt solidaritetsarbeid med FRETILIN på Øst-Timor, POLISARIO i "Spansk Sahara", frigjøringsbevegelsene i det sørlige Afrika og kjempe mot supermaktsinnblandinga i Angola. Spesielt på det økonomiske området har statene i den 3. verden hatt framgang. De prøver skritt for skritt å opprette "en ny økonomisk verdensordning". Til nå har det blitt

danna et 20-talls råvarekarteller. Men imperialismaktene vil redde profitten sin og kaste byrdene over på det arbeidende folket. Damm-an-bevegelsen er et viktig talerør for dem. I avisa deres "Ny Livsstil" florerer det av interjuer med LO-topper som mener vi må spenne inn livreima for at folkene i utviklingslanda skal få det bedre. Derfor er det viktig å spre propaganda om at det arbeidende folket i Norge og den 3. verden har felles interesser, at det er imperialismen som er årsaken til nøden i den 3. verden, og at de som underslår dette i praksis støtter imperialismen.

HMG: Hva mener dere om SV-ledelsens politikk ovenfor den 3. verden?

RL: Vi mener at Sovjet er en imperialistisk supermakt på linje med USA. SV-ledere mener ikke det. De fordømmer bare vestlig innblanding i Angola, og kalte allerede før borgerkrigen begynte to av bevegelsene for "agent-bevegelser". Sovjets forsøk på å skaffe seg innflytelse skyves under en stol. Isteden for å si nei til all fremmed innblanding, er SV-ledelsen propagandister for Sovjets sosialimperialisme.

De vil heller ikke forstå betydninga av den voksende enheten mellom landa i den 3. verden, som et kraftig bolverk mot imperialismen. Isteden griner de over deres kamp, slik det f.eks. kom til uttrykk på Kvinnekonferansen i Mexico og ved FN-vedtaket om sionisme som rasisme. Vi har også eksempler på opportunistenes holdning til væpna frigjøringsbevegelser. Få glemmer vel at Berit Ås, mot sluttfasen i Vietnam, skreiv under på et opprop sammen med alle partiledere som oppfordra "alle parter" i krigen om å stanse kampen å tenke på de sivile.

HMG: Hva er så planene framover?

RL: Komiteen vår er ung og arbeidsområdet omfattende. Vi legger derfor stor vekt på skolerung. Det har blitt danna en god del studiesirkler og lokalkomiteer rundt om i landet, som går gjennom sirkelen vår på 5 brev. Vi ønsker sjølsagt flere velkommen. På landsmøtet til våren skal vi oppsummere studiene og vedta prinsippprogram og innretting for fronten.

Vi vil videre komme med et tidsskrift foreløpig kalt "Den tredje verden" ca. 4 ganger i året. Hvert nummer på 40-60 sider. Det første kommer om ca. en måned. Vi vil også trappe opp den eksterne virksomheten. Vi har blant annet planer om å arrangere en stor anti-imperialistisk uke før sommeren.

Studentene har gode tradisjoner i det anti-imperialistiske arbeidet, bl.a. i Vietnam-arbeidet der de ofte sto i første rekke. De progressive studentene har ikke uten grunn blitt kalt stormsvaler.

Vi vil oppfordre alle som støtter og vil delta i oppbygginga av en front mot all imperialisme om å kontakte oss. Medlemskap i komiteen koster kr. - 40 pr. år (kr. - 20 for soldater, skoleelever og andre ubemidlede). Som medlem får du også tilsendt tidsskriftet vårt. Det trengs aktivister til oppbygginga og styrking av lokalgrupper over hele landet. Kontakt derfor Anti-imperialistisk komite for den 3. verden på kontoret i Uranienborveien 11 i Oslo tirsdager og fredager kl. 17-19, postadresse: boks 5645 Briskeby, OSLO 2, postgiro 2257038.

Formannen i NKS:

KINA og ALBANIA— en inspirasjon for alle revolusjonære !

Formannen i sentralstyret i Norges Kommunistiske Studentforbund, Bernt Holtsmark, har i løpet av det siste året sammen med representanter for Rød Ungdom besøkt både Kina og Albania. Dette har skjedd etter invitasjon fra våre søsterorganisasjoner, Kinas Kommunistiske Ungdomsforbund og Arbeidet Ungdomsforbund i Albania. Delegasjonene reiste atskillig rundt. De fikk studere konkret hvordan sosialismen bygges på forskjellige områder, og de utvekslet erfaringer og kunnskap med de albanske og kinesiske kameratene. »Hva må gjøres« har intervjuet ham om kommunistenes syn på solidaritet og politiske forbindelser med de sosialistiske landene.

- Hvorfor er solidariteten med de sosialistiske landa viktig ?

- Arbeidere og undertrykte i alle land har felles interesser. De fører kamp mot en felles fiende, nemlig kapitalisme og imperialismen. Siden kapitalismen er et verdenssystem, har også marxismen en internasjonal karakter, og kampen mot borgerkapet kan ikke avsluttes i et enkelt land. Det har ikke alltid vært slik. Et slavesamfunn kunne f.eks. godt etableres på et sted og fungere uavhengig av utenverden.

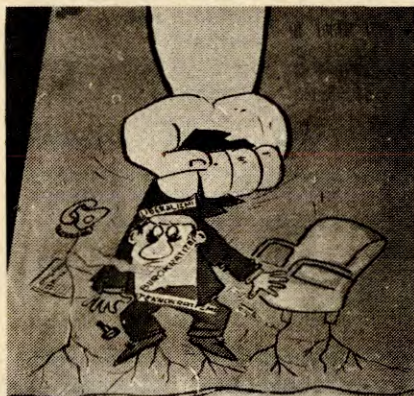
Fordi undertrykte i alle land har felles interesser, vil de også støtte hverandre. Denne støtten er et prinsipp, proletarisk internasjonalisme. En del av dette er støtten til de sosialistiske landa hvor arbeiderklassen har tatt makta.

- Hvilke politiske forbindelser har den internasjonale kommunistiske bevegelsen ?

Forbindelsene er basert på den proletariske internasjonalismen, marxismen-leninismen og den felles generallinja til verdens marxist-leninister, slik den bl.a. er lagt fram i de kinesiske kommunistenes forslag til generallinje for den internasjonale kommunistiske bevegelsen fra 1963.

Forbindelsene mellom partiene er

basert på gjensidig fordel og støtte, og på full likeverdighet og ikke-innblanding. Hverken det albanske eller det kinesiske partiet har noen gang prøvd å pådytte AKP(ml) synspunkter på den internasjonale situasjonen eller andre spørsmål. Det er et prinsipp for forholdet mellom to kommunistiske partier at hvert parti vurderer løsninga av sine egne oppgaver på sjølstendig vis. Marxismen-leninismen er internasjonal i sitt innhold, men de enkelte partiene har det hele og fulle ansvar for å forene denne med det enkelte lands særegne betingelser.

basert i Kina og Albania på det store studiumbevegelsen om proletariats diktatur. Formålet er å styrke arbeiderklassens ledelse på alle områder. Kampen i Albania retter seg mot byråkratismen, mot tendenser til teknokrati og intellektualistisk arbeidstil. Arbeiderklassens ledelse i staten skal styrkes. Resultatet er at byråkratiet i staten, fabrikkene og ulike institusjoner er redusert, og det samlede antall funksjonærer er mer enn halvert.

- Kan du si noe om hvordan disse forbindelsene skiller seg fra Komintern-perioden ?

- Komintern var et verdensparti der et parti, SUKP, ble anerkjent som det ledende. Dette var naturlig på den tida da Komintern ble oppretta. Den 2. Internasjonale hadde brutt sammen, og det var en revolusjonær situasjon i Europa hvor det var viktig å bygge opp kommunistiske partier raskt. Det trengtes også en ledelse for å spre kjennskap til marxismen-leninismen som var lite kjent i arbeiderbevegelsen.

I dag baserer den internasjonale kommunistiske bevegelsen seg på bilateralt og multilateralt samarbeid på likeverdig basis. Dagens bevegelse har vokst fram i kamp mot den moderne revisjonismen, og bygger på en levende tradisjon.

- Hvilken nytte har den kommunistiske bevegelsen i Norge av forbindelsene med kommunistene i de sosialistiske landa ?

- Bevegelsene i Kina og Albania er meget erfarne. De har gjennomført en sosialistisk revolusjon og begynt på den sosialistiske oppbygginga. Dette er erfaringer som det ville være dumt av kommunistene i de kapitalistiske landa å ikke legge stor vekt på. De nasjonale formene er forskjellige, men i innhold er det den samme bevegelse som vi er nødt til å gjennomgå. At det eksisterer internasjonale erfaringer er en stor støtte for vårt arbeid. Å kaste på båten disse erfaringene, vil i praksis si å begynne på nytt igjen på det nivå arbeiderbevegelsen hadde i 1848.

Albania representerer et eksempel som vi har særlig mye å lære av. Det er et lite land som sjølstendig har frigjort seg fra imperialismen, kastet ut fremmede invasjonstyrker, knust klassefienden og begynt

bygginga av sosialismen. Det er et stort eksempel på falskheten i teorien om at de små landa ikke kan gjøre noe aleine, en teori som er svært utbredt i Norge. Når folket i Albania kan bygge proletariatets diktatur, kan det helt sikkert også gjøres i Norge.

De sosialistiske landas eksempel er også konkret propaganda for sosialismen og proletariatets diktatur. Å kunne henvise til disse er en veldig styrke for vår propaganda som ellers lett blir allmen og abstrakt.

- Vårt arbeid som kommunister innafor vennskapsarbeidet er vel en viktig styrke for å kunne drive denne propagandaen?

-Vi ønsker en brei vennsksbevegelse for å fremme vennskap, gjensidig forståelse og gjensidig kunnskap mellom de norske og de albanske og kinesiske folkene. De er riktige av kommunistene å gå i spissen for det organiserte vennsksarbeidet, og jeg vil sterkt oppfordre kommunistene til å delta sterkere i slikt arbeid. Men vår solidaritet slutter ikke der. Like viktig er vår bruk av disse landas eksempel i vår sjølstendige propaganda.

Det er i dag en positiv og ofte entusiastisk stemning i arbeiderklassen og blant intellektuelle for de sosialistiske landa. En liknende holdning eksisterte i 30-åra for Sovjetrepublikken. Denne entusiasmen er spontan, ubestendig, og ofte basert på svak politisk forståelse for prinsippene for proletariatets diktatur. Kjerna i proletariatets diktatur er undertrykkelse av utbytterne. Hvis en ikke griper betydninga av det, kan sympatien, som nå er dominerende, lett vendes til motstand. Det

Det albanske ungdomsforbundet mobiliserer til store masseaksjoner for å gjøre en innsats i produksjonen. Her er en jernbanebyggingsaksjon med studenter og skoleelever. I samband med disse masseaksjonene foregår det studier og ideologisk fostring. Aksjonene får betydning for den samfunnsmessige produksjonen. Men enda viktigere, og av prinsipiell betydning, er det at de er et ledd i å forene alle teoretiske studier med praktisk arbeid. Marxismen er ikke noe de bare holder på med i teoritimer, men noe som brukes i aktivt arbeid for bygginga av sosialismen.

skjedde i vårt land i 30-åra i samband med hetsen mot Moskva-prosessene.

Mange studenter begynner å interessere seg for sosialismen gjennom det kinesiske eksemplet. Vi som kommunister bør ta utgangspunkt i denne interessen. Vi bør arbeide for å utvikle disse til en fast holdning grunna på forståelsen av nødvendigheten av proletariatets diktatur.

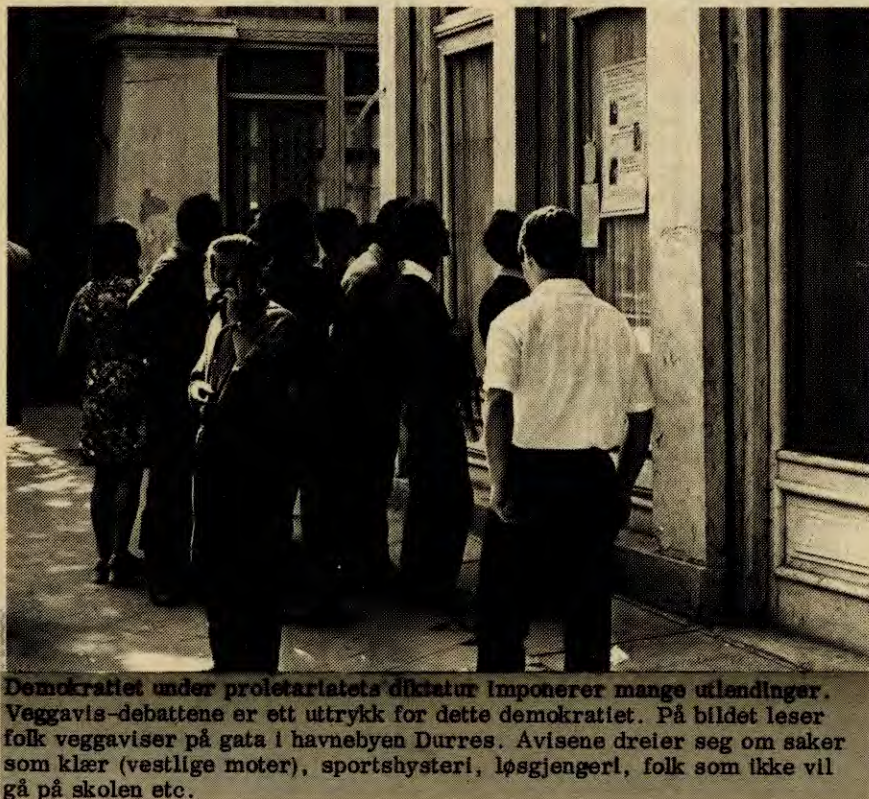
Revisjonistene er klar over Kinas popularitet, og derfor har de satt igang en intens kampanje for å sverte Kinas utenrikspolitikk. Denne kampanja er et forsøk på å bringe oppmerksomheten bort fra Sovjets karakter som en imperialistisk supermakt. Kampanja føres ved at en sprer en rekke løgner om Kinas

politikk, og systematisk stiller feilaktige hovedmotsigelser på de ulike kampavsnitt. Også derfor er det viktig å spre kunnskap om Kina og Albania, og deres konsekvente kamp mot supermaktene og for folkenes frigjøring.

- Kan du nevne konkrete erfaringer fra turen til Albania som har særlig interesse for student- og ungdomsforbundet?

-Ungdomsforbundet i Albania har sjølsagt en annen karakter og andre oppgaver enn vårt i det kapitalistiske Norge. Men det er allikevel viktige fellestrekk. Albanerne la vekt på at det er en internasjonal revisjonistisk tendens til å omdanne ungdomsforbunda til kulturelle organisasjoner, løstrevet fra partiets ledelse. Min mening er at dette kan sammenlignes med visse sider av høyreavviket under omdanningsbevegelsen i ungdomsforbundet vårt i 72/73.

- Til slutt: Kan du si noe om hva dere bidro med i Albania?

Demokratiet under proletariatets diktatur imponerer mange utlendinger. Veggavis-debattene er ett uttrykk for dette demokratiet. På bildet leser folk veggaviser på gata i havnebyen Durres. Avisene dreier seg om saker som klær (vestilge moter), sportshysteri, løsgjengeri, folk som ikke vil gå på skolen etc.

-Vi innleda på en rekke ungdomsmøter på ulike steder i landet. Sjøl innleda jeg på et møte på universitetet i Tirana for mellom 300 og 400 studenter om situasjonen i Norge. Det var stor interesse og en masse spørsmål. De var bl. a. interessert i hvordan vi organiserte med henblikk på forholdet mellom legalt og illegalt arbeid, og hva slags anti-imperialistisk frontarbeid vi drev. Albanerne legger stor vekt på nytten av utenlandske kommunister i skoleringa av sin egen ungdom som aldri har opplevd kapitalismen. Vi kan skrive allmenne artikler om sosialismen, men det er få av oss som har opplevd den. Albanerne derimot kan skrive allmenne artikler om kapitalismen, men det er få av dem som har opplevd den. Også for dem konkrete erfaringer til stor nytte.

I motsetning til USA ynder sosialimperialistene i Kreml å framstille seg som »anti-imperialister». Som bevis for dette peker de på at Sovjet de siste åra har solgt eller gitt våpen og annet materiell til ulike frigjøringsbevegelser. (1)

Sovjets rolle i Angola viser klart at dette er en form for imperialistisk taktikk. Supermaktenes, og andre mindre imperialistmakters, interesse for Angola, er knytta til landets viktige naturressurser og store militærstrategiske

betydning. Derfor var det langt fra uventa at den nasjonale frigjøringa ville møte store hinder. USA, Sør-Afrika og en rekke europeiske land har store interesser å forsvare, mens Sovjet legger stor vekt på å sikre seg fotfeste i det sørlige Afrika i sin kamp mot USA om verdenshegemoni.

I denne artikkelen skal vi først og fremst se på hvordan Sovjet har prøvd å hindre Angolas frigjøring, og gjøre landet til et støttepunkt for sosialimperialismen.

SAMARBEIDET OG OVERGANGS-REGJERINGA BRYTER SAMMEN.

15. januar 1975 kom de tre frigjøringsbevegelserne (MPLA, UNITA og FNLA) fram til en avtale om ei overgangsregjering, hvor de tre bevegelsene skulle være representert på like linje. Frigjøringsbevegelserne i Angola har i alle år lidd under store splittelser, og har ikke på samme måte som f.eks. Mosambique klart å behandle disse motsigelsene på en måte som bevarte

Hans fraksjon fortsatte imidlertid sin virksomhet, og 3. februar angrep MPLA kontorene hans. 17 ble drept. 13. februar sendte MPLA ut et kommuniqué som erklærte fraksjonen for ulovlig. Dette førte til at Chipenda 23. febr. slutta seg til FNLA, og til stadige sammenstøt mellom MPLA og FNLA. I februar erklærte Neto at Zaire planla invasjon i Angola, og MPLA satte igang "kampanjen for folkemakt". Fra FNLA og fra UNITA ble dette stemplet som et forsøk på å opprette en MPLA-administrasjon i de viktigste byene (5).

Det er mye som tyder på at FNLA var de som opptrådte mest provoserende i denne situasjonen. 23.

frigjøringsbevegelserne til hver sin imperialistmakt, og legge landet åpent for utenlandsk innblanding.

NY AVTALE: SOVJET INTENSIVERER "HJELPA".

21. juni stadfesta MPLA, FNLA og UNITA prinsippene fra Alvor-avtalen i Nakuru i Kenya. Fremdeles var det grunnlag for enhet, og de fleste OAU-landa oppfordret sterkt til dette.

Nakuru-avtalen var et uttrykk for at styrkeforholdet mellom de tre bevegelsene ikke var endra på en avgjørende måte. Politisk enhet og forsøk på å løse motsigelsene gjennom forhandlinger ble derfor ansett som tjenelig og nødvendig.

ANGOLA: Offer for supermakte

enheten (2). Avtalen i januar -75 (Alvor-avtalen) var derfor av strategisk betydning for at det angolesiske folket skulle frigjøre seg fra Portugals kolonialisme, og på samme tid hindre at andre land (USA, Sovjet, Sør-Afrika) skulle vinne innpass i landet, økonomisk, militært og politisk.

Lederen for MPLA, Augustino Neto, uttalte da også i forbindelse med avtalen, på vegne av de tre bevegelsene: "Det viktigste grunnlaget for at frigjøringskampen skal lykkes er endelig oppnådd, og vi skal aldri mer tillate at mindre uoverensstemmelser mellom oss av våre fiender skal forvandles til alvorlige stridspunkter" (3). Det ble enighet om å omforme de tre frigjøringsarmeene til en, og at det skulle holdes valg på landets første president (etter uavhengigheten 11. nov. 1975).

Den enheten som ble oppnådd, hadde sitt materielle grunnlag i at ingen av bevegelsene var sterke nok til å slå de to andre, samtidig som de kontrollerte og hadde folkelig støtte i vidt forskjellige deler av landet.

Men enheten var samtidig ustabil, bl. a. fordi kampen om oppslutning i folket før valget straks begynte. Lederne var av den grunn ikke villige til å sitte i overgangsregjeringa. (4). Tidligere motsigelser innen MPLA førte til at D. Chipenda offisielt ble ekskludert 15. desember -74.

mars angrep og drepte de flere MPLA-ungdommer i Luanda, og dette var startskuddet til omfattende kamper mellom MPLA og FNLA. En siste årsak til at enheten var truet, var at omdanninga av de tre frigjøringsarmeene til en nasjonalarme falt i fisk.

I en slik situasjon, - hvor enheten og kampen for nasjonal frigjøring var i en kritisk fase -, begynner Sovjet sitt spill. I stedet for som Kina og OAU, og oppfordre til enhet og fredelig løsning av motsigelsene, begynner Sovjet allerede fra april å sprøyte inn "hjelp" til MPLA, og stemple FNLA og UNITA som "reaksjonære agenter for imperialismen". Kina hadde støttet alle de tre bevegelsene med våpen og materiell under kampen mot Portugal, og stanset etter Alvor-avtalen all leveranse av våpen, ut fra forståelsen av at en borgerkrig ville bli et påskudd for imperialismaktenes til å intervensere for å sikre seg et ettertraktet bytte, og ville kullkaste det angolesiske folkets frigjøring.

Under hele frigjøringskrigen hadde Sovjets hjelp vært minimal. I 1974 truet til og med Sovjet med å trekke tilbake den lille hjelpe de ga, dersom ikke Chipenda ble tatt inn i MPLA igjen. Den nye "hjelpa" de ga etter Alvor-avtalen var "øremærka" til å få igang en borgerkrig som kunne splitte Angolas folk, knytte

I denne situasjonen intensiverer Sovjet "hjelpa" til MPLA, og pøser inn tunge og moderne våpen. Dette feide bort grunnlaget for enhet. MPLA ble i stand til å drive FNLA ut av Luanda, og borgerkrigen var i full gang.

BORGERKRIGEN ER REAKSJONÆR.

Borgerkrigen gjør det mulig for Sovjet stadig å intensivere sin "hjelp" samtidig som MPLA knytter til seg kubanske leiesoldater. Sør-Afrika brukte dette som unnskyldning for å intervensere. Sovjets "hjelp" gir sjølsagt de andre imperialistene et påskudd til å gjøre Angola til et slagfelt i kampen mellom de "sosialistiske" og kapitalistiske landa.

Sovjets "hjelp" til MPLA driver de to andre bevegelsene over mot USA og Sør-Afrika. Unita "ser seg nødt til å motta hjelp hvor som helst" (6). Denne frigjøringsbevegelsen som før hadde vært en viktig støtte for SWAPO i Namibia, kritiseres nå av SWAPO for å ha gitt konsesjoner til Sør-Afrika (7). I en tale Julius Nyerere holdt nylig, uttalte han: "Folket i dette ulykkelige landet betaler nå prisen for det å være offer for taktikken til de som vil herske over andre ved å splitte dem". (8) Sovjets rolle i Angola har nettopp vært å fremprovosere en borgerkrig som kan gjøre det lettere for dem

Kina stoppet all hjelp etter Alvoravtalen, fordi ytterligere våpenhjelp da bare ville være en oppfordring til borgerkrig. Til tross for at Kina innså at det var ulike motsigelser mellom de tre bevegelsene, var hovedsida at de alle var frigjøringsbevegelser. Kina likestilte dem derfor med hensyn til støtte, arbeidet for enhet mot all imperialistisk innblanding, tok imot lederne for alle bevegelsene i Peking osv. På ett tidspunkt (-73) ga Kina relativt sett mer hjelp til FNLA enn de andre bevegelsene. Dette skjedde etter en oppfordring fra Nyerere. Dette skjedde fordi

men ble avvist. Nå sender de fler og fler "teknikere", og ønsker også at et direkte engasjement med leiesoldater skal komme igang. (13)

Dette arbeidet foregår på flere plan. Allerede nå er ledende personer fra det portugisiske revisjonistpartiet på plass i ledende stillinger i MPLA. Aviser fra marxist-leninister innen MPLA er blitt forbudt. Forutsetninga for at Sovjet skal nå sine mer langsiktige mål, er at deres revisjonistfløy vinner fram i MPLA. Styrking av denne fløya svekker motstanden mot sosialimperialismens inntrenging, og Sovjet kan bl.a. få oppfylt sitt ønske om en havn i Angola-Baia dos Tigres. Med den havna Sovjet nå har i Berbera i Somalia, vil det bety kontroll over det sørlige Atlanterhavet og tankfarten rundt Kapp det Gode Håp. (14) I en krig vil Sovjet kunne hindre NATO-flåtens adgang til Det indiske hav.

ALL UTENLANDSK INNBLANDING MÅ OPPHØRE !

Det angolesiske folket er idag et offer for rivaliseringa mellom USA og Sovjet. Mer enn 100 000 er drept til nå. Det viktigste kravet i dag er at alle fremmede tropper må ut av Angola, og at all innblanding fra andre stater må opphøre. Krigen som pågår er en skamplett på frigjøringshistoria, og er imot det angolesiske folkets interesser. Frigjøringsbevegelsene og Angolas folk må sjøl få ordne opp i motsigelsene seg i mellom. Du finner en grundigere vurdering av karakteren av disse motsigelsene i en annen artikkel i dette nummeret av "Hva må gjøres".

- Noter:
- (1) Se "Sosialimperialismen", Oktober 1975, s. 45-46.
 - (2) Om de tre bevegelsenes historie se Klassekampen nr. 46/-75, Gnistan nr. 41/-75 og Ulite Rouge nr. 65/-75.
 - (3) Africa, november -75, s. 10.
 - (4) Det som er ment her, er forslidd ikke de dypeste årsakene til at enheten var ustabil. Disse er av etnisk, klassemessig og ideologisk.
 - (5) Gnistan 41/-75
 - (6) Newsweek, Dec. 1, 1975 s. 19.
 - (7) South West African Peoples Organisation (SWAPO), har i flere år ført væpnad kamp for å frigjøre landet fra Sør-Afrika. Sør-Afrika prøver nå å ødelegge SWAPOs baser i Angola, for å knuse frigjøringskampen i Namibia.
 - (8) Africa, jan. 1976. Nyerere har tidligere uttalt seg om både Sovjets og USAs innblanding i Angola. (Aftenp. 29. 11. 75)
 - (9) Se "Ny tid" nr. 6/-75, nr. 14/-75 og nr. 1/-76.
 - (10) Vegaviser på Blindern ca. 10. des. 1975.
 - (11) Det er møte i SV-kretser å samle "fakta" som støtter Jeres "ny-logiske" tese: Kina er et sosialistisk land med en reaksjonær utenrikspolitikk.
 - (12) Herald Tribune, 4. des. 1975
 - (13) The Guardian, 17. nov. 1975
 - (14) Herald Tribune, 9. des. 1975.

nes rivalisering

å knytte MPLA nært til seg. For Sovjet er det ikke for høy pris å betale at de må ødelegge den enheten mellom de tre bevegelsene som tilsvarte deres objektive interesser, og hele det angolesiske folkets interesser. Borgerkrigen truer den nasjonale frigjøringa, og kan sette landet i stor avhengighet av den supermakta som vinner fram.

SV OG ANGOLA.

Revisjonistene her hjemme har fra første stund lydig fulgt Moskvas hissing til borgerkrig. De har kalt FNLA og UNITA quislinger, og ikke med ett ord har de vendt seg mot den reaksjonære borgerkrigen, og Sovjets rolle i den (9). Ved ensidig å peke på Sør-Afrikas invasjon, gjør de hva de kan for å skjønne sosialimperialistenes rolle. SV har hele tida hånledd av Kina og OAU sin linje for enhet, og avviser den 3. verden som drivkraft i kampen mot supermaktene og imperialismen. Samtidig serverer de blanke løgner om NKS syn på frigjøringsbevegelsene ved å hevde at vi kaller MPLA "agenter for sosialimperialismen" (10), og i "Ny tid" hevder de at Klassekampen ikke tar avstand fra Sør-Afrikas innblanding (nr. 1 -76). SV sprer også direkte løgner om Kina, som f. eks. at Kina bare har støttet FNLA (11). Vi har sagt endel om dette før, men vil utdype det ytterligere.

portugiserne trakk over tropper fra nordfronten i Angola til Mosambique i 1972. FNLA kjempet da på nordfronten, og ved å styrke deres tropper ble portugiserne bundet, og presset på FRELIMO mindre.

DE AFRIKANSKE LANDA OG ANGOLA.

Sovjet har ikke bare lyktes i å framkalle en borgerkrig i Angola, de har samtidig arbeidet for å splitte afrikansk enhet. I hele høst har de drevet et intens spill for å få afrikanske stater til bare å anerkjenne MPLA. Sovjet motarbeidet OAUs enhetsbestrebelsler. I dag står OAU splittet: 22 land anerkjenner MPLA-regjeringa, mens 22 land ønsker en overgangsregjering.

Uten tvil vil fler og fler afrikanske land avsløre Sovjets råtne spill. I Mosambique er Sovjet blitt nektet å bruke havnene til krigsskip. Statsminister Chissano anklaget i okt. Sovjet for å ha lagt press på hans regjering, og sa han håpet Sovjet ikke ville bruke pressmidler mot folkebevegelsen (MPLA, vår anm.) i Angola. Samtidig har FRELIMO henvendt seg til Kina for å få hjelp til å trene opp en ny hær (12).

Sovjet har lyktes i få igang en borgerkrig som de vil utnytte til å styrke sin innflytelse innafor MPLA. Dette er nødvendig. Sist høst krevde Sovjet kontroll over Luanda flyplass,

ANGOLAS FRIGJØRINGS-KAMP:

Marxismen-leninismen slår fast at det i de fleste landa i den 3. verden ikke kan bli snakk om noen sosialistisk revolusjon i første omgang. Den viktigste årsaken til dette er at det i disse landa er en annen hovedmotsigelse enn hos oss. Den er prega av disse landa er undertrykt av imperialistene, at det finnes sterke rester av føydalisme, at de mangler en utvikla kapitalistisk økonomi og stort sett er prega av småproduksjon.

Dette gjenspeiler seg i at hovedmotsigelsen i disse landa går mellom på den ene sida kolonimakt(en)(e), føydalistene som støtter seg på dem, kompradorkapitalistene og deres tjenere. På den andre sida står arbeiderne, bøndene (som til vanlig utgjør det store flertall), andre arbeidende, deler av det nasjonale borgerskapet som blir hindra av imperialistene i å utvikle sin virksomhet og andre anti-imperialister. Konkret betyr dette at det i disse landa er flere klasser og lag som er for å kaste ut imperialismene, enn som er for sosialismen.

En nasjonal frigjøringskamp i landa i den 3. verden kan følge to hovedveier. Den første muligheten er at den fører fram til det Mao kaller et "ny-demokrati". En forutsetning for dette er at kampen er leda av arbeiderklassen og et revolusjonært parti.

Ny-demokratiet som statsform er en videreføring av enhetsfronten mot imperialismen. Umiddelbart fører det til at det blir oppretta sosialistiske sektorer i økonomien, bl. a. på grunnlag av utenlandsk eiendom som nasjonaliseres. Men denne revolusjonen fører også til at den private småeiendommen styrkes, i og med at føydaladelens jord deles ut til bøndene. Siden bøndene stort sett er et stort flertall i disse landa, blir det sjølsagt ikke snakk om den sosialistiske sektor i økonomien blir dominerende i første omgang. For overgang til sosialismen trengs utvikling av økonomien, etablering av industri og utvikling av jordbruket til et punkt der bøndene er villige til å gå over til sosialistisk jordbrukskooperasjon. Dette vil bare kunne skje dersom arbeiderklassen har hatt ledelsen i enhetsfronten mot imperialismen, og har ledelsen i staten. Derfor er det riktig å kalle den ny-demokratiske statsforma for en egen form for proletariats diktatur.

Den ny-demokratiske revolusjonen er altså ikke en sosialistisk revolusjon, men den åpner for sosialismen. Dette kan bare folket sjøl trygge gjennom å kjempe for at småeiendommen så raskt som mulig går over til sosialistisk statseiendom.

Kina, Albania, Korea og Nord-Vietnam har gjennomført slike ny-demokratiske revolusjoner. Den er et alternativ til den tradisjonelle borgerlige revolusjonen som tidligere var det eneste alternativ når kolonier sloss for nasjonal sjølråderett og uavhengighet.

Det andre alternativet er nettopp en borgerlig nasjonal revolusjon av mer tradisjonell type. Den vil finne sted der arbeiderklassen ikke er politisk og organisatorisk sterk nok til å gripe ledelsen i kampen. En slik revolusjon vil føre til opprettelse av et nasjonalt borgerlig diktatur.

Det er viktig å forstå at i vår epoke vil også den siste type revolusjon være objektivt revolusjonær, og bør støttes av kommunistene fordi den retter slag mot imperialismen og

føydalismen. Sjøl om det nasjonale borgerskapet aldri vil fullføre revolusjonen kan det i en viss periode fungere progressivt også i innenrikspolitikken, bl. a. ved å utrydde føydalismen, utvikle en nasjonal industri, og derved legge grunnlag for utvikling av en arbeiderklasse som seinere kan stå i spissen for å styrte dette borgerskapet i en sosialistisk revolusjon. Tanzania og Algeri er eksempler på slike stater under et nasjonalt borgerskaps diktatur.

Kommunistens holdning til disse to typene av revolusjoner i den 3. verden, er noe av det viktigste klassikerne trekker fram i de sitatene vi har med først i denne tema-delen av "Hva må gjøres".

Når man vurderer de tre frigjøringsbevegelsene i Angola, virker det klart at ingen av dem sto for en politikk som ville føre fram til et ny-demokrati, dvs. at ingen av dem var leda av en revolusjonær arbeiderklasse. Bevegelsene representerte stort sett interessene til det nasjonale borgerskapet i ulike deler av landet, og fra ulike stammer. I sin kamp for nasjonal løsrivelse fra imperialismen har de nettopp

En borgerlig-

Et bilde fra det angolesiske folkets frigjøringskamp mot portugiserne. På denne tida bekjempet de tre frigjøringsbevegelsene en felles fiende. De motsetningene som eksisterte mellom dem ble langt på vei underordna kampen mot kolonimakta, og dette ga resultater i form av stor militær og politisk framgang. Dette var en del av grunnlaget for militærkuppet i Portugal, og avgjørende for at Angola ble lovet nasjonalt sjølstyre fra nov. 1975.

Gjennombruddet for kooperativene og den seierrike gjennomføringen av folkekommuner på landsbygda i 50-åra, markerte overgangen fra det ny-demokratiske til det sosialistiske stadiet i Kina. På dette bildet ser man innbyggerne i folkekommunen Tachai hogge ut terrasser i fjellsida slik at den kan forvandles til dyrkbar mark. Folkekommunen Tachai holdes i Kina fram som et eksempel innafor jordbruket.

nasjonal revolusjon !

mobilisert bøndene på ønsket om egen jord og arbeiderklassen på ønsket om større frihet, bedre lønn, flere rettigheter osv.

Linja med å støtte enheten mellom de tre bevegelsene var derfor ei linje for å oppfordre ulike deler av det anti-imperialistiske nasjonale borgerskapet til å stå sammen mot imperialismen fordi det er i folkets interesse.

Mye tyder på at denne vurderinga av de tre bevegelsene er riktig. Ingen av dem har f.eks. på sitt program full nasjonalisering av all utenlandsk eiendom. MPLA har tvert imot latt Gulf fortsette oljeutvinninga i Cabinda enklaven som MPLA kontrollerer. Lederen for MPLA, Neto, understreker også gang på gang at MPLA ikke er noen marxistisk eller sosialistisk bevegelse, seinest i et intervju med svensk TV i januar.

Nettopp det faktum at det ikke er noen grunnleggende forskjell mellom de tre bevegelsene, og at ingen av dem i første omgang ville føre til ny-demokrati og full nasjonalisering, lå til grunn for USAs taktikk. Ut fra erfaringene med MPLAs

politikk overfor Gulf, skjønte USA at det eneste de hadde å frykte var at en av bevegelsene ble totalt dominert av sosialimperialismen. Derfor stilte USA parolen mot all utenlandsk innblanding.

Dersom det angolske folkets kamp for frigjøring hadde fått utvikle seg "naturlig" kan vi derfor med stor sikkerhet si at det hadde resultert i et borgerlig-nasjonalt diktatur, sannsynligvis av Tanzanias type.

I motstandsfronten mot kolonimakta Portugal og deres innenlandske støtter fantes det marxist-leninister og andre revolusjonære elementer, men disse var ikke sterke nok til å gripe ledelsen i fronten. Etter at det nasjonale borgerskapet derfor hadde frigjort landet fra Portugal og andre imperialistmakter, ville det bli deres oppgave å organisere alle de som ennå var undertrykt med arbeiderklassen i spissen for virkelig å fullføre revolusjonen. Også i den nåværende fasen av kampen er det viktig for disse elementene å bevare sin sjølstendighet, ikke falle på kne for det nasjonale borgerskapet og innafor fronten arbeide for en revolusjonær politikk.

En borgerlig-nasjonal fase i Angola ville også lagt grunnlag for at de underordna motsigelsene av etnisk art som nå bevisst brukes for å splitte folket, kunne løses.

Dette er grunnlaget for en korrekt kommunistisk politikk i Angola-spørsmålet, en politikk i samsvar med den proletariske internasjonalsismen. Kina har konsekvent fulgt en slik politikk.

Sovjet og revisjonistene i Norge har konsekvent framstilt MPLA som sosialistisk (noe MPLA altså sjøl benekter), og de andre to som lakeier for imperialismen. De har fulgt ei linje som har vært retta mot å splitte de ulike delene av det nasjonale borgerskapet opp mot hverandre for igjen å binde dem til imperialismen. Idag tyder mye på at de langt på vei har lyktes, og at det angolesiske folkets kamp for frigjøring må føres videre etter et kraftig tilbakeslag. Men det angolesiske folket har som andre undertrykte folk historia på sin side, og de vil med sikkerhet lære av de bitre erfaringene de nå har høsta, reise kampen mot imperialismen, for ny-demokrati og sosialisme.

JUGOSLAVIA: revisjonismens fyrtårn i Europa

Der Jugoslavia har gått i spissen med "reformer" har de øvrige revisjonistlandene fulgt etter. Denne fotoreportasjen fra Jugoslavia, - et land som for få år siden ble karakterisert som et "foregangseksempel" av mange SF-ere, viser litt om hvor langt "utviklinga" har kommet.

Over til venstre:
jugoslavisk reise-
byrå reklamerer
for Spaniaferd rett
etter mordene på
FRAP-lederne i
høst.

Over til høyre:
Prostitusjonen
florerer i Jugo-
slavia.

Under til venstre:
the world of pepsi
innbefatter også
Jugoslavia

Til venstre: deler
av den vestlige kul-
turen vinner innpass.
Axel Springer ser ut
til være spesielt popu-
lær.

Motekolleksjon i Beograd

Til og med Hans Ebbing innrømmer nå at disse er representanter for den herskende klasse og ikke et "proletært sjikt" innen statsapparatet

Sist høst forsvarte Hans Ebbing (SV) for andre gang på et år sin «analyse» av Sovjet i Studentersamfundet i Oslo. Møtet viste at Ebbing er på defensiven, — at han stadig tvinges til å ta små skritt i retning av virkeligheten for ikke helt å miste den «marxistiske» masken. Men ennå er det slik at Ebbings syn i bunn og grunn er et forsvar for sosialimperialismen, og en støtte til de nye tsarene i Kreml.

22. nov. -75 holdt Studentersamfundet i Oslo konfrontasjonsmøte om Sovjet mellom Hans Ebbing, SV og Knut Johansen, AKP(ml). Dette var annen runde i debatten, siden et lignende møte også ble holdt året før.

Sovjet-synet til Ebbing har vunnet stor oppslutning i SV, samtidig som de reine Moskva-revisjonistene har fått redusert betydning etter at M.G. Knutsen-fløya ble kasta ut. Men Ebbings syn på Sovjet skiller seg bare i teorien fra Moskva-fløyens. I

et "sjikt". Dette umarxistiske vrøvlet lot Ebbing nå gå i glemmeboka. Til forskjell fra i fjor var statsbyråkratiet nå blitt en herskende klasse. Dermed løste han også problemet med statens klassekarakter. Før har han benekta at staten i Sovjet var redskap for noen herskende klasse. På bakgrunn av dette kunne han heller ikke benekte at den sovjetiske arbeiderklassen er utbytta! Videre innrømmet han at arbeidskrafta har varekarakter i Sovjet, — ei sak som

Sovjet var alt så uten grunnlag i de faktiske forholda. Til slutt flykta han inn i påstanden om at profitt-raten ikke sank i Sovjet. Dette skulle være det "avgjørende" beviset for at det ikke var kapitalisme. Men dette holder ikke, ettersom det er fullt mulig at profittrenten stiger i et kapitalistisk samfunn, til og med over et lengre tidsrom. Ebbings teori om Sovjet i dag led altså et ynkelig skipbrudd.

Forøvrig kom Ebbing med en serie angrep på AKP(ml). Han påsto at AKP(ml) går inn for partiets diktatur over arbeiderklassen, at teorien om sosialisme i ett land var "vanvittig", og at det var store likheter mellom NKP og AKP(ml) siden begge kalte seg marxist-leninister

EBBING PÅ DEFENSIVEN

praksis står de sammen. Begge angriper kampen mot sosialimperialismen, og begge plasserer Sovjet innad for den "sosialistiske" leiren.

I følge Ebbing er Sovjet et "overgangssamfunn". Statsbyråkratiet har makta, ikke arbeiderklassen. Men kapitalismen er avskaffa, og Sovjet-økonomien er en planøkonomi med mange sosialistiske trekk. I utenrikspolitikken er Sovjet ei anti-imperialistisk kraft, som har gjort visse feil av typen invasjonen i Tsjekkoslovakia. Ebbings syn er altså ei skjønning av Sovjet. Men hans forsvar av tsarene i Kreml har trotskistisk opprinnelse, og adskiller seg derfor fra den måten de åpne Moskva-revisjonistene forsvare Sovjet på.

Teorien til Ebbing begynte å slå alvorlige sprekker på møtet i Studentersamfundet. Tidligere har Ebbing hevd at det ikke fantes noen herskende klasse i Sovjet. Byråkratiet hadde makta, men de utgjorde bare

avgjørende skiller det sosialistiske samfunnet fra det kapitalistiske.

Så langt gikk Ebbing. Hva sto så igjen i påstanden om at Sovjet var "ikke-kapitalistisk"? Ebbing hevd at det ikke var vareomsättning av produksjonsmidler i Sovjet i dag, men ble klart imøtegått av innlegg som dokumenterte et slikt marked. Han hevd at hovedsaka for bedriftene var å oppfylle produksjonsmålssettingene, mens salget av varene bare vedkom planen og sentralmyndighetene, og ikke bedriften sjøl. Denne påstanden står stikk i strid med reformene i 1965, som innførte solgt produksjon som et av hovedkriteriene for bedriftene ved siden av profitten. Kosygin begrunna reformen slik: "Et foretak som produserer dårlig kvalitet vil oppleve vanskeligheter med å få solgt varene, og følgelig vil det ikke være i stand til å oppfylle planen".

Ebbings framstilling av økonomien i

og angrep teorien om "overgangssamfunnet"!.

Ebbing prøvde også et grovt sitatfusk fra Røde Fane, der han påsto at det sto at Berge Furre og andre SV-ledere kom til å bli quislinger ved en sovjetisk okkupasjon. Dette sitatfusket måtte han innrømme i debatten.

Alt i alt var møtet oppmuntrende for alle som reiser kampen mot sosialimperialismen. Det viste hvor lite Sovjet-vennene i SV har å fare med, enten de er av Moskva-typen eller den trotskist-inspirerte Ebbing-varianten.

For dem som vil vite mer om diskusjonen mellom den kommunistiske bevegelsen og Ebbing, anbefaler vi studier på "Materialisten" nr. 3 -75. De spørsmåla som behandles, bl.a. utbredelsen av vareproduksjonen i Sovjets økonomi, er avgjørende for å kunne føre kamp mot sosialimperialismen på et marxistisk grunnlag.

• klipp og kommentar

DIKT

Inside KFML(r)

Denne rapporten om Sigge Åkervall er skrevet av KFML's formann Frank Baude, og ble lagt fram på landsmøte i februar 1974. På samme møte ble den kjente "sjølkritikken" vedtatt. Hensikten med denne manøveren var å gi et skinn av oppgjør med den håpløse venstreopportunistiske politikken sin. Åkervall ble utsett til sydebukk. Dette "hemlige dokumentet" sier mye om Åkervall, men ikke stort mindre om sin opphavsmann Frank Baude. Men mest betegnende er den for nivået til KFML'r i sin helhet. Rapporten er sakset fra Enhet, organ for Kommunistiske Enhetsgruppene, som er en utbrytergruppe fra r'erne. Så over til selve rapporten hvor leserne f. eks. kan prøve med rane, slå ihjel og banke opp på svartsladdene.

Karriäristen, kottierimakaren, intrigören, ränsksmidaren, den oärlige, fege konspiratören Åkervall uppträder som en provokatör i politiken. Åkervall har i de olika utskott han tillhört framfört flera förslag som avgjort har varit rena provokationer mot förbundet. Dit hör förslaget om att KFML(r) skulle vänja arbetarklassen vid våldet genom att [redacted] knarklangare; detta skulle enligt hans uppfattning också stärka förbundets sympatier i arbetarklassen. Dit hör förslaget om att "den långvariga kampen" skulle påbörjas med [redacted] av illa omtyckta förortspolis. Dit hör förslaget om att förbundet skulle stärka sin ekonomi med att [redacted] bordellägare. Dit hör också den artikel som Åkervall krävde att få införd i Proletären om Sture Åström. Som en direkt provokation mot förbundets medlemmar måste också förslaget om att "Säkerhetsutskottet" skulle inköpa en racerbil och utbilda en förare räknas. (Vittnesmål i alla dessa påstådda frågor kan lämnas vid CK:s möte.)

Karriäristen, kottierimakaren, intrigören, ränsksmidaren, den oärlige och fege konspiratören, provokatören, den småborgerlige intellektuelle översittartypen och bakdantaren Åkervall lider också av storhetsvansinne i politiken. På Sveriges sinnessjukhus finns det ett flertal personer som identifierar sig med stora historiska personligheter. Åkervall söker identifiera sig med Lenin. Till flera kamrater inom förbundet har Åkervall framfört teorin om att Sverige är världsimperialismens svagaste länk och att det i Sverige kommer att utlösas den första revolutionen i de högt utvecklade kapitalistiska länderna. Det gällde för oss här i Sverige att utarbeta en teori för denna revolution, eller rättare sagt, det gällde för den revolutionära rörelsen att följa Åkervall i teorin, för det var han som satt inne med den gordiska knuten, när det gällde att teoretiskt lösa dessa frågor. Åkervall såg sig som vår tids Lenin. Åkervall fällde också under "taktikdiskussionernas" gång yttrandet, som polemisk mot att Stalin var Lenins främste uttolkare: "Nej det är vi (underförstått Åkervall själv) som är det".

TIL SPØRSMÅLET OM STALIN

Stalin snakker alle om
Stalin
var skrekkelig,
tyrannisk, egoistisk,
diktatorisk, morderisk, despotisk,
fanatisk, jødehatsk,
uhyrlig,
og alt dette
har snille Nikita Krustsjov
fortalt oss
snille Nikita
som ikke hadde noen grunn
til å bakvaske Stalin

nei snille Nikita
kunne ikke gjøre noe sånt.

Men alle glemmer at
Krustsjov gjorde politisk karriere
på bakvaske av Stalin.
Alle glemmer
hvordan Stalin ledet russerne
i kampen mot fascismen,
at Stalin rensket ut
den russiske 5.-kolonnen
allerede før
den 2. verdenskrig begynte.
Alle glemmer
at Stalin gjorde et pionerarbeid
når det gjaldt innføring av kommunismen
og at han derfor
ikke kunne unngå
mange feil han gjorde.

Å TALE MED TO TUNGER.

På BLINDERN kunne en 28/1 lese i ei SV-veggavis om Angola at Sovjet var et overgangssamfunn-og derfor ikke imperialistisk. Og det er jo i overensstemmelse med "teoretiker-en" Ebbings syn på saken. I en NKS-veggavis ble det reist en del spørsmål om Sovjets rolle i Angola. I SVs svar neste dag var Sovjet så plutselig blitt ei supermakt, som hadde til hensikt å vinne innpass i Angola. Folk sto og måpa, og skjønnte ikke logikken i det hele. Var det rein oppurtunisme, eller var det et uttrykk for at "SV står på forskjellige bein", som Berit Ås så smukt uttrykker det i "Ny Tid" (nr. 2, 1975) I tilfelle består SV av så mange bein at det nærmest må betraktes som et "tusen-bein"-dyr. Samtidig sparker beina hverandre både vel og ofte på skinnleggen, eller så er de flau over å tilhøre samme dyret som nabobeina. Slik er det i Angola-spørsmålet og generelt når det gjelder synet på Sovjet. Så oppurtunistene i SV-ledelsen fikser litt på synet sitt når de ser at de ikke ei gang får med seg sine egne tilhengere. Men at synet på Sovjet skulle bli forandret når "bare NKP forsvinner"er og blir ei myte.

Thorleif Auerdahl

Thorleif Auerdahl dukket opp i "klassekampen"s spalter i 1914. Auerdahl hørte til de mange unge diktere som talte arbeiderklassens sak.

Reinert Torgeirson, en annen arbeiderdikter, sier om Auerdahls diktning: "Det gav i poetisk form et bilde av arbeiderklassens slave-kaar og motstandernes vældige makt, av oprørsaanden som særlig gir sig uttrykk i arbeiderungdommens revolt mot undertrykkelsen og saa som en slutningsakkord troen paa den kommende tid".

Thorleif Auerdahl var født i Drammen, men flyttet tidlig til Oslo. Her bodde han i Schleppegrells gt. på Grøtnerløkka. Han hadde forskjellige jobber: Visergutt i en skredderforretning, gravør og arbeider på en stokkefabrikk. På stokkefabrikken hjalp han til med å få arbeiderne organisert, - og ble derfor oppsagt. Auerdahl sluttet seg tidlig til den kommunistiske ungdomsbevegelsen. Han var mest aktiv på Grøtnerløkka, men ble mye brukt som oppleser over hele byen.

Etter å ha vært på moen, begynte han på et fargereri. De rå og fuktige arbeidsforholda førte til at han fikk lungebetennelse og deretter tuberkulose. Han døde i 1918, bare 23 år gammel.

Diktsamlinga "Ørneland" som vi bringer to dikt fra, kom ut i 1917.

TIL HANDLING!

Hallo, du sjæl som blunder
i reformismens sarkofag,
se bare hvilket under
her spirer just idag . . .
Selv midt i høstens løvfaldsdrøys
kan vaaren møte dig med kys.
Nyd derfor alle stunder
i vaakne aandedrag.

Hallo, la tanken stevne
i storm henover tidens hav.
Ballasten er den evne
ideens gtød dig gav.
Hvor kanskje andre legger op,
der heiser vi hver klut i top
og lar det heller revne
end helt at sovne av.

Søk aldrig i reformer, —
men naa i handling hvad du vil.
Lad ikke tvilens ormer
jaa drive frit sit spil.
For er vi end et mindretal,
det er dog os, som seire skal.
Idag din tvil vi stormer
imorgen tusind til!

Hver draabe blod som damper
av oprørsløst gir vederlag
for alt hvad folkets pampers
har bragt av nederlag.
Hallo, vogn op — kompasets naal
den peker like mot vort maal.
Den jord hvorpaa vi tramper
erobres skal idag!

UNDER FREMTIDENS TEGN

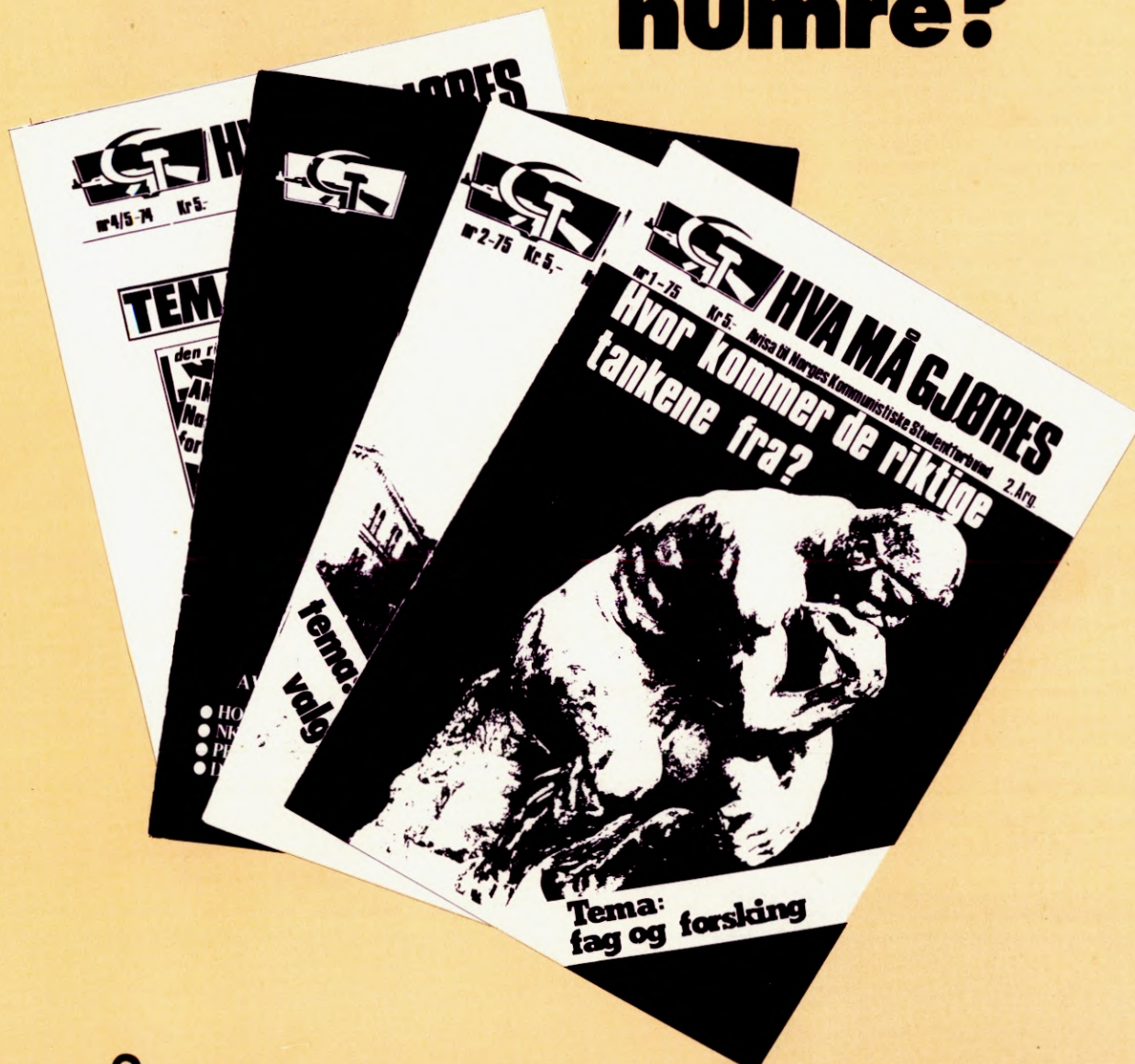
Poeten som vaager at vælge sin fane,
han er vistnok ikke en rigtig poet . . .
Poeten skal bare ha lov til at ane
hvad andre med knusende sikkerhet vet!

Og helst bør han skjule sin mulige viden
i drømmerik døds under tidernes gang . . .
Av dette mysterium spirer der siden
en klassisk og virkelig digter av rang.

Men pyt — la da heller den glorie fare
— til det har min kunst saa uendelig raad.
Min fane er valgt. — kom poeter se bare
hvor fanen er knyttrende rød hver traad!

 HVA MÅ GJØRES

Gått glipp av noen numre?

**NÅ KAN DU
ABONNERE!**

kr.30 pr. år
postgiro:
22 326 43